

புரத்தாசன் ஆர் உலகக்கவிஞர்

சுமீப் பெரால் செல்லையன்

பாரதிதாசன்

ஓர்

உலகக் கவிஞர்

சீலம்யொலி செல்லம்பன்

அருணோதயம்

3, கௌடியா மடம் சாலை

இராயப்பேட்டை : சென்னை-600 014

முதற் பதிப்பு : 1983
உரிமை : ஆசிரியருக்கு

அருணோதயம்
30ஆம் ஆண்டு வெளியீடு

விலை ரூ. 8-00

அச்சிட்டது :

ஸ்ரீ கோமதி அச்சகம்

7, சின்னப்பராவுத்தர் தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.

முன்னுரை

பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் நினைவாக இன்றையத் தமிழ் நாடு அரசு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 'பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அறக் கட்டளை' ஒன்றினை நிறுவியுள்ளது. 1981 ஏப்ரலில் அவ்வறக் கட்டளையின் முதலாண்டுச் சொற்பொழிவுகளை மூன்று நாட்கள் நிகழ்த்துகின்ற வாய்ப்பினை நான் பெற்றேன். இயல்பாகவே பாவேந்தர் பாடல்களில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ள நான் இவ்வாய்ப்பினை எனக்குக் கிடைத்த பெரும் பேறாகக் கருதி மகிழ்ந்தேன். இச் சொற்பொழிவுகளை நான் ஆற்றுதற்கு அடிப்படைக் காரணமாய் அமைந்தவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழக இலக்கியத்துறைத் தலைவர் டாக்டர் ந சஞ்சீவி அவர்களே யாவர். அவர்கட்கு என் உளமார்ந்த நன்றியைப் புலப்படுத்திக் கொள்கிறேன். அவர்களே "பாவேந்தர் ஒரு தமிழ்க் கவிஞர்", "பாவேந்தர் ஒரு புரட்சிக் கவிஞர்", "பாவேந்தர் ஓர் உலகக் கவிஞர்" எனும் மூன்று தலைப்புகளில் பேச வேண்டுமெனவும் பணித்தார்கள். தமிழ், புரட்சி,

உலகம் எனும் இந்த மூன்றின் இணைப்பே பாரதி
தாசன் என்பதை அவர்கள் தந்த அந்தத் தலைப்பு
களின்வாயிலாக அழகாகப் புலப்படுத்தி விட்டார்
கள்—கணக்கு மொழியில்.

தமிழ் + புரட்சி + உலகு = பாரதிதாசன்

எனச் சொல்லிவிடலாம். பல்கலைக் கழகச் சொற்
பொழிவுகளே இந்நூலாக வெளிவருகிறது.

பாரதிதாசன் அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவு
களை ஆற்ற எனக்கு வாய்ப்பளித்த அறக் கட்
டளைச் சொற்பொழிவுத் தேர்வுக்குழு, பல்கலைக்
கழக ஆட்சிக் குழு பல்கலைக் கழகத் துணை
வேந்தர் ஆகியோர்க்கும் என் உளம் நிறை நன்றி
யைப் புலப்படுத்திக் கொள்கின்றேன்.

இச் சொற்பொழிவுகளை நூலாக வெளி
யிட்டுக் கொள்ள அனுமதி நல்கியுள்ள சென்னைப்
பல்கலைக் கழகத்திற்கு என் நன்றி.

அருணோதயம் பதிப்பக உரிமையாளர்
திரு. அருணன் அவர்கள் என்பால் அன்பும் பாசமும்
கொண்டவர்கள். அவர்கள் வற்புறுத்தி எழுதச்
சொன்னதால்தான் சிலம்பொலி, பெருங்கதை
ஆராய்ச்சி போன்ற நூல்களை எழுதினேன். என்
நூல்கள் வெளிவருதற்கு அவர் முக்கியக்
காரணர் என்பது மிகையன்று.

அருணோதயம் தொடங்கப்பட்டு 30 ஆண்டுகள்
ஆகின்றன. அதுபற்றி அவர்கள் இவ்வாண்டு
30 நூல்களை வெளிக் கொணர்கின்றனர். அந்த
நூல்களுள் என் நூல் ஒன்றும் இருக்க வேண்டு
மெனத் திரு. அருணன் விரும்பினார்கள். அதனால்
இந்நூல் உருப்பெறுகிறது.

டாக்டர் ந. சஞ்சீவி

தலைவர்,

தமிழ் இலக்கியத்துறை,

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

சென்னை-5

11-4-83

அணிந்துரை

பகுத்தறிவுப் பகலவன் தந்தை பெரியார் ஈ.வெ.ரா. இலக்கிய உலகில் அவருக்குக் கிடைத்த தலை சிறந்த பாவலர் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன். அவர் பெயரால் இன்றையத் தமிழக அரசு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சிறந்த தொரு அறக் கட்டளைச் சொற்பொழிவுத் திட்டத்தை நிறுவியிருப்பது பெரிதும் போற்றத்தக்கது.

மேற்படி அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவுகள் வரிசையில் முதலாண்டுச் சொற்பொழிவுகளைச் சிலம்பொலி செல்லப்பர், “கேட்டோர் மகிழக் கேளாரும் வேட்ப” மூன்றுநாள்களும் நிகழ்த்தியது தமிழும் தமிழரும் பெற்ற பேறு; பெரும் பேறு!

அவர் வாழ்க!

அவர் தொண்டு வெல்க!

அன்புடன்,

ந. சஞ்சீவி

பாவேந்தரின் 94ஆவது பிறந்த நாள் கொண்டாடப்படும் இந்தத் திங்களில் இந்நூல் வெளிவருவதில் பெருமகிழ்ச்சி கொள்கிறேன்.

வழக்கம் போல் இந்நூலையும் மிகச்சிறந்த முறையில் வெளிக் கொணர்ந்துள்ள திரு. அருணன் அவர்கட்கு என் உளமார்ந்த நன்றியைப் புலப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

முப்பதாண்டைக் கொண்டாடும் அருணோதயம் தன் பொன் விழாவைக் கொண்டாடும் போதும் இதேபோல் பாவேந்தர் பற்றிய என்நூல் ஒன்றை வெளிக்கொணர எனக்கு ஓர் வாய்ப்பு நேரும் என்றும் நம்புகிறேன்.

14—4—83

அன்புடன்,
சு. செல்லப்பன்

வொருளடக்கம்

1. பாரதிதாசன்
ஒரு தமிழ்க் கவிஞர் 9
2. பாரதிதாசன் ஒரு புரட்சிக்
கவிஞர் 60
3. பாவேந்தர்
ஓர் உலகக் கவிஞர் 106

பாரதிதாசன் ஒரு தமிழ்க் கவிஞர்

தமிழின ஒற்றுமை

தமிழ்க் கவிதையுலகில் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் தமக்கெனத் தனித்ததோர் இடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்பவர். ஏடுடுத்துக் கவிதை எழுதத் தொடங்கிய அவரை நீலவானும், தண்ணிய ஓடையும், தாமரைப் பூக்களும் தங்களின் ஓவியத்தைத் தீட்டுமாறு வேண்டின. காடும் கழனியும் கார் முகிலும் வந்து அவர் கண்ணைக் கவர்ந்திட எத்தனித்தன. ஆடும் மயில்நிகர் பெண்களெலாம் தங்கள் அன்பினைச் சித்திரிக்க ஆர்வத்துடன் கேட்டனர். சோலைத் தென்றல், கோல அன்னம், மாலைப் பரிதி எனும் கோலங்கள் கோடி கோடியாக அவர் முன் தோன்றின; அவர் அவற்றைத் தம் பாடல்களிலே வடித்தார்; ஆயினும்,

“இன்னலிலே தமிழ்நாட் டினிலே யுள்ள
என்தமிழ் மக்கள் துயின்றி ருந்தார்
அன்னதோர் காட்சி இரக்கமுண் டாக்கின
ஆவியில் வந்து கலந்ததுவே”¹

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள்
தொகுதி 1, பக். 93,

என உணர்ந்த அவர் வீழ்ச்சியுறு தமிழகத்தின் எழுச்சிக்
காகத் தம் பாட்டுத்திறத்தைப் பயன்படுத்தினார். 'நாயினும்
கீழாய்ச் செந்தமிழ் நாட்டார்' நலிவதைக் கண்டு, ஓயுதல்
இன்றி அவர் நலம் எண்ணி உழைத்திடச்¹ சூளுரைத்துக்
கடமையாற்றினார். நாயினும் கீழாய் என்பதிலுள்ள
'உம்மை' கவிஞரின் உள்ளத்தை நன்கு புலப்படுத்துகிறது.
நாய் நன்றியுள்ள விலங்கு. ஊட்டி வளர்ப்பவனுக்கு உயிரும்
கொடுக்கக் கூடியது. ஆயினும் தன் இனத்தோடு சேராத
இயல்புடையது. நகராட்சிகளிலும், மாநகராட்சிகளிலும்
உரிமம் பெறாது வளர்க்கின்ற—தெருவில் திரிகின்ற—நாய்
களைப் பிடித்து அழிப்பர். அந்நாய்களைப் பிடித்துச்
செல்லும் வண்டியில் பத்துப் பதினைந்து நாய்களை
ஒன்றாக அடைத்துச் செல்வர். அப்போது வண்டியில் உள்ள
நாய்கள், எவ்விதச் சண்டையும் குரோதமும் இன்றி, முற்றத்
துறந்த முனிவர்கள் போல, கண்களில் இரக்கம் மின்ன,
நாக்கைத் தொங்கவிட்ட வண்ணம் அருகிலிருக்கும் மற்ற
நாய்களைப் பார்த்துச் செல்வதைக் கண்டிருக்கலாம். இறக்க
இருக்கும் கடைசி வேளையிலாவது அந்நாய்களுக்குத் தம்
இனத்தைப் பகைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்னும் அறிவு
வருகிறது. ஆனால் தமிழனுக்கோ அந்த உணர்வு எந்த
வேளையிலும் வருவதில்லையே என்ற ஏக்கத்தாற் போலும்
'நாயினும் கீழாய்' எனச் சுட்டியுள்ளார், தமிழினம் ஒன்று
பட்டுத் தழைக்க வேண்டுமெனத் தளராதுழைத்த தமிழ்க்
கவிஞர் பாரதிதாசன்.

தமிழர் பொது நலம்

ஒரு தமிழன் மற்றொரு தமிழனுக்குத் துன்பம்
செய்தாலும், தனிமுறையில் செய்ததென மறந்து, பொது
நலம் கருதி அதைப் பொறுக்க வேண்டுமென்கிறார்
விஞகர். தஊர்

1. பாரதிதாசன், இசையமுது 1, பக். 41

“தமிழர்க்குத் தமிழர்தாம் இடர்செய் தாலும்
தமிழர்பொது நலமெண்ணிப் பொறுக்க வேண்டும்”¹

என்பது அவர் மணிமொழி. சாதி, சமயம் மற்றும் வேறு பாடுகளால் தமிழினம் சிதறுண்டு போகக்கூடாது. சமயம், சாதி நம்மைச் சிதறடிக்க இடங்கொடுத்தால் அது நம் குற்றமே ஆகும். தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டுப் பணியாற்றா விடின் தமிழ்ச் சமுதாயம் முன்னேற வாய்ப்பில்லை.

“தமிழரெலாம் ஒன்றுபடத் தக்க நேரம்
தமிழரிதை மறப்பாரேல் இனமே சாகும்”²

எண்ணம், செயல், உணவு, உடை, நடை ஆகிய அனைத்திலும் தமிழினம் ஒன்றுபட்டு முன்னேற வேண்டுமெனும் உயிர்த்துடிப்புக் கொண்டவர் பாவேந்தர். தமிழரெல்லாம்

“உடையினிலே ஒன்றாதல் வேண்டும்! உண்ணும்
உணவினிலே ஒன்றாதல் வேண்டும்! நல்ல
நடையினிலே ஒன்றாதல் வேண்டும்! பேசும்
நாவிலும் எண்ணத்திலும் ஒன்றாதல் வேண்டும்”³

இவற்றில் மட்டுமா, எதிரியை ஒழிப்பதிலும் தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டும் என்கிறார்.

-
1. பாரதிதாசன், தமிழுக்கு அமுதென்று பேர், பக். 21.
 2. பாரதிதாசன், தமிழுக்கு அமுதென்று பேர், பக். 21.
 3. பாரதிதாசன், தமிழுக்கு அமுதென்று பேர், பக். 28.

“மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் நம்தே வைக்கும்
மாற்றாரை ஒழிப்ப தற்கும் ஏறிப்பாயும்
படையினிலே ஒன்றாதல் வேண்டும்”¹

இவ்வாறு ஒன்றுபட்டால்தான் வாழ்வின் பயனை அடைய
முடியும் என்பது கவிஞர் துணிபு.

ஒரு தமிழன் எவ்வளவு சிறந்த அறிஞன் ஆயினும்,
அவன் தமிழர் நலம் சூழாது அவர்க்கு இன்னல் விளைத்
திருப்பானேல் அவன் அறிஞன் ஆகமாட்டான். அவனை
முட்டாள் என்றே உரைக்க வேண்டும். அதே வேளை ஒரு
தமிழன் முட்டாளாயிருந்தாலும் தமிழர் நலம் காக்கப்
பாடுபடுவானாயின் அவன் அறிஞனாகவே போற்றப்பட
வேண்டும்.

“நகும்படியோர் தமிழறிஞன் தமிழர்க் கின்னல்
நாடுவனேல் அவ்வறிஞன் முட்டாள் ஆவான்;
இகழ்மிக்க ஒருமுட்டாள் தமிழர்க் கின்னல்
எண்ணானேல் அம்முட்டாள் அறிஞன் ஆவான்”²

தமிழர்களெல்லாம் ஒன்றுபட்டு நின்றால் கலையிலும்,
தொழிலிலும், அறிவிலும், ஆற்றலிலும் ஒங்கி வளர்ந்து
உலக மக்களிடையே உயர்ந்த இடத்தைப் பெற வழி
ஏற்படும். தமிழர்கள் இவ்வாறு உயர்ந்தனர் என்ற நிலை
ஏற்படுவது எந்த நாளோ என ஏங்குகின்றது பாவேந்தர்
உள்ளம்.

-
1. பாரதிதாசன், தமிழுக்கு அமுதென்று பேர், பக். 28.
 2. பாரதிதாசன், குறிஞ்சித்திரட்டு, பக். 206.

வெள்ளம்போல் தமிழர்கூட்டம்
 வீரங்கொள் கூட்டம்; அன்னார்
 உள்ளத்தால் ஒருவரே, மற்(று)
 உடலினால் பலராய்க் காண்பார்
 கள்ளத்தால் நெருங்கொணாதே
 எனவையம் கலங்கக் கண்டு
 துள்ளும்நாள் எந்நாள்? உள்ளம்
 சொக்கும் நாள்எந் நாளோ?¹

தமிழ் தமிழருடைய நலனுக்காகத் தமிழில் பாடிய பெருந்
 தமிழ்க் கவிஞராகப் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் திகழ்கிறார்.

“இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில்
 கவிதையை அமுத ஊற்றாகப் பெருக்கெடுக்க விட்டவர்
 பாவேந்தர். பல நூற்றாண்டுக் காலம் தொய்ந்து கிடந்த
 கவிதையுலகை முறுக்கேற்றிய முதற்புலவன் பாரதி. அவர்
 அமைத்த பாதையில் பீடுநடை போட்டு நடந்து. மேலும்
 முன்னேறிச் சென்றவர் பாவேந்தர் பாரதிதாசன். காய்
 வெங்கோடையாய்க் கிடந்த கவியுலகில் காரெனத்
 தோன்றியவர் இவர். இக் கவிமேகம் அறிவு மின்னலாய்ப்
 பளிச்சிட்டு, ஆகாதவற்றை அழித்தொழிக்கும் இடியாய்
 முழங்கி, கருத்து மழையாய்த் தமிழ் நிலம் குளிரப் பெய்து
 பயன் விளைவித்தது.”²

பக்திக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

தொடக்க காலத்தில் பாவேந்தர் கடவுட் பாடல்கள்
 எழுதி வந்தார். அவையும் கடின நடையில் அமைந்தவை.
 பாவேந்தரின் புலமை நலமும், முருகன் பெருமையும்

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
1, பக். 98.
 2. சிலம்பொலி செல்லப்பன், தமிழரசு இதழில்
கட்டுரை.

ஒருங்கிணைந்ததாக 'மயிலம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் துதியமுது' என்னும் நூல் காணப்படுகிறது. 'புதுவையிலிருந்து 20 கல் தொலைவிலுள்ள மயிலம் என்ற மலைக் கோயிலுள்ள சுப்பிரமணியக் கடவுள் ஆண்டுதோறும் மாசி மகத்தன்று புதுவைக் கடற்கரைக்கு எழுந்தருளுவார். புதுவை வட்டாரத்துக்கு இந்த மாசிமக விழா ஒன்றே பெரிய விழா வாகும். மாசிமக விழாப் பந்தலில் பாடி அரங்கேற்றிய நூலே 'ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் துதியமுது' ஆகும்''¹

“மாசி மகோத்தசவ மாமிந்த நாள் எங்கள்
மாயிலாசன னேவந்தனன்
பாசாதி பந்தம் கடந்தோம் கனிந்தோமவ்
வீசன் தரிசனம் பெற்ற தினால்”²

பாச பந்தங்களைக் கடக்கப் பரமன் மைந்தனைப் பரவித் துதித்திடும் பாங்கினை இங்குக் காணமுடிகிறது. அன்றைய நாடகக்காரர்களுக்கும் பல பக்திப் பாடல்களை அவர் எழுதித் தந்துள்ளார்.

தேசியக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

பாரதியாரின் தொடர்பினால் எளிய நடையில் மக்களுக்குப் புரியும் வகையில் மக்களுக்காக எழுதும் கவிதைகளே மக்கள் மனத்தைக் கவ்வ முடியும் என்பதை உணர்ந்த பாவேந்தர் அம்முறையைப் பின்பற்றிப் பாடத் தொடங்கினார்.

-
1. மன்னர் மன்னன், பாரதிதாசன் குயில் 10. 11. 67 இதழில் பக் 12.
 2. பாரதிதாசன், ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் துதியமுது, பாடல் 11.

பாடலிற் பழமுறை பழநடை என்பதோர்
காடு முழுதும் கண்டபின் கடைசியாய்ச்
சுப்பிர மணிய பாரதி தோன்றியென்
பாட்டுக்குப் புதுமுறை புதுநடை காட்டினார்¹

எனப் பாரதியின் தொடர்பால் புதிய நடையில் எழுத வேண்டுமெனும் எண்ணம் தமக்குத் தோன்றியதாக அவரே குறிப்பிடுகிறார் பாரதியாரைப் போலே அவரும் தேசிய விடுதலைப் பாடல்களைப் பாடினார்.

“தமிழ் வளர்ச்சியில் தமக்கெனத் தனி இடத்தைப் பெற்றவர் பாரதிதாசன் என்பது உலகறிந்த உண்மை. இந்திய விடுதலை இயக்க வளர்ச்சியிலும் அவருக்கு ஈடுபாடு இருந்தது என்பது பலர் அறியாத உண்மை. பிற்காலத்தில் தமிழக விடுதலை முழக்கஞ்செய்த பாரதிதாசன் முற்காலத்தில் தம் தலைவர் பாரதியாரை அடியொற்றி இந்திய விடுதலையைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு பல பாடல்கள் எழுதிப் பணியாற்றினார்.”²

“1930-இல் அவருடைய கதர் இராட்டினப் பாட்டு வெளியிடப்பட்டது. அதை வெளியிட்ட திரு இலக்குமணப் பிரசாத் நூலின் முகவுரையில் ‘நம் பாரத நாட்டில் ஒத்துழையாமை சுடர்விட்டெரியும்போது நான், பாரதிதாசனவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டபடி அவர்கள் எழுதித் தந்த நூற்கள், இருபது சிறு சிறு நூற்கள்; ஒத்துழையாமையின் ஒவ்வொரு தத்துவத்தையும் பற்றியவை.

1. புலவர் ந. இராமநாதனின் ‘கவிஞரும் காதலும்’ என்னும் நூலுக்குப் பாவேந்தர் எழுதியுள்ள வாழ்த்திலிருந்து.
2. டாக்டர் இரா. இளவரசு, இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் பாரதிதாசன், கட்டுரை (புலமை இதழ் ஏப்ரல்-சூன் 76, பக். 112)

அவைகளில் அப்போதே அச்சிடப் பெற்றவை சில; நூல் எழுதி முடிந்தும் முகவுரை-மேலட்டை-முடிவுறாதவை சில; சில அச்சக் கூடத்தையே பார்க்கவில்லை.

முடிவுபெறாமல் இருந்தவற்றில் இக்கதர்-இராட்டினப் பாட்டும் ஒன்று, எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதிலிருந்து பாவேந்தர் அவர்கள் தேசிய இயக்கம் பற்றிய பல பாடல்களை எழுதியிருக்கிறார் என்பது புலனாகிறது.

இந்த நூலின் அட்டையிலேயே விளம்பரமாகக் கீழுள்ள செய்திகள் காணப்படுகின்றன. ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலத்தைச் சேர்ந்த பாரதிதாசன் இயற்றியவை.

கதர் இராட்டினப் பாட்டு : படங்களோடு கூடியது
விலை அணா 0.16.

சிறுவர் சிறுமியர் தேசிய கீதம் : இதில் நல்ல மெட்டுகளில் தேசிய கீதங்கள், தேசிய விடுதலைக் கருவிகள், தேசியத் தாலாட்டுகள், தேசிய விளையாட்டுப் பாட்டுகள், சிட்டுக் குருவிப் பாட்டு, நிலாப் பாட்டு, நாய்ப் பாட்டு, தேசியக் கப்பல், தேசியக் கல்யாணப்பாட்டுகள் அனைத்தும் உள்ளன. விலை அணா 4.

தொண்டர் படைப் பாட்டு: 'தாய்நாடு, தொண்டரின் எழுச்சி, தொண்டரைக் கூட்டுதல், வீரன் தோள், வீரத் தமிழர், மிதவாதியை எழுப்பல் முதலிய அநேக துறைகளாக அமைந்தது... விலை அணா 4.'¹

-
1. பேராசிரியர் டாக்டர் ந சஞ்சீவி, திருமதி கிருட்டிணா சஞ்சீவி, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் கதர் இராட்டினப்பாட்டு பற்றிய கட்டுரை, புலமை இதழ், செப். 1977, பக். 226—31.

தேசிய விடுதலை உணர்வைப் பாவேந்தருடைய
கடவுள் வணக்கப் பாடல்களிலும் கூட நாம் காண முடி
கிறது. நாட்டுக்கு விடுதலை நல்குமாறு முருகப்
பெருமானை அவர் மனமுருக வேண்டும் பாடல்
வருமாறு :

“வீழ்தலும் யாம் வாழ்தலுமே வேலவா உன்கையி
லுண்டு
வீணில் நாங்கள் பட்ட தெல்லாம் சொல்லவோ-
நின்பால்
வேண்டி நிற்ப தெல்லாம் இன்ப மல்லவோ-இந்த

ஆழ்கடல் புவிமே லெமக்கினி
தான பாரத பூமியை நீ

அட்டதிக்கும் போற்றும் வண்ணம் ஆக்குவாய்-
வானில்

எட்டவே உரிமைக்கொடி தூக்குவாய்
பாழ்படச்செய் தாரிந்நாட்டை ஊழ்வினை
தானோ அறியோம்

பாரதத்தார் கொத்தடிமை ஆயினார்-சிலர்
பசிதொலைக்க வேறுதேசம் போயினார்-அந்தோ
ஏழ்கடல்செலும் கீர்த்தி போயின
தீனர் யாமெனும் பேருமாயின(து)

இக்கணம் கடைக்கண் பார்த்தால் ஓர்நொடி-தனில்
எங்குலப் பகையனைத்தும் மண்பொடி
மாக்கடல் நீர் தீப்படக்கை வேல்விடுங் கந்தனே உன்னை
வழிபடும்போதும் குறை நேர்வதோ-வீரர்
மனதிலும் பொல்லாத சோர்வு சேர்வதோ-கெட்ட

வறுமை நோய்கள் அச்ச முதலாம்
வழிமறிக் குமிக் கலி தவிர்த்தினி

வரவிடாதே எமது நாட்டிற் கெடுதலை-ஈக
வாழ்க்கையில் நல்வாழ்க்கையாகும் விடுதலை '1

இவ்வாறு தேசியப் பாடல்களைப் பாடியது மட்டுமன்றி, ஆங்கில ஆட்சியில் அடக்கு முறையிலிருந்து தப்பிவிடுக, அண்டையிலிருந்த பிரெஞ்சுப் பகுதியான புதுவையில் சென்று தங்கிய தேசிய வீரர்களுக்குப் பெருமளவில் உதவி செய்தவராகவும் பாவேந்தர் விளங்கியிருக்கிறார்.

“திலகர் செய்த உரிமைக் கிளர்ச்சியால்
கொலைமுதற் பற்பல குற்றம் சமந்த
மாசிலா மனத்து மாட சாமியும்
அன்புறு பாரதி அரவிந் தர்முதல்
வன்முறை யுடையரால் வருந்துவார்க் குதவியாய்
பன்முறை புதுவையில் செத்துப் பிழைத்தேன். '2

என அவரே குறிப்பிட்டிருப்பதிலிருந்து இதை அறியலாம்.

பகுத்தறிவுக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

தேசிய இயக்கப் பாடல்களை அவர் பாடி வந்த நிலையில், சமுதாய விடுதலையற்ற அரசியல் விடுதலை பயன் தராது என்னும் தந்தை பெரியாரின் கொள்கை அவரை ஈர்த்தது; பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளில் அவர் நெஞ்சம் பதிந்தது. அக்கருத்துகளைப் பரப்புவதையே தம் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டார். அதனால் அவர் சுயமரியாதைத் தமிழ்க் கவிஞர் ஆயினார்.

-
1. பாரதிதாசன், ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் துதியமுது, பாடல் 7 (பாரத நாட்டின் விடுதலை வேண்டல்)
 2. பாரதிதாசன், புலவர் ந. இராமநாதனின் கவிஞரும் காதலும் என்னும் நூலுக்கு எழுதியுள்ள வாழ்த்தி லிருந்து.

“பகுத்தறிவு-தன் மதிப்பு இயக்கங்கள் திடுமென வானி லிருந்து குதிப்பவை அல்ல. இந்தியத் தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையிலும்-வகையிலும் கூட இவை தேசிய எரி மலையின் தீக்குழம்புகளே! இன்னொரு வகையில் சொன் னால், தெய்வீகத்தையும் தேசியத்தையும் இரு கண்களாய்க் கொண்ட நாட்டுப் பற்று இயக்கத்தில் தன்னலச் சக்திகளால் ஏற்பட்ட சில தீய விளைவுகளைத் தீய்க்க எழுந்த இயக்கங் களே பகுத்தறிவு-தன் மதிப்பு இயக்கங்கள் எனலாம். இதற்குப் பெருஞ்சான்றாய் விளங்கும் பெருமக்கள் பகுத் தறிவுத் தந்தை பெரியாரும் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாச னும். தந்தை பெரியாரே தமிழ்நாட்டில் தேசியத்திற்குத் தீவிரமாய் வித்திட்டார். அவ்வகையில் பாரதியாருக்கு அடுத்த நிலையில் என்றாலும் பார்ப்பனரல்லாதாருள் முதல்வராய் முகிழ்த்த முழு நிலாக் கவிஞர் பாரதிதாசன். இப்பாரதிதாசனைத் தேசியம் இழந்ததற்குக் காரணம் அதன் இழுக்கு; பாரத தேசியத்தின் இழப்பு திராவிடத் தன் மான இயக்கத்தின் பேறு.”

பாவேந்தர் சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் தழுவியது தேசியத்துக்குப் பேரிழப்பே என்பதைத் திறனாய்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். “சமூக நீதியை நிலைநாட்டவும் சாதி சமய ஆதிக்கங்களை எதிர்த்துப் போராடவும் தம் கவித் திறனைக் காணிக்கையாக்கிய பாவேந்தர் பாரதிதாசனை நாடு நன்கறியும். தொடக்கக் கட்டத்தில் அவர் தேசியப் பாடல்களையும் கதர்ப் பாட்டுகளையும் புனைந்தார் என்பதை ஆவேசக் கவிஞரென அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்துவோர் பெரும்பாலும் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள்; அறிந்திருந்தாலும் புரட்சிக் கவி பற்றித் தாங்கள் கொண்டுள்ள எண்ணத்திற்கு ஒத்து வரவில்லை என்று ஒதுக்கி மறந்து விடுகிறார்கள்.

சுதந்திரப் போராட்டப் பாசறையை விட்டு விலகி, சமுதாயப் புரட்சிப் பாசறையில் அவர் போரிடத் துணிந்தது

தேசியத்திற்குப் பேரிழப்பே! எனினும் விடுதலைப் போராட்டம் முற்றுப் பெற்று வெற்றி கண்ட பின்பு ஓங்க வேண்டிய புரட்சிகளுக்கு முன்னோடியாகவும், முற்போக்கு இயக்கத்தின் முன்னணி வீரராகவும் விளங்கிய பாரதிதாசனுக்குத் தமிழகம் என்றென்றும் கடமைப்பட்டிருக்கும்.”¹

பாவேந்தரின் தமிழறிவு

பாவேந்தர் முறையாகத் தமிழ் பயின்றவர். புதுவைத் திருப்புளி ஐயா, பங்காரு பத்தர், பெரியசாமிப் பிள்ளை ஆகியோரிடம் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களை முறையாகப் பாடங் கேட்டவர். இதை அவரே,

“தமிழி லக்கணம் தமிழி லக்கியம்
எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தவர் புதுவைத்
திருப்புளி சாமிஐயா, செந்தமிழ்
இருப்பே என்னும் பங்காரு பத்தர்,
புலவர்க்கும் புலமை ஈந்து நிலவும்
பெரும்புகழ்ப் பெரிய சாமிப் பிள்ளை
என்பவர் ஆவார்.....”²

எனக் குறிப்பிடுகிறார். தம் ஆசிரியர்கள் பால் அவர் கொண்டுள்ள மதிப்பையும் மரியாதையையும் இவ்வடிகள் புலப்படுத்துகின்றன; ஆசிரியரை ஐயா என அன்பொழுகச் சொல்லுகிறார்; செந்தமிழ் குடியிருக்கும் நிலையம் எனப் பெருமைப்படுத்துகிறார்; புலவர்க்கும் புலமை நல்கவல்ல

1. திரு கா. திரவியம், தேசியம் வளர்த்த தமிழ், பக். 16-20-21

2. புலவர் நா. இராமநாதன் அவர்களின் ‘கவிஞரும் காதலும்’ என்னும் நூலுக்குப் பாவேந்தர் எழுதியுள்ள வாழ்த்துரையில்.

பெரும்புலவர் எனப் போற்றுகிறார். அவருடைய ஆசிரியர் திரு பெரியசாமிப்பிள்ளைமகாவித்துவான் எனப்பாராட்டப் பட்டவர். பெரியசாமிப் பிள்ளையின் மாணாக்கர் பெரும் புலவராய் விளங்கியிருக்கின்றனர். பாடங் கேட்டபோது ஆசிரியர் பெரியசாமிப்பிள்ளைகூறியதிலிருந்த ஒரு தவற்றினை மாணவர் கனக சுப்புரத்தினம் சுட்டிக் காட்டினாராம். ஆசிரியர், “அப்பா சுப்பு தப்பா கண்டாய்” என்றாராம். தப்பென்றால், அது யார் சொன்னால் என்ன, தப்புதான் என்றாராம் சுப்புரத்தினம். தவறு கண்டவிடத்து, செய்பவர் எவராயினும், சுட்டிக்காட்டுகின்ற இயல்பு பாவேந்தர்க்கு இளமை தொடட்டே இருந்து வருவது என்பதை இந்நிகழ்ச்சி காட்டுகிறது.¹

பெரும் பேராசிரியர்களிடம் பயின்றதால் பாவேந்தரிடம் அழுத்தமான தமிழறிவும், புலமையும் படியலாயின. ஆதலின் அவர் பண்டைத் தமிழ் நலம் பொலிய எழுதும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார்.

பாடல்கள் இலக்கண வரம்புக்குள் இருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கை உடையவர் பாவேந்தர்.

-
1. இந்நிகழ்ச்சியையும் பெரியசாமிப்பிள்ளை மாணவர் பட்டியலையும் சொன்னவர் கவிஞர் சுரதா.

பெரியசாமிப் பிள்ளை மாணவர்கள்: 1. ஓர்லேயன் போட்டை நா. வெங்கடாசலநாயகர் 2. சி. கந்தசாமி உபாத்தியாயர். 3. சி. பழனிமுத்து உபாத்தியாயர். 4. புதுவை சிவ. செங்கல்வராய பண்டிதர் 5. சி. பங்காரு பத்தர். 6. தமிழ்ப் பண்டிதர். சோ. இராமானுசச் செட்டியார். 7. கனக சுப்பு ரத்தினம் (பாரதிதாசன்), 8. சேச சடகோப ஐயர். 9. ச. அ. இரத்தினவேலு உபாத்தியாயர்.

‘என்மகள் அகத்தில் எழுந்த கவிதையைப்
புறத்தில் பிறர்க்குப் புலப்படுத்த துதற்குச்
செய்யுள் இலக்கணம் தெரிய வேண்டுமாம்!’¹

கவிதையை எழுதுவதற்கு இலக்கணம் தெரிய வேண்டுவது
இன்றியமையாதது என்பதை இவ்வடிகள் சுட்டுகின்றன.
அரசன் தன் மகளுக்கு இலக்கணம் கற்பிக்க ஓர் ஆசான்
வேண்டுமெனச் சொல்லுகின்ற இப்பகுதி, கவிஞரின் ‘புரட்சிக்
கவி’யில் இடம்பெறுகிறது. புரட்சிக் கவியை ‘இன்ப இரவு’
என்னும் நாடகமாக நடித்தனர். அதற்கு உரை, பாடல்
கள் ஆகியவற்றைப் பாவேந்தரே எழுதியிருந்தார். அரசன்
மகளுக்குக் கவிஞன் கற்பிக்கும் போது,

“நாச்சீரும் முச்சீரும் நடுவண் ஒரு சீரும்
நாச்சீரும் முச்சீரும் நாடு”²

என வெண்பா இலக்கணம் சொல்லுகிறான்.

‘நீ ஒரு பாவாணன்’ என்னும் தலைப்பில், ஒருவன்
பாவாணனாகத் திகழ வேண்டுமானால் கவிதை இலக்கணம்
கட்டாயம் பயில வேண்டுமென்கிறார்.

“பாப்புலவர் பாட்டும் பயனும் புணர்ச்சியும்
யாப்பும் பயில்க! எழில் ஒன்றைப் பார்ப்பாயேல்
ஆர்க்கும் அதுசொல்ல ஆசைகொள்; வானுள்ளம்
வார்க்கும் செய்யுள் மழை”³

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 17.
 2. சொன்னவர் கவிஞர் சுரதா
 3. பாரதிதாசன், குயில் ஏடு 26. 7. 1960.

ஒன்றைப் பார்க்கையில் அதைப் பிறர்க்குச் சொல்ல ஆசை எழும். 'பாட்டுப் பயனும் புணர்ச்சியும் யாப்பும் பயின் றிருந்தால் அச்செய்தி செய்யுள் மழையாய் உள்ளமாகிய வானத்திலிருந்து பொழியும்' என்கிறார்.

பெரும் பேராசிரியர்களிடம் முறையாகப் பயின்ற தாலும், பாட்டு இலக்கணம் வழுவாது இருக்க வேண்டு மெனும் கொள்கையுடையவராதலாலும் பாவேந்தர் முன் னோர் மொழிந்துள்ள பல்வேறு பாக்களையும், பாலின வகைகளையும் பாடிச் சிறப்பெய்துகிறார்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா, நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா, இணைக்குறள் ஆசிரியப்பாவில் அவர் பல பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். மணிமேகலை, பெருங்கதைக்குப் பிறகு முற்றிலும் ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்ட நூல் பாவேந்தரின் 'இருண்ட வீடு' என்னும் சிறு காப்பியமாகும். தமிழி லக்கியத்திலேயே இணைக்குறள் ஆசிரியப்பாவில் இருப்பது கவிஞருடைய 'காதலா கடமையா?' எனும் நூல். நளவெண் பாவிற்குப் பிறகு சிறந்த வெண்பா நூலாகத் தென்படுவது பாவேந்தரின் 'மணிமேகலை வெண்பா.' பதின்மூன்றடி கட்டு மேல் பாடாமல் இருந்த பஃறொடை வெண்பாவை நீட்டிக் குறுங்காவியங்களாகச் 'சஞ்சீவிபர்வதத்தின் சாரல்', 'எது அமிழ்து?' என்னும் நூல்களைப் படைத்துள்ளார் பாரதிதாசனார்.

எண்சீர், அறுசீர் விருத்தப்பாக்கள் கவிஞரிடம் தனியழகு பெறுகின்றன. எண்சீர் விருத்தத்தில் பாண்டியன் பரிசும், கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியமும் அமைந்துள்ளன. அழகின் சிரிப்பு அறுசீர் விருத்தத்தில் ஆன நூலாகத் திகழ்கிறது. பதினான்கு சீர் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தமும் இவர் கவிதைகளில் உள்ளன. நொண்டிச் சிந்து, காவடிச் சிந்து முதலியவற்றையும் எழுதியிருக்கிறார். தாழ்த்தப்பட்டோர் சமத்துவப் பாட்டு இருவகைச் சிந்துப் பாட்டால் ஆகியது.

அண்ணாமலை ரெட்டியார் காவடிச் சிந்திற்குப் பிறகு இயற்றப்பட்ட ஒரே நூலாக ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் துதியமுது காணப்படுகிறது. பாவும் பாவினமும் சிந்தும் கலந்து அவருடைய தமிழ்ச்சியின் சுத்தி எழுதப்பட்டுள்ளது. முந்நூறுக்கு மேற்பட்ட பண்ணத்திப் பாடல்களைப் பாவேந்தர் எழுதியுள்ளார். தமிழில் ஒரே ஆசிரியர் இவ்வளவு பாடல்களைப் பாடியதில்லை எனலாம். இறையைப் புகழ்வதற்கும் காதலுக்கும் மட்டுமே பயன்பட்டு வந்த பண்ணத்தியை இவர் அனைத்துத் துறைக்கும் பயன்படுத்திப் பாடியுள்ளார்.

✓ “பெண்ணே!

சோலையைக் காண நேர்ந்தது

தேர்வந்து சேர்ந்தது

தொல்லை தீர்ந்தது

உலாவும் வேலை நம்மைச் சார்ந்தது.

தென்றல் ஆர்ந்தது

அகில்மணம் ஊர்ந்தது

நம்உளம்களி கூர்ந்தது

தெவிட்டாது பாடுவதில்

அந்தத் தேன்சிட்டுத் தேர்ந்தது”¹

என இவ்வாறே முற்றிலும் இயைபுத் தொடை அமையப் பாடப்பட்ட ஒரே நூலாக அவருடைய ‘சுத்திமுற்றப் புலவர்’ தென்படுகிறது. சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பலவற்றை அகவலிலும், இசைப்பாவிலும் பாடிய முதற்பாவலராக நம் கவிஞர் விளங்குகிறார். இவ்வாறு முறையாகப் பயின்று, மரபு தவறாது, காலத்திற்கேற்ற புதுமைகளைச் சேர்த்துப் பாடிய தமிழ்க் கவிஞராகப் பாவேந்தர் திகழ்கிறார்.

1. பாரதிதாசன், சுத்திமுற்றப் புலவர், பாட்டு 3.

தமிழ்ப் பாராட்டு

இலக்கியங்களில் 'தமிழ்' எனும் சொல் தமிழ்நாடு, தமிழரசர், தமிழ் வீரர் என்னும் பொருள்களில் ஆளப்பட்டுள்ளது. சங்க காலத்தில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாகச் சிறப்புற்று விளங்கியதாலும், வேற்றுமொழித் தாக்குதல்கள் இல்லையாதலாலும், தமிழைப் பாராட்டிப் பாடவேண்டிய நிலை சங்கப் புலவர்கட்கு எழவில்லை. அருந்தமிழ், தண்டமிழ், தென்தமிழ், நற்றமிழ், வண்டமிழ் எனச் சில அடைமொழிகளுடன் மட்டுமே பேசப்பட்டுள்ளது. இடைக்காலத்தில், வந்தேறிய மொழிகளால் செந்தமிழுக்குத் தீமை நேர்ந்ததால் தமிழ்ப் புலவர்களுக்குத் தமிழின் பெருமையை, தமிழின் உயர்வைத் தமிழ் மக்களுக்கு உணர்த்த வேண்டிய கடமை நேரிட்டது. ஆதலின் தமிழின் பல்வேறு சிறப்புகளையும் அவர்கள் பாடியுள்ளனர். சான்றுக்குக் கூற வேண்டுமானால், சேக்கிழார் தம் பெரிய புராணத்தில்-
தமிழை,

அந்தமிழ், அருந்தமிழ், இருந்தமிழ் இன்றமிழ், உயர்தமிழ், உரவுத் தமிழ், குலவுதமிழ், கோதில்தமிழ் செஞ்சொற்றமிழ், செந்தமிழ், செழுந்தமிழ், சொல்லாந்தமிழ், சொல்வளத் தமிழ், தண்டமிழ், தீந்தமிழ், தெய்வத் தமிழ், தென்தமிழ், தொகைத்தமிழ், நற்றமிழ், நிறைதமிழ், நீடுதமிழ், நெடுந்தமிழ், பதிகத்தமிழ், பண்ணார் தமிழ், பழுதில்தமிழ், பன்னு தமிழ், பாடுதமிழ், பெருகுதமிழ், மிக்கதமிழ், மும்மைத் தமிழ், வண்டமிழ், வாய்மைத்தமிழ், வாழ்ந்த தமிழ் எனப்பலபட அடைசேர்த்துப் பாடித்தமிழின் பெருமையை, உயர்வை, வளத்தை, இனிமையை, தனித்த தன்மையை எடுத்துரைக்கக் காண்கிறோம்.¹

1. டாக்டர் தா. வே. வீராசாமி அவர்கள் பெரிய புராணத்திற்குத் தொகுத்துள்ள சொற்பட்டியல் துணைகொண்டு தொகுக்கப்பட்டது.

இந்தித் திணிப்பால் தமிழ் கெடும் என்பதை எடுத்துக் காட்டி இந்தி எதிர்ப்புப் பாடல்கள் பாடியவர் பாவேந்தர் பாரதிதாசன். பிற எக்காலத்திலும் நேரிடாத நெருக்கடி அவர் காலத்தில் தமிழுக்கு நேரிட்டது. ஆதலின் அவர் தமிழின் புகழை, மேன்மையை மற்றெவரினும் மிகுத்துப் பாட வேண்டியவர் ஆனார். தமிழைப்பற்றி மிகுதியாகப் பாடியுள்ள ஒரே புலவர் பாவேந்தர் என்பது மிகையாகாது. அவர் தமிழை,

அந்தமிழ், அமுதத்தமிழ், அருந்தமிழ், அழகுத் தமிழ், இசைத்தமிழ், இளந்தமிழ், இன்பத்தமிழ், உயர்தமிழ். எழில் தமிழ், ஒண்டமிழ், கருந்தமிழ், கனிதமிழ், கன்னல் தமிழ், செந்தமிழ், தண்டமிழ், தனித்தமிழ். தன்னேரிலாத்தமிழ், தீந்தமிழ், தென்தமிழ், தேன்தமிழ், நந்தமிழ், நற்றமிழ், நிறைதமிழ், பழந்தமிழ், பைந்தமிழ், பொங்குதமிழ், மன்னு தமிழ், மாத்தமிழ், முத்தமிழ், வண்டமிழ் என வாயார வாழ்த்திப் புகழ்கிறார். மேலும், 'கரும்பு தந்த தீஞ்சாறே, கனிதந்த நறுஞ்சுளையே, கவின்செய் முல்லை அரும்பு தந்த வெண்ணகையே, எடுத்துமகிழ் இளங்குழந்தாய், இசைத்து மகிழ் நல்யாமே, வாய்மடுத்து மகிழ் தேனே, வையத்தின் பழநிலவே, வாழ்வுக்கோர் புத்துணர்வே, ஐயத்திற் கறிவொளியே'¹ என்றெல்லாம் தமிழையே பேச்சும் மூச்சுமாகக் கொண்டு பாடுகிறார். பகுத்தறிவுக்கொள்கைகளைப் பாருக்கு வழங்கியவர், பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளைத் திசையெட்டும் பரப்பியவர், சாதிச் சனியனைச் சாய்த்தவர், மதக் கொடுமைகளை மாய்த்தவர், தொழிலாளர் துயர் துடைத்தவர், முதலாளிகள் அஞ்சி ஒடுங்கப்போர்ப் பாட்டுப் பாடியவர் எனப் பாவேந்தர் பல்வகையாகப் பாராட்டப் பட்டாலும், நீரில் அழுத்தினும் மேலெழுந்தே நிற்கும் பந்து போல, அவருடைய அனைத்துக்கருத்துகளிலும் தமிழுணர்வே மேலோங்கி நிற்கிறது எனக்கூறுவது மிகையாகாது.

1. பாரதிதாசன், தமிழியக்கம், பக். 5, 6.

தமிழ்த் தொன்மை

மொழிகளுள் தொன்மையானது தமிழே என்பதைக் கவிஞர் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறுகிறார். உலகின் முதன் மொழி, மூத்த மொழி தமிழே. இயற்கைப் பொருள்கள் தோன்றிய காலத்தே-ஐவகை முதற்பொருளும் தோன்றிய அப்போதே தமிழ் தோன்றிவிட்டது என அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

“திங்களொடும் செழும்பரிதி தன்னோடும் விண்ணோடும்
உடுக்க ளோடும்
மங்குல்கடல் இவற்றோடும் பிறந்த தமிழுடன்
பிறந்தோம்”†

எனவும்,

“பண்டுவந்த செழும்பொருளே
பார் அடர்ந்த இருட்கடலில்
படிந்த மக்கள்
கண்டுவந்த திருவிளக்கே
களிப்பருளும் செந்தமிழே”*

எனவும் அவர் தமிழின் தொன்மையையும் பெருமையையும் கூறிடக் காண்கிறோம். மிகப் பழைய காலத்திலேயே இலக்கணச் செழுமையோடு தமிழ் இயங்கியது என்பதையும் தெளிவாக அவர் கூறுகிறார்.

†. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி பக். 100.

*. பாரதிதாசன், தமிழியக்கம், பக். 5

“இயல்பினில் தோன்றிய தாகும்—தமிழ்
இந்நாவ லத்தின் முதன்மொழி யாகும்
அயலவர் கால்வைக்கு முன்பே—தமிழ்
ஐந்தின் இலக்கணம் கண்டது மாகும்”¹

“தமிழ், தென்னாட்டிற்கும் தெற்கில் தென்மாவாரியில்
முழுகிக் கிடக்கும் தென் கண்டத்தில் தென்கோடி நாடான
தென்பாலியில் தோன்றிய தென்மொழியே. அதனால்
அதைத் தோற்றி வளர்த்த தமிழனின் பிறந்தகமும்
அத்தென்புலமே”² என்னும் ஆராய்ச்சியாளர் கூற்றுக்கு
அணி சேர்க்கும் வகையில் தமிழே ஞால முதன் மொழி;
தமிழனே ஞால முதல் மாந்தன் என்பதைக் கவிஞர் பல்
வேறு பாடல்களில் பாடியிருக்கிறார்.

“முதலில் தோன்றிய மனிதன் தமிழன்
முதல் மொழி தமிழ் மொழி—ஆதலால்
புதுவாழ் வின்வேர் தமிழர் பண்பாடே!”³
இப்புவி தோன்றிய நாள்முதலாய்—எங்கள்
இன்பத் தமிழ்மொழி உண்டு கண்டீர்”⁴

“அந்த நாளில் அறிவுசால் புலவர்
எந்தநாள் தோன்றிய தோளனும் பழந்தமிழ்”⁵

-
1. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 66
 2. ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், தமிழனின்
பிறந்தகம், கட்டுரை, ஐந்தாம் உலகத் தமிழ்
மாநாட்டு மலர், பக். 68.
 3. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
4, பக். 177
 4. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 85
 5. பாரதிதாசன், முல்லைக்காடு, பக். 20.

“முன்னைத் தோன்றிய மக்கள் முதன்முதல் பேசிய
மொழியே! மொழியே! மொழியே!”¹

“தனித்தியங்கும் தன்மை தமிழினுக் குண்டு
தமிழே ஞாலத்தில் தாய்மொழி பண்டு”²

“புனல்கூழ்ந்து வடிந்து போன
நிலத்திலே புதிய நாளை
மனிதப்பைங் கூழ்முளைத்தே
வகுத்தது! மனித வாழ்வை
இனியநற் தமிழே நீதான்
எழுப்பினை! தமிழன் கண்ட
கனவுதான், இந்நாள் வையக்
கவின்வாழ்வாய் மலர்ந்த தன்றோ”³

மனித வாழ்வை எழுப்பியதே தமிழ்தான். அத் தமிழ் பேசிய
தமிழின் விரிவுதான் இன்றைய உலகம் எனப் பெருமை
யோடு பேசும் அவர்,

‘மானிடம் என்னுமோர் ஆதிப்பயிர்-தமிழ்
மக்களென் றேகுதித் தாடுவமே’⁴

எனத் தமிழ்ப் பள்ளுப் பாடியும் ஆடியும் மகிழ்கிறார்.

தமிழ் இனிமை

தொன்மையைப் பாடிய அவர் தமிழின் இனிமையையும்
சுவைபட எடுத்தோதுகிறார்.

-
1. பாரதிதாசன், தேனருவி, பக். 9
 2. பாரதிதாசன், இசையமுது 1, பக் 38
 3. பாரதிதாசன், அழகின் சிரிப்பு, பக். 61
 4. பாரதிதாசன், இசையமுது தொகுதி 1, பக். 35

“இனிமைத் தமிழ்மொழி எமது-எமக் (கு)
இன்பம் தரும்படி வாய்த்த நல்அமுது
கனியைப் பிழிந்திட்ட சாறு-எங்கள்
கதியில் உயர்ந்திட யாம்பெற்ற பேறு”¹

இன்பம் என்பதே தமிழ்தான்; இன்பம் வேறு தமிழ் வேறு அன்று.

“என்றும் தமிழ் வளர்க-கலை
யாவும் தமிழ்மொழியால் விளைந்தோங்குக
இன்பம் எனப்படுதல்-தமிழ்
இன்பம் எனத்தமிழ் நாட்டினர் எண்ணுக”²

தமிழ், சுவை மிக்கது மட்டுமன்று; அதற்கு ஈடான சுவை எதுவுமேயில்லை. தமிழ் இனிமையைப் பாவேந்தரைப் போல் பாடிய புலவர் வேறு எவரும் இலர் என்றே கூறலாம். கனிச் சுவை, கரும்புச் சாறு, மலர்த் தேன், காய்ச்சிய பாகு, பசுவின் பால், குளிர்ந்த இளநீர் இவையெல்லாம் இனியனவே. எனினும் தமிழோ இவற்றினும் மேலான சுவையைத் தருவது என்கிறார் பாவேந்தர்.³ தமிழைப் படிப்பதற்குக் கவிஞர் காட்டும் காரணம் மிகச் சுவையாக இருக்கிறது. தமிழ் ஒருபடியளவு உள்ள தேனாக இனிக்கிறதாம்; அதை உண்பதற்காக அவர் தமிழ் படிக்கிறாராம்.

“தமிழ் படித் ‘தேன்’, அதை உண்ணத்தான்
தமிழ் ‘படித்தேன்’ நான்”⁴

இவ்வரிகள் தேனினும் சுவை மிக்கவை என்பதை ‘யாரே மறுக்க இயலும்!

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 94
 2. ” ” ” பக். 92.
 3. ” ” ” பக். 87.
 4. பாரதிதாசன், இளைஞர் இலக்கியம், பக். 11.

குழல் இனிது; யாழ் இனிது. இவற்றைக் கேட்டுச் சுவைக்கிறோம். சோலைக் கிளியின் கொஞ்ச மொழி கேட்டு நெஞ்சு நெகிழ்கிறோம். “குழலும் யாமும் அமிழ்தும் குழைத்த மழலை”¹ என இளங்கோவடிகள் பேசுவார். இவ் வினிமை எதுவும் தமிழ் இனிமைக்கு நிகராகாது என்பார் பாவேந்தர்.

“தழுவு குழல்யாழ் கிளிமொழியுமோர்
அமிழ்தும் உனையே நிகர்ஆமோ”²

தமிழ்ப் பாடலின் இனிமையைக் குறிக்கும்போதோ,

“எழுத்தெல்லாம் இனிமையாக்கும் தமிழ்ப்பாட்டு”³ என்பார். சுவையின் கொடுமுடியாகத் காட்டப்படுவது அமிழ்து. அமிழ்து எனக் கேட்கிறோமே தவிர அதை நாம் உண்டு சுவைத்ததில்லை. நாம் உண்ணாத அமிழ்தின் சுவையை நாம் உண்ணும் மற்றொரு பொருள்மூலம் அறிய வைக்கிறார் பாரதிதாசனார்.

“அமிழ்தென ஒருபொருள் உண்டெனக் காட்டும்
தமிழ்உன் மூச்சும் பேச்சும்”⁴

என்கிறார் அவர். மங்கை ஒருத்தியின் காதலுக்காக மாபெரும் அரசையே துறந்து வெளியேறியவர்கள் உண்டு. ஆனால் பாவேந்தரோ,

“மங்கை ஒருத்தி தரும்சுகமும்-எங்கள்
மாத்தமிழ்க் கீடில்லை என்றுரைப்போம்”⁵

என்கிறார்.

-
1. சிலப்பதிகாரம், மனையறம் படுத்த காதை
 2. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 6
 3. பாரதிதாசன், குறிஞ்சித்திட்டு, பக். 165.
 4. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 96
 5. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 85

தமிழ் உயிர்

பாவேந்தருக்கு முன்னுள்ளோர் தமிழின் தொன்மை, இனிமை குறித்துப் பாடியுள்ளனர். ஆயினும் தமிழை உயிரென்றும், உயிரினும் மேலானது என்றும் பாவேந்தரைப் போலப் பாடியோர் இலரென்றே சொல்லலாம்.

“உடலியக்கும் நல்லுயிரே
உயிரியக்கும் நுண்கலையே
மக்கள் வாழ்வாம்
கடலியக்கும் சுவைப் பாட்டே
கண்ணான செந்தமிழே”¹

எனவும்,

“தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்-அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்”²

எனவும்,

“தமிழ் எங்கள் உயிர்என்ப தாலே-வெல்லும்
தரமுண்டு தமிழருக்கிப்புவி மேலே”³

எனவும்,

“வெங்குருதி தனிற்கமழ்ந்து வீரஞ்செய் கின்றதமிழ்
எங்கள் மூச்சாம்”⁴

எனவும்,

“நம்நாடு தமிழ்நாடு நாமெல்லாம் தமிழ்மக்கள்
இன்பம் கோரி

-
1. பாரதிதாசன், தமிழியக்கம், பக். 6
 2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 89
 3. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 94
 4. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 100

இந்நிலத்தில் வாழ்வதெனில் மூச்சாலே! அம்மூச்சுத்
தமிழே¹”

எனவும்,

“உணவால் உயிர்நிலைக்கும் அந்த உயிரும்
அணிதமிழால் ஆகும்²”

எனவும்,

விந்தைத் தமிழ்மொழி எங்கள் மொழி-அது
வீரத் தமிழ்மக்கள் ஆவி என்போம்³

எனவும்,

தமிழே ஆதித் தாயே வாழ்க
தமிழர்க் கெல்லாம் உயிரே வாழ்க⁴

எனவும்,

இனிதாகிய தமிழே எனதுயிரே
இளைஞர்க்கிடை முனுகின்ற உணர்வே⁵

எனவும்,

செந்தமிழே! உயிரே! நறுந்தேனே
செயலினை மூச்சினை உனக்களித்தேனே⁶

எனவும்,

விளக்கிடும் இயல் முதிர்ந்தும்
வீறுகொள் இசை யடைந்தும்
அளவிலா உவகை ஆடற்
றமிழேநீ என்றன் ஆவி⁷

-
1. பாரதிதாசன், குறிஞ்சித்திட்டு பக். 198
 2. பாரதிதாசன், தமிழுக்கு அமுதென்று பேர், பக். 49
 3. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 85]
 4. பாரதிதாசன், இளைஞர் இலக்கியம், பக். 6
 5. பாரதிதாசன், இசையமுது தொகுதி 2, பக். 25
 6. பாரதிதாசன், இசையமுது தொகுதி 1, பக். 34
 7. பாரதிதாசன், அழகின் சிரிப்பு, பக். 62

எனவும், எங்கெங்கும் தமிழே தமிழரின் உயிர் எனக் கூறிடக் காண்கிறோம். ‘தமிழரின் உயிர் தமிழே ஆகும்; தமிழிற் பற்றிலாதவன் தமிழன் அல்லன்; அவன் உயிருடையவனும் அல்லன்’* என்பது அவர் கூற்று. ஒருவருடைய உடலை வளர்ப்பது உணவு; உயிரை வளர்ப்பதோ தமிழ் என்பதை,

செந்நெல் மாற்றிய சோறும்-பசுநெய்
தேக்கிய கறியின் வகையும்
தன்னிகர் தானியம் முதிரை-கட்டித்
தயிரொடு மிளகின் சாரும்
நன்மது ரஞ்செய் கிழங்கு-கானில்
நாவில் இனித்திடும் அப்பம்
உன்னை வளர்ப்பன தமிழா-உயிரை
உணர்வை வளர்ப்பது தமிழே‡

என அழகுறக் கூறுகிறார். மேலும்,

“நல்லுயிர் உடம்பு செந்தமிழ் மூன்றும்
நான் நான் நான்”¹

எனத் தமிழ் உடலாகவும், உயிராகவும் விளங்குவதையும் சுட்டுகிறார்.

“உயிர் விலை மதிப்பற்றது; தமிழும் விலைமதிப்பற்றது-
உயிரை விடுவதைவிடத் துன்பம் வேறில்லை. தமிழ் அழி
வதைவிடத் தமிழர்க்கு வேறு துன்பமில்லை. உயிர்நிலை
கொண்டுள்ள உடலுக்கு ஒருதீங்கென்றால்-சிறுபுண் வந்தது,
காய்ச்சல் கண்டது என்றால் எவ்வளவு அக்கறையுடன்
மருத்துவரை நாடுகிறோம்; மருந்து உண்கிறோம்; பணம்

* பாரதிதாசன், பிசிராந்தையார் நாடகம், பக். 47

‡. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
1, பக். 88

1. பாரதிதாசன், இளைஞர் இலக்கியம், பக். 9

செலவு செய்கிறோம்; கவலையடைகிறோம். அதைப் போலத் தமிழுக்கு ஒரு தீங்கு வருமென்றால் கவலையடைய வேண்டும்-தீங்கைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும்; வந்த தீங்கைக் களைய வேண்டும். உயிர் இருப்பது வாழ்வதற்காக; தமிழ் இருப்பதும் தமிழர் வாழ்வதற்காக. உயிர் இன்பம் அளிக்கும். தமிழும் இன்பம் அளிக்கும்”¹ என்னும் இக்கருத்துகளை நம் உள்ளத்திற் கொள்ளவே பாவேந்தர் தமிழை உயிர் எனப் பாடியிருக்கிறார்.

தமிழ் உயிர் மட்டுமன்று; உயிரற்ற எலும்புக் கூட்டுக்கும் உயிரூட்டும் ஒப்பற்ற தன்மை வாய்ந்தது என்பார் பாவேந்தர். கழைக்கூத்தாடி ஒருவன் வித்தை காட்டுவதாக ஒரு பாடலைப் பாடியுள்ளார். கழைக்கூத்தாடியின் மொழி நடையிலேயே அமைந்துள்ள அற்புத அகவல் அது. கழைக்கூத்தாடி தன் கையிலுள்ள மேளத்தை முழக்கி அனைவரையும் வரிசையாக உட்காரச் சொல்லுகிறான்.

“மக்களைப் பெத்த மகரா சருங்க
கண்ணால் பார்த்துக் காசு போடுங்க
ஒருதுட்டு உங்கட்கு ஒருவாய் வெத்லே
எங்களுக் கதுதான் திங்கற சோறு”

எனக் கும்பிட்டு அவர்கள் முன்னால் ஒரு எலும்புக் கூட்டை எடுத்துக் காட்டித் தன்னுடன் ஒத்துப்பாடும் சிறுவனிடம், “இதோ பார் தம்பி எலும்புக் கூடு; சத்துமில்லே சதையுமில்லே” என்கிறான். “அதற்குப் பேரென்ன” என்னும் சிறுவனிடம் ‘அதன் பேர் தமிழ்நாடு’ என்கிறான்.

“இந்த எலும்பே எழுந்திருக்க வைக்கிறேன்
அமிஞ்ச எலும்பே ஆட வைக்கிறேன்...”

1. க. தமிழ்மல்லன், பாவேந்தர் ஊட்டிய தமிழுணர்வு பக். 11

எனச் சொல்லி எலும்பை எடுத்து வைக்கிறான். “எடுத்து வைச்சா உயிரா வந்திடும்” என்ற பையனிடம் ‘மருந்து செய்யணும்’ என்கிறான். மாம்பழம், வாழைப்பழம், பலாச்சுளை ஆகியவற்றைப் பிழிந்த சாற்றுடன், தேனையும் பாலையும் சேர்த்து, இளநீர் வழக்கையை இட்டுக் குழைத்து இடித்த தினைமாவை இட்டுப் பிசைந்து, பொடித்த பருப்பையும் போட்டுக் கலந்து எல்லாவற்றையுமே இளஞ்சூடாக்கி இறக்கி வைக்கிறான். இதுவே அவன் செய்யும் மருந்து. இம்மருந்தின் பெயரென்ன என்கிறான் சிறுவன். கழைக்கூத்தாடி,

“உள்ளே தொட்டால் உசிரில் இனிக்கும்
தெள்ளுதமிழ் தம்பி தெள்ளுதமிழ் இதுதான்!”

எனப் பூரிப்போடு சொல்கிறான்.

“இந்த மருந்தே எலும்புக் கூட்டில்
தடவுறேன் தம்பி! அடிமோ ளத்தை!”

பையன் ‘திடுதிடும் திடுதிடும்’ என மேளத்தை முழக்கக் கூத்தாடி இம் மருந்தை எலும்புக் கூட்டின் மேலே தடவுகிறான். என்ன விந்தை!

“சிரித்தது பாரடா செந்தமிழ்க் கூடு
விரிந்தது பாரடா அழிந்த நம்நாடு
பாடுது பாரடா பைந்தமிழ் நாடு
முழிச்சிப் பார்த்து முறுக்குது மீசையை!
எதிரி மேலே எண்ணம் கொள்ளுது
சொத்தைக் காக்கக் கத்தியைத் தூக்குது
தமிழில் நனைந்த தமிழ்நாடு பாத்தியா
ஆடுது பாத்தியா அழகு நாடு”

எனத் துள்ளிக் குதிக்கிறான் கழைக் கூத்தாடி¹. தமிழ் எனும் மருந்தைச் செலுத்தியதும் ‘தமிழகம்’ எனும் எலும்

1. பாரதிதாசன், குயில் பாடல்கள், பக். 116-18

புக் கூடு உயிர் பெற்று உலவுகிறது என்னும் இப்பாடல்வழி
தமிழ்நாட்டை உயிர்ப்பித்துக் கொண்டிருப்பது தமிழே
எனச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் பாவேந்தர்.

தமிழ்த் தொண்டு

இவ்வாறு தொன்மையும் இனிமையும் வாய்ந்த தமிழுக்
குத் தொண்டு செய்வதே தலையாய தொண்டு எனப்
பாவேந்தர் விளக்கிச் செல்கிறார்.

“பூட்டிய இருப்புக் கூட்டின் கதவு
திறக்கப் பட்டது! சிறுத்தையே வெளியில் வா...
சிம்புட் பறவையே சிறகை விரி-எழு
சிங்க இளைஞனே திருப்புமுகம் திறவிழி...
நன்மொழிக்கு விடுதலை நல்கிட எழுந்திரு
பொன்மொழிக்குநீ புதுமை ஏற்றுவாய்!”*

என, தமிழ் வாழ, வளர, தளராது தொண்டாற்ற இளைஞர்
களை அழைக்கிறார். வளர்ந்து வரும் வையத் தேவைகளுக்
கேற்ப இந்நாட்டு இளைஞர்கள் துறைதோறும் துறை
தோறும் தொண்டாற்றித் தமிழைச் செழிக்கச் செய்ய
வேண்டுமென்பது அவர் ஆசை.

“பண்டைநலம் புதுப்புலமை
பழம்பெருமை அனைத்தையும் நீ
படைப்பாய்! இந்நாள்
தொண்டு செய்வாய்! தமிழுக்குத்
துறைதோறும் துறைதோறும்
துடித்தெழுந்தே!”**

*. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
2, பக். 113

** . பாரதிதாசன், தமிழியக்கம், பக். 9

என எப்பணிக்கும் முதற் பணியாய்த் தமிழ்ப் பணியைக் கொள்ளவேண்டுமென ஊக்கப் படுத்துகிறார். தமிழ்ப்பணி அன்புப் பணி அறப்பணி, இன்பப் பணி என்றாலும் அஃது ஓயாப் பணியாகவும் இருக்க வேண்டும்.

“அமுதென்று சொல்லடா செந்தமிழ்ப் பணியினை அறமென்று கொள்ளடா செந்தமிழ்ப் பணியினை அமைவினால் புரியடா செந்தமிழ்த் தொண்டே அன்பினால் புரியடா செந்தமிழ்த் தொண்டே இமையேனும் ஓயாது தமிழுக் குழைப்பாய் இன்பமே அதுவென்று தமிழுக் குழைப்பாய்”†

தமிழுக்கு ஆற்றுகின்ற தொண்டு ஆலின் விதையளவு சிறிதே யாயினும் கிடைக்கும் பெருமை ஆலின் மரத்தளவு விரிந்த தாகும். தமிழ்த் தொண்டு செய்பவன் ஆண்டியேயாயினும் அவனுக்கு அரசருக்கும் கிட்டாத சிறப்புக் கிட்டும்.

“தமிழ் என்று தமிழரென்று சிறிது தொண்டு தாம்புரிவார் அவர் பெருமை அரசர்க் கில்லை‡”

ஆதலால்,

“தமிழுண்டு தமிழ்மக்க ளுண்டு-இன்பத் தமிழுக்கு நாளும்செய் வோம்நல்ல தொண்டு”*

†. பாரதிதாசன், இசையமுது பகுதி 2, பக். 27

‡. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், தொகுதி 2, பக். 103

*. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 94

எனத் தோள் தட்டித் தொண்டாற்ற அனைவரையும் கவிஞர் அழைக்கிறார். தமிழுக்கு நாம் செய்கின்றதொண்டு எதிரிகளை முறியடிக்கும். நமது சோம்பலோ அவர்கட்கு ஆக்கமாகிவிடும்.

தமிழுக்கு நீசெயுந் தொண்டு — நின்
பகைமீது பாய்ச்சிய குண்டு†

என்பதை நினைந்து அயராது ஆர்வத்துடன் தொண்டாற்றிட வேண்டும். தமிழுக்குத் தொண்டாற்றுங்கால் தோன்றும் துன்பத்தையும் இன்பமாக ஏற்க வேண்டும். அச்சம் தவிர்த்து ஆண்மையுடன், எதையும் ஏற்கும் துணிவுடன் தொண்டு சிறக்க வேண்டும்.

சிறிதும் அஞ்சேல் தொண்டு செய்வாய்—கடுஞ்
சிறையறை திருமணவறை உனக்கு*

தமிழ்த் தொண்டினால் சிறையறையில் தள்ளப்பட்டாலும், உண்மைத் தொண்டனுக்கு, அச்சிறையே அவனின் மண அறையாக இருக்குமாம்.

மற்றவர்க்குச் சொல்வது மட்டுமன்று; தம்முடைய பேச்சும் மூச்சும் சொல்லும் செயலும் தமிழுக்காகவே என்பதையும் கவிஞர் தெளிவு படுத்துகிறார். மலேசிய அன்பர்கள் அனுப்பிய அவருடைய பிறந்த நாள் வாழ்த்துச் செய்திகட்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முறையில் எழுதிய பாடலில் “எனக்குப் பிறந்த நாள். அன்பர்கள் வாழ்த்தி யுள்ளனர். இன்னும் பன்னாள் நான் வாழ்வதால் நாட்டுக்கு என்ன நன்மையோ நானறியேன். ஆயினும் ஊக்கத்தை அளித்துள்ள அன்பர்கட்கு என் உளமார்ந்த நன்றி” எனச் சொல்லும் பாவேந்தர் தன் பிறந்த நாள் எண்ணமாக

† பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 75

*. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 76

வெளியிட்டுள்ள கருத்து அவருடைய தமிழ்த்தொண்டினைத் தெற்றென விளக்கிக் காட்டுகிறது.

“தூக்கத்தில் பிதற்ற நேர்ந்தால் தூய்தமிழ் வாழ்த்த
என்வாய்
ஆக்கத்தை எனக்கிந் நாட்டார் அளித்திட்ட அறிவை
எல்லாம்
தேக்கிஎன் தமிழ்மேன் மைக்கே செலவிடக் கடமைப்
பட்டேன்”¹

“தூக்கத்தில் பிதற்றினாலும் என்வாய்தமிழையே பிதற்றும்; எனக்கு நாட்டார் அளித்துள்ள ஆக்கம், அறிவு ஆகிய அனைத்தையும் தமிழின் மேன்மைக்கே ஒப்படைப்பேன்” என்பதே பாவேந்தர் தம் பிறந்த நாள் செய்தியாகத் தருவதாகும்.

தமிழுக்குச் செய்யும் தொண்டு என்றும் அழியாதது. தமிழ் நிலைத்திருப்பது போலவே தமிழ்த் தொண்டும் நிலை பெற்று நிற்கும். அத்தொண்டைச் செய்தவரும் புகழால் நிலவுலகில் நிலைத்து நிற்பார்.

“தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வோன் சாவதில்லை
தமிழ்த்தொண்டன் பாரதிதான் செத்த துண்டோ”²

என்பது பாவேந்தர் வினா.

தமிழ் வளர்ச்சி

தமிழ்த் தொண்டின் மூலம் தமிழ் புதிய வளர்ச்சியைப் பெறவேண்டும். அதனால்,

-
1. பாரதிதாசன், குயில் ஏடு 25.8. 1947, பக். 2
 2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 2, பக். 103

“தாயெழிற் றமிழை என்றன்
 தமிழரின் கவிதை தன்னை
 ஆயிரம் மொழியிற் காண
 இப்புவி அவாவிற் றென்ற
 தோயுறும் மதுவின் ஆறு”¹

தொடர்ந்து வந்து நம் செவியில் பாய வேண்டும்.

எளிய நடையில் தமிழ் நூல் எழுதிட வேண்டும்;
 இலக்கண நூல் புதிதாக இயற்ற வேண்டும்; வெளியுலகில்
 புதிது புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கப்படும் அனைத்தையும்
 உடனுக்குடனே தமிழில் தர வேண்டும். அதன் வழி
 செந்தமிழைச் செழுந்தமிழாய்ச் செய்யவேண்டும்.

“உலகியலின் அடங்கலுக்கும் துறைதோறும் நூற்கள்
 ஒருத்தர்தயை இல்லாமல் ஊரறியும் தமிழில்
 சலசலென எவ்விடத்தும் பாய்ச்சிவிட வேண்டும்”²

மேலும் இடையற்ற தொண்டினால் தமிழை உயர்த்த
 முயற்சிப்பதை விடுத்துப் பழம் பெருமை பேசிக் கொண்டி
 ருப்பதில் பயனில்லை.

“எங்கள் தமிழ் உயர்வென்று நாம் சொல்லிச் சொல்லித்
 தலைமுறைகள் பலகழித்தோம்; குறைகளைந்தோ
 மில்லை

தகத்தகாயத் தமிழைத் தாடிப்போம் வாரீர்”³

எனத் தமிழரை அன்போடும் உரிமையோடும் அழைக்கிறார்
 பாவேந்தர்.

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
 1, பக். 97
 2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
 1, பக். 95
 3. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
 1, பக். 95

இன்னும் தொல்காப்பியத்தையும், நன்னூலையும் தானே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். அவ்விரு நூற்களுக்குப் பிறகு தமிழ் அடைந்துள்ள வளர்ச்சிக்கேற்ப புதுநூல்கள் படைக்கப்பட வேண்டாமா?

“செல்பலநூ ற்றாண்டுசெல
அவ்விருநூல் திருவடியில்
புதிய நூற்கள்
பல்காவேல் இருநூற்கும்
பழியே! நம் புலவர்க்கும்
பழியே யன்றோ?”¹

இப்பழி துடைக்கும் பணியை இன்றே மேற்கொள்ளுமாறு அறிஞருலகை அவர் வேண்டுகிறார். வளர்ந்து வரும் தேவைகளை நிறைவேற்றும் வகையில் தமிழ் வளர வேண்டும். எனவே,

“உள்ளன்பு ஊற்றி ஊற்றி ஊற்றித்
தமிழை வளர்க்கும் சங்கம் ஒன்று
சிங்கப்புலவரைச் சேர்த்தமைத் தார்கள்
உணர்ச்சியை எழுச்சியை ஊக்கத்தையெலாம்
கரைத்துக் குடித்துக் கனிந்த கவிஞர்கள்”²

என்னும் அவருடைய தமிழ்க் கனவு நிறைவேறும் வண்ணம் தமிழ்நாட்டாருடைய தொண்டு அமைய வேண்டும்.

தமிழ் வீழ்ந்தால் தமிழர் வீழ்வர்

தமிழும் தமிழனும் நேர்விகிதப் பொருத்தமுடையவர். அதாவது தமிழ் உயர்ந்தால் தமிழர் உயர்வர்; தமிழ் தாழ்ந்தால் தமிழர் தாழ்வார்.

1. பாரதிதாசன், தமிழியக்கம், பக். 21

2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக், 101

“நைந்தா யெனில்நைந்து போகுமென் வாழ்வு
நன்னிலை உனக்கெனில் எனக்குந்தானே”¹

எனத் தமிழனிடம் கவிஞர் இயம்புகிறார்! அது மட்டுமா?

“தமிழ் என்னில் எம்முயிர்ப் பொருளாம்—இன்பத்
தமிழ்குன்றுமேல் தமிழ்நாடெங்கும் இருளாம்”²

என்றும் சுட்டுகிறார் தமிழர்களின் உயிர் தமிழ் என்பதால்
அஃது அவர்களுடைய வாழ்வில் வல்லமையைச் சேர்க்கும்.
தமிழைத் தவிரத் தமிழர்களைக் காக்கும் சக்தி உலகில்
வேறெதுவுமில்லை.

“வல்லமை சேர்க்கும் வாழ்வை உண் டாக்கும்
வண்டமிழ் நைந்திடில் எதுநம்மைக் காக்கும்?”³

தமிழர்களை ஒன்றுபடுத்திக் காக்கும் சக்தி தமிழே என்ப
தால் தமிழர்கள் தமிழுக்காகவே வாழ வேண்டும். தமிழுக்குச்
சேரும் நலம் தமிழர்களுக்குச் சேர்ந்தது. தமிழின் வெற்றி
தமிழரின் வெற்றி. ஆதலால்,

“உனக்குவந்த நலம் எமக்கு வந்ததாகும்
உனக்குவந்த வெற்றி எமக்கு வந்ததாகும்
தனக்கென வாழ்ந்தது சாவுக் கொப்பாகும்
தமிழுக்கு வாழ்வதே வாழ்வதாகும்”⁴

எனத் தமிழர் ஒவ்வொருவரும் கொள்ளவேண்டும்.

தமிழ்ப் பகை அழிப்பு

தமிழர்களின் வாழ்வும் வளமும் தமிழே என்பதால்
தமிழுக்கு எதிரான எதையும் அழிக்கத் தமிழர்கள் தயங்கக்
கூடாது.

-
1. பாரதிதாசன் இசையமுது 1, பக். 34
 2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
1, பக். 94
 3. பாரதிதாசன்; தேனருவி. பக். 11
 4. பாரதிதாசன், தமிழுக்கு அமுதென்று பேர், பக். 17

“பொங்கு தமிழர்க்கு இன்னல் விளைந்தால்
சங்காரம் நிசம் என”¹

தமிழ்ச் சங்கு முழங்க வேண்டும். தமிழரின் மேன்மையை
இகழ்ந்தவனைத் தாய் தடுத்தாலும் விடேன் என ஆணை
யிட்டுப் பேசும் கவிஞர், தமிழுக்கு ஊறு செய்வோர் எவரே
யாயினும் அவரை வேரொடு சாய்ப்போம் என வீர
முழக்கமிடுகிறார்.

“வீணரல்ல யாம், தமிழை இகழ்ந்தோர் வாழ்வின்
சல்லிவேர் பறிப்பதுதான் எமது முச்சே”²

“தமிழை ஒழிப்பவன் உலகினில் இல்லை
தமிழை எதிர்த்தவன் வாழ்ந்ததும் இல்லை”³

“தமிழ் தமிழினம் தமிழிலக்கியம் இவற்றில்
ஒன்று போம்எனில் மற்றவும் அழியும்”⁴

ஆதலால் தமிழ்ப்பகை அழிக்க அனைவரும் ஒன்றுபடுங்கள்
எனப் புகல்கிறார். “தமிழர்களே! தமிழுக்காக, தமிழால்
ஒன்று படுங்கள்” என அறிவுரை பகர்கிறார்.

“உரம்பெய்த செந்தமிழுக்
கொன்றிங்கு நேர்ந்ததென
உரைக்கக் கேட்டால்
நரம்பெல்லாம் இரும்பாகி
நனவெல்லாம் உணர்வாகி”⁵த்

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
1, பக் 100
 2. பாரதிதாசன் தமிழ்ச்சியின் கத்தி பக். 30
 3. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 79
 4. பாரதிதாசன், குறிஞ்சித் திட்டு பக். 302
 5. பாரதிதாசன், தமிழியக்கம் பக். 12

தமிழுக்கு நேரும் அத்தீங்கை நீக்க எழுச்சி கொள்ள வேண்டும்.

இந்தி எதிர்ப்பு

தமிழுக்கு நேரும் தீங்கினைத் தடுக்க வேண்டுமெனக் கங்கணம் கட்டிப் பாடுபடும் பாவேந்தர் தமிழின் மேல் இந்தி ஆதிக்கம் செலுத்துவதை ஒப்புவாரா? தமிழறிஞர்கள் இந்தி ஆதிக்கத்தால் தமிழழியும் எனப் போராட்டம் துவங்கிய பொழுது பாவேந்தரின் இந்தி எதிர்ப்புப் பாடல்கள் களப் பாடல்களாக விளங்கின.

“இந்திக்குத் தமிழ்நாட்டில் ஆதிக்கமாம்—நீங்கள் எல்லோரும் வாருங்கள் நாட்டினரே
செந்தமிழ்க்குத் தீமை வந்தபின்னும்—இந்தத் தேகம் இருந்தொரு லாப முண்டோ?...
எப்பக்கம் வந்துபு குந்துவிடும்—இந்தி
எத்தனை பட்டாளம் கூட்டிவரும்?
அற்பமென் போம்அந்த இந்திதனை—அதன்
ஆதிக்கம் தன்னைப்பு தைத்திடுவோம்...
பங்கம் விளைத்திடில் தாய்மொழிக்கே—உடற்
பச்சைரத் தம்பரி மாறிடுவோம்...
மாங்குயில் கூவிடும் பூஞ்சோலை—நமை
மாட்ட நினைக்கும் சிறைச்சாலை”¹

என்னும் இப்பாடலடிகள் இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் ஈடுபட்ட ஒவ்வொருவர் வாயிலும் தவழ்ந்தது. தமிழ் என்னும் பெயர் கேட்டால் சென்ற உயிர் நிற்கும்; இந்தி என்றாலோ உள்ள உயிரும் நின்று விடும் என்கிறார்.

“செந்தமிழ்க்கு நின்ற உயிர்
இந்தி வந்தால் நின்றுவிடும்.”²

-
1. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 85—86
 2. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள். பக். 92

இந்தி எதிர்ப்பில் ஈடுபடுவதால் 'தம் சலுகைகள் போய் விடுமோ? அலுவல் போய் விடுமோ?' என்று அஞ்சிய தமிழர் களுக்குக் கவிஞர் கூறுகிறார்.

“சலுகை போனால் போகட்டும் -- என்
அலுவல் போனால் போகட்டும்
தலைமுறை ஒருகோடி கண்டஎன்
தமிழ் விடுதலை ஆகட்டும்
பிள்ளை பிறந்தேன் யாருக்காக?
பெற்றதமிழ் மொழிப் போருக்காக?
உள்ளம் இருப்பதும் தோள் இருப்பதும்
உயிர்நிகர் தமிழ்ச் சீருக்காக!”¹

மரபுத் தமிழ்க் கவிஞர்

தமிழ் பற்றிப் பாடியதால் மட்டுமே அல்லாமல் இவர் தமிழிலக்கிய மரபிலே தோய்ந்து அம்மரபினைப் போற்றியும், தேவைப்படும் புதுமைகளைச் சேர்த்தும் பாடியவர் என்பதாலும் இவரைத் தமிழ்க் கவிஞர் எனப் பாராட்டுகிறோம். தமிழ் இலக்கிய மரபு அகம், புறம் என்னும் இரு கூறுகளைக் கொண்டது. இவற்றைப் பாடும்போது பாவேந்தர் பண்டை மரபு தழுவினார் பாடியிருக்கக் காண்கிறோம்.

அவருடைய காதற் பாடல்களில் காட்சி, குறிப்பறிதல், புணர்ச்சி மகிழ்தல், நலம்புனைந்துரைத்தல், காதற் சிறப்புரைத்தல், நாணுத்துறவுரைத்தல், அலர் அறிவுறுத்தல், பிரிவாற்றாமை, படர்மெலிந்திரங்கல், கண்விதுப்பறிதல், பசப்புறு பருவரல், தனிப்படர் மிகுதி, நினைந்தவர் புலம்பல், கனவுநிலை உரைத்தல், பொழுது கண்டிரங்கல், உறுப்புநலன் அழிதல், நெஞ்சொடு கிளத்தல், நிறையறிதல், அவர்வயின் விதும்பல், குறிப்பறிவுறுத்தல், புணர்ச்சி விதும்

1. பாரதிதாசன், தமிழுக்கு அமுதென்றுபேர், பக். 23

பல். நெஞ்சொடு புலத்தல், புலவி, புலவி நுணுக்கம், ஊடலு வகை ஆகிய திருக்குறள் அகத்துறைகள் ஆளப்பட்டுள்ளன.*

“நேருக்கு நேரிரண்டு
கெண்டை கண்டேன் நெற்றி
நீராழி மண்டபத்தில் — அதற்
கப்புறம் ஒர்புறத்தில் — கடும்
போருக்குப் பாரை
அழைக்க வளைத்த இரு
புருவங் கண்டேன்.”...¹

‘சாட்சி’யை இப்பாடல் இனிய எளிய முறையில் விளக்கு கிறது அவன் அவளை நோக்குகிறான். அவளும் அவனை நோக்குகிறாள். அவள் முகத்தில் புன்முறுவல் தோன்று கிறது. தன் காதலை அவள் ஏற்றதற்கு அம்முறுவலைக் குறிப்பாகக் கொள்கிறான் காதலன்.

“விழலாக வில்லை என்
காதல் விண்ணப்பம்!
அழகிய மயிலுக்கென் நன்றி!
விழியினால் எழுதினாள் ஒப்பந்தம்
வெண்ணகையால் இட்டாள் கையெழுத்தும்”²

என்கிறான் காதலன் காதலியின் புன்முறுவல் காதல் ஒப்பந் தத்தை ஏற்றுக் கொண்டதற்காக அவள் இட்ட கையெழுத் தாகிறது.

இதே கருத்தை மற்றோரிடத்திலும் கவிஞர் கூறியிருக்கக் காண்கிறோம்.

* ஒவ்வொன்றுக்கும் சான்று தருவது நீளுமாதலின் சில வற்றிற்கு மட்டும் இங்கே தரப்படுகிறது.

1. பாரதிதாசன், காதல்பாடல்கள், பக். 26

2. பாரதிதாசன், காதல்பாடல்கள், பக். 34

“கன்னி யனுப்பும் புதுப்பார்வை — அவன்
கட்டுடல் மீதிலும் தோளினிலும் — சென்று
மின்னலின் மீண்டது! கட்டழகன் தந்த
விண்ணப்பம் ஒப்பினள் — புன்னகையால்”¹

கன்னியின் புன்னகை கட்டழகனின் காதல் விண்ணப்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டதற்கான அடையாளமாகிறது.

‘எதிர்பாரா முத்தம்’ எனும் தம்முடைய குறுங் காவி யத்தில் காதலர் ஒருவரையொருவர் காணும் காட்சியைப் பண்டைய இலக்கிய நயம் தோன்றப் படைத்துக் காட்டுகிறார் பாவேந்தர். பூங்கோதை பொன்முடி இருவரும் குழந்தை முதல் ஒன்றாக விளையாடி ஒன்றாக உண்டு வந்தவர்கள்; உறவின் முறையினர். குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட பிளவால் கொஞ்ச நாட்கள் ஒருவரையொருவர் காண முடியாதவர்களாயினர். ஒரு நாள் காலை பூங்கோதை குளத்திலிருந்து நீரெடுத்து வருகிறாள். பொன்முடி எதிரில் வருகிறான். அத்தானைத் தொலைவில் கண்டதும் பூங்கோதை, “அவரை எப்படிப் பார்ப்பது; அவர் என்னைப் பார்த்தால் நான் எவ்வாறு நடந்து கொள்வது?” எனச் சிந்திக்கிறாள். ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. நிமிர்ந்து அவனுடைய,

ஒளிமுகத்தைப் பார்த்திடுவாள்
குனிந்து கொள்வாள்
சின்னவிழி ஒளிபெருகும்
இதழ்சி ரிக்கும்
திருத்தமுற்ற ஆடைதனைத்
திருத்திக் கொள்வாள்”²

ஆடை திருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. இருப்பினும் அதைச் சரி செய்பவள் போலத் தயங்கி நின்று தன் காதல்

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 7, பக். 67
 2. பாரதிதாசன், எதிர்பாராமுத்தம், பக். 10

உள்ளத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள். பொன்முடியின் நிலை என்ன? ஏதோ வானிலுள்ள புதுமைகளைப் பார்ப்பவன் போல முகத்தை நிமிர்த்துகிறான். முகம் நிமிர்ந்ததே தவிர கண்கள் கீழ் நோக்கித் தாழ்ந்து பூங்கோதையைக் கண்டு களிக்கின்றன.

“பொன்முடியோ முகம்நிமிர்ந்து
வானி லுள்ள
புதுமையெலாம் காண்பவன்போல்
பூங்கோ தைதன்
இன்பமுகம் தனைச்சு வைப்பான்
கீழ்க்கண் ணாலே”*

காதலர் ஒருவரையொருவர் காணும்போது ஏற்படும் உள்ள நெகிழ்ச்சிகளையும் மெய்ப்பாடுகளையும் தமிழ் இலக்கிய மரபுவழி நின்று கவிஞர் பாடியிருத்தலை இங்கே காண்கிறோம்.

மற்றொரு காட்சி. சுந்தரன் தன் வீட்டில் தனிமையில் பாடம் படித்திருந்தான். தாய் சேட்டுக் கடையில் பட்டு வாங்கச் சென்றிருந்தாள். நாள்தோறும் பக்கத்து வீட்டுச் சொர்ணம் அவன் தாயிடம் வந்து பேசிச் செல்வதுண்டு. அன்றும் அவ்வாறே வந்தாள்.

“கூடத்திலே மனப்பாடத்திலே—விழி
கூடிக்கிடக்கும் ஆணழகைத்”

தன் குளிர்ந்த பார்வையாலே நோக்கினாள். காலடியைசை கேட்டுப் பாடம் படித்திருந்த சுந்தரன் தலை நிமிர்ந்தான்.

“பாடம் படித்து நிமிர்ந்த விழி—தன்னிற்
பட்டுத் தெறித்தது மானின்விழி”

அவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் உள்ளத்தாலே விரும்பியவர்கள்; அதுவரை சொல்லிக் கொள்ள வாய்ப்பு

* பாரதிதாசன், எதிர்பாராமுத்தம், பக். 10

பில்லை. அப்போதோ தனித்து இருந்தனர். ஆயினும் நாணமும் கூச்சமும் பேச்சைத் தடுத்தன.

“ஆடைதிருத்தி நின்றாள் அவள்தான் இவன் ஆயிரம் ஏடு திருப்புகின்றான்.”

எதிர்பாராது தனியே கண்டதும் வேட்கை மீதூர அவளோ பேசமுடியாது தன் ஆடையைத்திருத்துவதுபோல அவனைப் பார்த்தும் பாராதவளாக நிற்கிறாள். அவன் உள்ளம் பாடத்தில் பதியவில்லை. ஆனால் விரல்களோ ஏடுகளைப் பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டுகின்றன.* மெய்ப்பாடுகள் வாயிலாகவே உள்ளக்கிடக்கையை உணர்த்தும் அருமையான காட்சி இது. பாவேந்தருக்குள்ள சங்க இலக்கியப் புலமையும் பண்டைய இலக்கியங்களிலுள்ள தேர்ச்சியும் இத்தகைய பகுதிகளைப் பாடும்போது புலனாகின்றன.

அவளும் அவனும் ஒருவரையொருவர் காதலிக்கின்றனர். அவளுடைய பெற்றோர் அதனை அறிகின்றனர். அவளை வீட்டை விட்டு வெளியே செல்ல இடமின்றி வீட்டினுள்ளேயே காவல் செய்கின்றனர்.

“அன்னையை வீட்டி லுள்ள
ஆட்களை அழைத்துத் தந்தை
என்னையே காவல் காக்க
ஏற்பாடு செய்து விட்டார்
என்அறை தெருப் பக்கத்தில்
இருப்பது நானோர் கைதி”†

என்னும் அடிகள் அவளுடைய இற்செறிப்பை அறிவிக்கின்றன.

* பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 72

† பாரதிதாசன், எதிர்பாராமுத்தம், பக். 25

காதலன் வராதபோது காதலிக்குப் பால் புளிக்கும்;
பண்ணியங்கள் கசக்கும்; சந்தனக் கலவை சுடும்;
கடலோசை வருத்தும் என்னும் செய்தியை,

“பாலும் புளிக்கும்நறும் பண்ணியங்கள் வேப்பங்காய்
தோலும் எரியும் தோய்கலவை—மேலும்
அலவனார் ஆர்கலியும் கொல்லும் என்காதல்
புலவனார் வாராதபோது”†

எனப் படர்மெலிந்திரங்கலை அருமையாகப் பாடுகிறார்.

பரத்தையர்ப் பிரிவு சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள ஒரு
துறை. பரத்தையரை நாடிச் சென்ற தலைவனைத் தலைவி
நொந்து கொள்வதைச் சங்க இலக்கியங்கள் பாடியுள்ளன.
அதை இன்றைய நிலைக்கேற்ப இவிய சொற்களில் நம்
புலவர் பாடுவது சிறப்பாக உள்ளது. தலைவி சொல்
கிறாள்;

“போனால் போகட்டுமே—பசும்
பொன்னாய் இருந்தவன் பித்தளையாய் அங்கு (போ)
ஆனாலும் என்றன் அன்பை மறந்தான்—அந்த
ஆந்தைக் கூட்டிற் புறாவாய்ப் பறந்தான்.....
வாழ்க்கையில் பங்கு கொண்டவள் நானா
வரவுக்கோர் இரவென்னும் அம்மங்கை தானோ?
காலிற்பட்ட துரும்புஎன் கண்ணிற்பட்ட இரும்புதான்
கடிந்து பேசினாலும் அதுஎனக்குக் கரும்பு”‡

† பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
4, பக். 21.

‡ பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
4, பக். 26

பரத்தை வீட்டை நாடினான் என்பதைப் பொன்னாய் இருந்தவன் பித்தளையாய் மாறிவிட்டான் என நயமாகக் குறிக்கிறார். சேரத் தகாத இடத்தை அவன் சேர்ந்தான் என்பதை ‘ஆந்தைக் கூட்டிற் புறாவாய்ப் பறந்தவன்’ என்பது புலப்படுத்துகிறது.

சங்க மரபுக்கேற்பக் காதலைப் பாடுகின்ற கவிஞர், இக்கால நிலைமைக்கேற்பச் சில புதுமைகளையும் இணைக்கிறார். கைம்மைக் கொடுமை, விதவைத் திருமணம், பொருந்தாத் திருமண ஒழிப்பு, குழந்தை மணத்தின் கொடுமை, குடும்பக் கட்டுப்பாடு போன்ற புதிய துறைகளையும் படைத்துக் காட்டுகிறார்.

காதலும் தமிழும்

காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்பர். சாதி, உயர்வு, தாழ்வு என்னும் வேறுபாடுகளைக் காதல் பார்ப்பதில்லை என்பது இதன் பொருள். பாரதிதாசனாரின் காதலும் சாதி, சமூக வேறுபாடுகளைக் காண்பதில்லை. ஆயினும் தமிழை நோக்கும்போது காதற்பார்வை குருடாவதில்லை. சாதி, மற்ற வேறுபாடுகள் காதலில் குறுக்கிடக்கூடாது எனக் கூறும் அவரே, காதலுக்காகத் தமிழை இழக்க இசையவில்லை. காதலில் சாதி கூடாது கலப்பு மணம் வேண்டும் என்பது அவர் கொள்கை.

“வந்தவன் ஆண்சாதி என்றால் அவனை
மணந்தவள் பெண்சாதி தானே” §

அதற்கு மேல் வேறுசாதி இல்லை என்பது அவர் முடிவு. காதலுக்காக எதையும் துறக்கலாம் என்னும் அவரே தமிழைத் துறக்கக் கூடாது என்கிறார். தன்மீது அவளே ஆசை கொண்டாலும் தமிழறியா ஒருத்தியைத் தமிழன் மணக்கக் கூடாது எனத் தடை செய்கிறார்.

“உன்மீதில் நான் ஆசை வைக்கவில்லை. நீதான்
உண்மையிலே தமிழ் மகள் இல்லை-ஆதலால்
என்மீதில் ஆசைவைக் காதே”†

என்கிறான் தமிழ் மகன். காதலில் சாதிகள் அழிந்திட
வேண்டும்; ஆனால் தமிழ் வீழ்ந்திடக்கூடாது.

“மாதொருத்தி வேண்டும் எனக்கும்-தமிழ்
மகளாயிருந்தால்தான் இனிக்கும்”*

என்பது தமிழ் மகனின் சூளுரையாக இருக்க வேண்டும்
தமிழ் மகனின் காதல் மொழி தமிழேயாதல் வேண்டும்.

“தேமதுரத் தமிழின்றி காதல் இன்பம்
செல்லுமோ”‡

எனக் கேட்கிறார் கவிஞர்.

‘காதல் நினைவுகள்’ என்னும் அவருடைய நூலிலும்
கவிஞர் இப்படியொரு காட்சியைப் படைக்கிறார். ஒரு
நாள் மாலை மங்கையொருத்தியை எதிர் மாடிச் சன்னல்
வழியே காண்கிறான் மருது. அவளோ அழகின் அரங்கு,
அவள் நடையோ களிமயில் ஆடும் ஆட்டம்! மறுநாள்
காலையில் மருதுவிடம் வந்த சீனு எதிர்வீட்டு மங்கையைப்
பற்றிப் பேசினான். முன்னரே மருதுவுக்கு மணம் பேசி
யிருந்த கன்னல் என்பாளைத் தள்ளிவிடுமாறும், எதிர்வீட்டு
‘அகல்யா’ அவனுக்காகவே இருப்பதாகவும் மருதுவிடம்
சீனு கூறினான். ‘அக்கிளியை மீண்டும் ஒருமுறை மாடியில்
நான் காண விரும்புகிறேன்’ என்றான் மருது. மாடி
யின் சன்னலில் அம்மங்கையின் விழிகள். மாலையில்

† பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 70

* பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 70

‡ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 194.

கொன்றை மரத்தருகே தன்னைச் சந்திக்குமாறு சைகையால் கூறினான். அங்கே அவள் காத்திருந்தாள். எதிர் பாராது கன்னலும் அங்கே வந்திருந்தாள். அகல்யா தன் அன்பைக் குழைத்துப் பாடினாள். கன்னலோ, தன்னை மறந்த மருதுவைச் சினந்து ஏசிப் பாடினாள். அது வேளை மருது வந்தான். ஒரு குரல் பொருள்புரியாத புதுக் குரலாய்க் கேட்டது; ஆம், அகல்யா தெலுங்கில் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்; கன்னலோ 'என்வாழ்வை வீணாக்கிய நீ உலகில் நன்றாக வாழ்வாயாக!' என மருதுவை ஏசிப் பாடியிருந்தாள். அகல்யாவின் பாட்டில் இசை இருந்தது; தமிழ்மொழி இல்லை. கன்னலின் மொழி வசையேயாயினும் அதில் தமிழ் இருந்தது.

✓ “பொருள் விளங்காமொழி புகலும் ஒருத்தி
இருளில் இட்ட இன்ப ஓவியம்
அழகும் பண்பும் தழையக் கிடப்பினும்
பழகுதமிழ் அறியாப் பாவை தமிழருக்கு
உயிரில்லாத உடலே அன்றோ”*

அகல்யாவைத் துறந்து, மருது கன்னலை நோக்கி ஓடினான். அவளை அணைத்தான். அகல்யா சிறந்த அழகி; அவனுக்குத் தன்னை ஒப்படைக்கத் தயாராயிருந்தாள் ஆயினும் அவள் தமிழ் தெரியாதவள் என்பதால் அவளை மருது புறக் கணித்தான். தனக்காக எதையும் இழக்கத் தூண்டும் காதலும் தமிழை இழக்கச் செய்ய முடியாது என்பதைக் கவிஞர் இங்குப் புலப்படுத்துகிறார்.

எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ்

இறைவன் புகழைத் தவிர வேறு எதுவும் காதில் படக் கூடாதெனக் கூறுவார் இறை பக்தர். தமிழ்த் தொண்டராகிய பாவேந்தரோ,

* பாரதிதாசன், காதல் நினைவுகள், பக். 39

தமிழ்பேசு; தமிழிலேபாடு—நீ
 தமிழினிற் பாடியே ஆடு
 தமிழ்ப்பாட்டை யேகாதிற் போடு—தமிழ்
 தப்பினால் உன் காதை மூடு¹

எனத் தமிழையே பேசு, தமிழையே எழுது, தமிழையே
 கேள் என்கிறார்.

மூவேந்தர் ஆட்சிக்குப் பிறகு தமிழரல்லாதார் ஆட்சி
 தமிழகத்தில் இருந்ததால் தமிழ் தன் முதன்மையை இழந்தது.
 ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்திலோ ஆங்கிலம் எல்லா
 நிலையிலும் செல்வாக்குப் பெற்றது. அலுவலகங்களிலும்
 பொது நிகழ்ச்சிகளிலும் ஆங்கிலம் முதன்மை பெற்றது.
 கோயிலிலோ வடமொழி வாழ்வு பெற்றது. கடை வீதி
 களில் உள்ள பெயர்ப் பலகைகளைக் கூடத் தமிழில் காண
 முடியாத நிலை. இதைக் கண்டு பாவேந்தர் மனம் பதைக்
 கிறார்.

“மணக்கவரும் தென்றலிலே
 குளிரா இல்லை; தோப்பில்
 நிழலா இல்லை;
 தனிப்பரிதாம் துன்பமிது
 தமிழகத்தின் தமிழ்த்தெருவில்
 தமிழ்தான் இல்லை”²

என வேதனைப்படுகிறார். இந்த வேதனை இன்றும்
 முற்றிலுமாக அகற்றப்பட்டது எனச் சொல்வதற்கில்லை

“தூய்தான கோயிலெல்லாம் தமிழே வேண்டும்
 அலுவலகத் துறைதோறும் தமிழே வேண்டும்
 ஆயகலை அனைத்திலுமே தமிழே வேண்டும்
 அடுக்களையில் அங்கணத்தில் தமிழே வேண்டும்

1. பாரதிதாசன் பன்மணித்திரள், பக். 75

2. பாரதிதாசன், தமிழியக்கம், பக். 13

வாயில்தோறும் வாணிகத்துப் பலகை அச்சு
வாய்ப்பனைத்தும் எவ்விடத்தும் தமிழே வேண்டும்
தீயிட்டுப் பொசுக்கும் வகை செய்யவேண்டும்
செந்தமிழே அல்லாத பிறசொல் கண்டால்!”‡

எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ் என்னும் பாவேந்தரின் இக் குறிக்கோள் நிறைவேறப் பாடுபட வேண்டியது தமிழன் ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும்.

தனித் தமிழ்

தொடக்கக் காலத்தில் பாவேந்தர் தனித் தமிழில் எழுத வேண்டுமென எண்ணியதில்லை. பின்னர் மறைமலையடிகளாரின் தனித் தமிழியக்கம் அவரைக் கவர்ந்தது. தொடக்கத்தில் பல வடமொழிச் சொற்களைக் கலந்து எழுதிவந்த பாவேந்தர் பிற்காலத்தில் தூய தமிழில் எழுதினார். மற்றவர்களும் எழுதவேண்டும் என்றார். தனித்தமிழ் இல்லாதது கண்டு கவன்றார். ‘உணவு விடுதியைக் ‘கிளப்’ என்றுதான் கூறவேண்டுமா? துணிக்கடையைச் ‘சில்க் ஷாப்’ என்று கூறுவதுதான் சிறப்பா? நியாயஸ்தலம் என்பதை அறமன்றம் என அழைக்கக்கூடாதா? அழைப்பிதழில் விவாக சுப முகூர்த்தம் எனக் குறிப்பது எவ்வகையில் மேன்மையுடையது? என்னும் வினாக்களைத் தொடுக்கிறார். குழந்தைகளிடம் தனித்தமிழ்ப் பழக்கம் வேண்டும் என்பதற்காக,

“காட்சிஎன் நெழுது தம்பி-சிலர்
காக்ஷிஎன் பார்அது தப்பாம்-
அடிக்கடி உத்தியோகம் என்பர்-அதை
அலுவல்என் றுரைத்திடு தம்பி-

‡ பாரதிதாசன் பாரதிதாசன் குயில் ஏடு 10-1-1968, பக். 5.

உடுத்திடும் வேட்டியை வேஷ்டி-என
உரைப்பதும் பெரும்பிழை-அன்றோ"¹

எனக் குழந்தைகட்குப் பாடம் புகட்டுகிறார்.

தமிழ் நாட்டில் தமிழர்கள் தம் குழந்தைகட்குப் பெயரிடுவது கூட வேற்று மொழியிலா? தமிழில் பெயர் இல்லையோ என எண்ணத் தக்க அளவு இன்றையப் போக்கு சென்று கொண்டிருக்கிறது. இதைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். தம்முடைய 'குடும்பவிளக்கில்' குழந்தைகட்குத் தமிழ்ப் பெயரிடுவதை ஒரு காட்சியாகப் படைத்துக் காட்டுகிறார் பாவேந்தர். வேட்ப்பன் மனைவி நகைமுத்து ஓர் அழகான பெண்மகவை ஈன்றெடுக்கிறாள். "பெயர் சூட்டு விழா நடத்த அறிவினிற் பெரியார் மற்றும் அயலவர் உறவினோர்கள் அனைவர்க்கும் அழைப்புத்' தந்தனர். வந்தோருள் மூத்தார் ஒருவரை விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கிக் குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டுமாறு வேட்ப்பன் வேண்டுகிறான். பெரியவர் குழந்தையை வாங்கி அணைத்து, முன்னுள்ளார்க்குக் காட்டி, "வானின்று மண்ணில் வந்து மக்களைக் காப்பது மழையன்றோ? உலகைக் காக்கும் மழை வானிலிருந்து அமிழ்வதால் அதனை அமிழ்து என்போம். மழைபோல நன்மையை ஆக்கும் இக்குழந்தைக்கும் அமிழ்து எனப் பெயர் சூட்டுவோம்" என்கிறார். பெயர் சூட்டும் அப்பெரியவர்,

தமிழரின் தமிழ்க்குழந்தை
தமிழ்ப்பெயர் பெறுதல் வேண்டும்²

எனக் குறிப்பிடுகிறார். பெரியவர் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படும் பாவேந்தரின் இவ்வாணையை நாம் கண்டிப்பாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.

1. பாரதிதாசன், குயில் ஏடு 1-1-1948
2. பாரதிதாசன், குடும்பவிளக்கு (ஐந்து பகுதிகளும்) பக். 154

நல்ல தமிழ்ப் பெயர்களைக் குழந்தைக்குச் சூட்ட வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு நீண்ட பெயர்ப் பட்டியலைக் 'கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம்' எனும் தம் நூலில் தருகிறார், நம் கவிஞர். கண்ணகி, கோவலன் திருமணத்திற்கு வந்தவர்களாக அந்தப் பட்டியல் திகழ்கிறது.

“அன்பரசி ஆணழகு கன்னல் பொன்னன்
ஆடுமயில் அறிவழகன் அன்னம் நல்லாள்
தென்னழகு தமிழ்ப்பன் முத்து முல்லை
தேன்மொழியாள் மறவர்மணி திங்கள் செல்வன்
பொன்னோடை பொன்னப்பன் கிள்ளை சேரன்
புத்தமுது தமிழரசு தங்கம் சோழன்
இன்பத்தேன் இளவழகன் ஓளவை வேந்தன்
இருங்கோவேள் வயவேங்கை எல்லி நல்லி
திருவிளக்கு மதியழகன் நிலவு செங்கோல்
தேனருவி அருளப்பன் தோகை பாரி
மருக்கொழுந்து பொன்வண்ணன் அல்லி வள்ளல்
மல்லிகை மாவளவன் காவேரி சிங்கம்
கரும்பு பெருந்தகை முத்துப்பந்தல் சேந்தன்
கயற்கண்ணி காத்தமுத்து வீரி மன்னன்
முருகாத்தாள் புகழேந்தி தேனி மானன்
முத்தம்மா தமிழ்வாணன் தாயார் வேலன்
அழகம்மை ஆளவந்தான் வேனில் தென்றல்
ஆரமுது தமிழ்த்தொண்டன் இலந்தை பொன்வேல்
மழைமுத்து மன்னர்மன்னர் தத்தை எட்டி
மணியம்மை பொன்முடி தேனாறு தென்னன்
மொழியரசி இளந்திரையன் புன்னை நன்னன்
முத்துநகை மாவரசு.....”

முதலியோர் அணியணியாய் மணவீட்டினுள் நுழைந்தனர் என்பார்.¹ திருமண வீட்டுக்குப் பெண்ணும் ஆணும், பெண்

1. பாரதிதாசன், கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம் பாடல் 22-24

ஊம் ஆஊமாக இணையிணையாக வருவதைக் காட்சி யாக்கி 43 இணைகளின் பெயர்களை அருமையாகக் குறித்து விடுகிறார். இந்தப் பெயர்ப் பட்டியலைத் தருவதன் நோக்கம் தமிழர்கள் தங்கள் குழந்தைகட்கு இத்தகைய தமிழ்ப் பெயர்களையே சூட்ட வேண்டுமென்பதேயாம் !

தமிழ்க் கவிஞர்

தமிழை முறையாகப் பயின்று, தமிழ் மரபில் நின்று, காலத்துக்கேற்ற புதுமை கொண்டு, தம் எண்ணம், செயல், எழுத்து, பேச்சு, உண்ணும் உணவு, உடுத்தும் உடை ஆகிய அனைத்திலும் தமிழ் நெறியையே கண்ட தமிழ்க் கவிஞர் நம் பாவேந்தர் ஆவார். அவர் வழி நின்று,

“சான்றாண்மை இவ்வுலகில்
தோன்றத் துளிர்ந்த தமிழ்
மூன்றும் செழித்த தென்று
கொட்டு முரசே-வாழ்வின்
ஊன்றிய புகழ் சொல்லிக்
கொட்டு முரசே”¹

என முரசு முழக்குவோமாக!

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 2, பக். 160.

பாரதிதாசன்

ஒரு

புரட்சிக் கவிஞர்

புரட்சிக் கவிஞர்

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் ஒரு புரட்சிக் கவிஞர். வாழ்நாள் காலத்தில் அவரையொத்த பெரும்புலவர்களாலேயே அவர் புரட்சிக் கவிஞர் எனப் பாராட்டப்பட்டவர்.

“முதுமையிற் புகுந்துள முரண்களை மாற்றி
புதுமையிற் பாடும் புரட்சிக் கவிஞன்”¹

எனப் பாவேந்தரை நாமக்கல் கவிஞர் குறிப்பிடுகிறார். “மதங்களிலும், பழைய ஆசாரங்களிலும் ஊறிக்கிடந்த மக்களிடையே இவருடைய பாடல்கள் ஒரு பெரிய மாற்றத்தை உண்டாக்கியிருக்கின்றன. ஆதலால் இவர் ஒரு புரட்சிக் கவிஞர்” என்கிறார் கவிமணி தேசிக விநாயகம்.² அறிஞர் மு. வ அவர்களோ, “புரட்சிக் கவிஞர் என்றாலே இந்த நூற்றாண்டிலும் இதற்கு முந்திய நூற்றாண்டிலும் வேறு யாரையும் குறிக்காமல் பாரதிதாசன் ஒருவரையே குறிக்குமாறு தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்று விட்டார். சமுதாயத்தில் இடம் பெற்றுவிட்ட தீய பழக்க

1. நாமக்கல் கவிஞர், புரட்சிக் கவிஞர் (தொகுப்பு நூல்), பக். 9
2. கவிமணி தேசிக விநாயகம், புரட்சிக் கவிஞர் (தொகுப்பு நூல்), பக். 55

வழக்கங்களையும் மூடக் கருத்துக்களையும் கடிந்து பாடிப் படிப்பவர் உள்ளத்தில் புத்துணர்ச்சியை எழுப்பிய புரட்சியாளர்” எனக் குறிப்பிடுகிறார்¹ “புரட்சிக்கு வால்டேர் என்று பொருள்; ஷெல்லி என்று பொருள்; வால்ட் விட்மன் என்று பொருள்; கார்ல் மார்க்ஸ் என்று பொருள்; பாரதிதாசன் என்றும் பொருள். தமிழுக்குப் பாரதிதாசன் பாடல் தென்றல் அல்ல-போர்வாள்; தேன் அல்ல-புரட்சி முரசு; சிரித்து விளையாடும் சிற்றாறு அல்ல-சுழன்று சுழன்றடிக் கும் சண்டமாருதம்; ஒரே வாக்கியத்தில் சொல்ல வேண்டுமானால் இயற்கை இன்பத்தை மட்டும் பாடி அத்துடன் திருப்தி அடைந்து விடுகின்ற சோம்பேறிக் கவி அல்ல பாரதிதாசன். அவர் ஒரு புரட்சிக் கவி; புரட்சியே உருவான கவி”²-இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார் காஞ்சி மணிமொழியார்.

‘ சிந்தனையைச் சீர்படுத்தும் சிந்தனைச் சிற்பிகளிலே தலை சிறந்து விளங்கும் வீரன் கவிஞனாவான். அவனைத் தான் புரட்சிக் கவிஞன் என்று உலகம் போற்றும் வெறும் கவிதைகளைப் பாடுபவன் கவிஞனாவானேயொழியப் புரட்சிக் கவிஞன் ஆகமாட்டான். உலக இயல்பை அப்படியே படம் பிடித்து, உள்ளத்தே இருத்தி ஏன் என்று கேட்டு அதற்கு மெருகிட்டு, வேண்டும் அளவுக்குத் திருத்தி, அவ்வண்ணமாக உலகைக் காண விழைகிறான் புரட்சிக் கவிஞன். தமிழகத்தில் தோன்றி வாழ்ந்து மறைந்த கவிஞர் எண்ணிறந்தோர் என்றாலும் அவரெல்லாரிடத்திலும் அமையப் பெறாத புரட்சி, பாரதிதாசன் ஒருவரிடத்தே அமையப் பெற்றபடி

1. மு.வ , அணுக்கதிர், பாவேந்தர் நினைவு மலர், பக். 8

2. காஞ்சி மணிமொழியார், கவிஞர் பாரதிதாசன் மலர், பக். 105

யால் அவரைப் புரட்சிக் கவிஞர் என்று போற்றுகிறோம்' என்கிறார் நாவலர் நெடுஞ்செழியன்.*

“வால்ட் விட்மன் அமெரிக்காவில் தோன்றிய ஒரு புரட்சிக் கவிஞர். வால்ட் விட்மனின் கருத்துகள் பழைய கட்டுகளை உடைத்தெறியும் வெடிகுண்டுகள் போன்றவை. மக்களின் மேம்பாடே விட்மனுக்குக் குறிக்கோள். மத தத்துவார்த்தங்களிலே அவர் மயங்கவில்லை.

“மனிதா! நீ யாருக்கும் தலை வணங்காதே! நிமிர்ந்து நட! கைவீசிச் செல்! உலகைக் காதலி! செல்வச் செருக்கரை, கொடுங்கோல் அரக்கரை, மத வெறியரை ஒதுக்கித் தள்ளி மனச்சாட்சியைத் துணைக் கொண்டு நட! ஏழைகட்கு இரக்கம் காட்டு. தொழிலாளர்க்கு ஆறுதலளி. பாட்டாளி யிடம் பரிவு கொள்.....

இனி உலகில் புரோகிதர், சாமியார் அதிகாரம் நடக்காது. அவர்கள் காலம் மலையேறிப் போய்விட்டது.

மனிதர் அனைவரும் எனக்கு ஒன்றே! எதற்கும் அஞ்சேன். எதற்கும் அழேன். எதையும் தொழேன். சடங்கும் சாமி கும்பிடுதலும் எனக்கில்லை.

எந்தக் குருவினிடமும் மன்னிப்புக் கேட்கத் தேவையில்லை. நான் மோட்சம் தேடவில்லை. நரகம் எனும் பூச்சாண்டி எனக்கு வெறும் தூசு. மோட்சம் என்னும் மாயவலை எனக்கு அணுமாத்திரம்

மக்களின் தோழன் நான். புலவரிடமன்று நான் பாடம் கேட்பது. எனக்கு ஆசிரியர் எளியோர். அவர் தரும் பாடத்தைப் பேராசிரியர்களுக்கும் நான் போதிக்கிறேன்.’

*. நாவலர் நெடுஞ்செழியன், கவிஞர் பாரதிதாசன் மலர். பக் 37

இதுபோலப் பரம்பரைக்காரர் பயந்தோடும்படிப் பாடினார் புரட்சிக் கவிகளை விடமன்! இந்த விடமனை 'அமெரிக்காவில் ஒரு பாரதிதாசன்' எனக் குறிப்பிடுகிறார் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள். இதன்வழி பாவேந்தர் பாரதிதாசன் புரட்சிக் கவிஞர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாய் விளங்குபவர் என்பதை நயம்பட எடுத்துரைக்கிறார்.¹

“சோவியத் புரட்சி யுகத்தின் சிறந்த கவிஞரெனப் பாராட்டப்படும் மாயக் காவஸ்கி, 'பாட்டாளிகளின் பாசறைக்குத் தன் திறமையைக் காணிக்கையாகத் தருபவனே கவிஞன்' என்கிறார். அவரே, 'வாழ்நாள் முழுதும் நான் பாடுபட்டது அழகிய பாடல்களை ஆக்கிக் கேட்பவர் காதுகளில் செஞ்சொற் தேனைச் சொரிந்து நெஞ்சையள்ளுவதற்காக அன்று. சிலரை, சில முறைகளைத் தலைகுப்புறக் கவிழ்ப்பதே எனது போராட்டம்' என்றும் குறிக்கிறார். இத்தகைய போராட்ட எண்ணம் கொண்ட தமிழக மாயக் காவஸ்கியாக, புரட்சிக் கவியாகப் பாரதிதாசன் திகழ்கிறார்.”

இவ்வாறாகப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனை இலக்கிய அறிஞர்களும், அரசியல் தலைவர்களும் ஒருசேரப் புரட்சிக் கவிஞர் எனப் பாராட்டியிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். எனின் அவர் செய்த புரட்சி என்ன?

நடைப் புரட்சி

சங்ககாலத்தில் சமுதாய வாழ்க்கை கவிதைகளில் இடம் பெற்றது. மக்கள் வாழ்வின் இன்ப துன்பங்கள், காதல், வீரம், அறச்செயல்கள் ஆகியவை பற்றி அவை எடுத்துரைத்தன. இடைக் காலத்தில் நாட்டில் பல்வேறு சமயங்கள்

1. பேரறிஞர் அண்ணா, புரட்சிக் கவிஞர் என்னுறு தொகுப்பு நூலிலிருந்து, பக். 63-65

தோன்றின. அவ்வச் சமயத்தார் தத்தம் சமயக் கருத்துகளை எடுத்துக்கூற முன்வந்ததன் விளைவாகப் பக்தி இலக்கியங்கள் எண்ணில மலர்ந்தன. நாடு ஆங்கிலேயர்க்கு அடிமைப்பட்டபோது நாட்டு மொழி முதன்மை இழந்தது. அதுகாலை பெரும் பணக்காரர்கள், நிலக்கிழார்களின் களியாட்டங்களைப் புலப்படுத்துகின்ற சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றலாயின. கவிதைகளின் உள்ளடக்கம் மக்களை விட்டு விலகிச் சென்றது. கவிதைகட்கும் மக்கட்கும் தொடர்பற்ற நிலை உருவாயிற்று. பொதுமக்கட்குப் புரியாத கடின நடையில் எழுதுவதுதான் கவிதை என்னும் எண்ணம் வளரலாயிற்று. கவிதையின் உருவத்தில் செலுத்திய ஆர்வம் அதன் உள்ளடக்கத்தில் காட்டப்படவில்லை. புலவர்கள் சிக்கலான நடையில் பழைய கருத்து வட்டத்துக்குள்ளேயே சுற்றிச் சுற்றி எழுதி வந்தனர்.

“கலம்பகம் பார்த்தொரு கலம்ப கத்தையும்
அந்தாதி பார்த்தோர் அந்தாதி தன்னையும்
காவியம் பார்த்தொரு காவியம் தன்னையும்”¹

வரைவதே கவிஞர்களின் வழக்கமாக இருந்து வந்தது. எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியாது எழுதுவதே பெரும்புலமை எனப்பட்டது. புரியாத தன்மைக்கு இதோ ஒரு பாடல்:

“பண்புளருக் கோர்பறவை பாவத்திற்கு ஓரிலக்கம்
நண்பிலரைக் கண்டக்கால் நாற்காலி—திண்புவியை
ஆள்வார் மதுரை அழகியசொக்கர்க்கு(கு) அரவம்
நீள்வா கனம்நன் னிலம்”²

இப்பாடலின் பொருள் என்ன? பறவைகள் பல. அவற்றுள் ஒன்று ஈ. ஈ என்பதற்குக் கொடு என்பதொரு பொருளும் உண்டு.

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 2, பக். 73
 2. விவேக சிந்தாமணிப் பாடல்

பண்புளருக்கு ஓர் பறவை — பண்புளருக்கு ஈ
பண்புளருக்குக் கொடு

0 முதல் 9 வரை பல இலக்கங்கள் உண்டு. அவற்றுள் 5 என்பது ஒன்று. இதை 'அஞ்சு' என்றும் கூறுவதுண்டு.

பாவத்திற்கு ஓரிலக்கம் — பாவத்திற்கு அஞ்சு
பாவத்திற்குப் பயப்படு

நாற்காலி அதாவது நான்கு கால்களை உடையது;

அது விலங்கு எனப்படும்.

நண்பிலரைக் கண்டக்கால் நாற்காலி — நண்பிலரைக்
கண்டக்கால் விலங்கு; அதாவது விலகு.

மதுரையில் வீற்றிருக்கும் இறைவன் சொக்கேசப்பெருமான். அரவத்தைக் குறிக்கப் பணி எனும் சொல் உண்டு. சொக்கேசப் பெருமானின் வாகனம் எருது. விடை என்பது எருது எனப் பொருள்படும். நன்னிலம் என்றால் செம்மையாக்கப்பட்ட நிலம். அது 'செய்' எனச் சொல்லப்படும்.

சொக்கர்க்கு	அரவம்	நீள்வாகனம்	நன்னிலம்
	பணி	விடை	செய்

நற்குணம் உள்ளவர்க்குக் கொடு; பாவச் செய்கைக்குப் பயப்படு. நட்பற்றவரைக் காணில் விலகு; மதுரை சோமசுந்தரேசருக்குப் பணிவிடை செய் என்பதே பாடலின் பொருளாகும். இந்த எளிய பொருளைத் தர எவ்வளவு சிக்கலான பாடல். இத்தகு பாடல்களைப் புனையப் பெருந்திறமை வேண்டும். இது நேரிசை வெண்பா இலக்கணம் இம்மியும் வழுவாது எழுதப்பட்ட பாடல். ஆனால் பாடலைப் படிப்போர் திகைப்புக்கன்றோ உள்ளாவர்! இவ்வாறான பாடல் விளையாட்டுகள் நடைபெற்று வந்த காலத்தில் புதுமையாளராகப் பாரதியார் தோன்றினார். "புலவர்கள் அந்தந்தக் காலத்து ஜனங்களுக்குத் தெளிவாகக் கூடிய பதங்களையே புழங்க வேண்டும். அருமையான

உள்ளக் காட்சிகளை எளிமை கொண்ட நடையிலே எழுதுவதே நல்ல கவிதை. ஆனால் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாகப் புலவர்களும் சாமியார்களும் சேர்ந்து வெகு சாதாரண விஷயங்களை அலௌகீக அந்தகார நடையில் எழுதுவதுதான் உயர்ந்த கல்வித் திறன் எனத் தீர்மானம் செய்து கொண்டார்கள்” எனப் பழைய பண்டிதத் தனத்தைப் பாரதி சாடினான். புதிய நடையில் எளிய சொற்களில் உணர்ச்சியூட்டக்கூடிய பாடல்களைப் பாடினான். அப்பாடல்கள் மக்கள் மனங்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. பாரதியின் தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு முன்னர்ப் பாரதிதாசனும் பழைய புலவர்களைப் போலக் கடின நடையிலேதான் எழுதி வந்தார். “கடினமான பாடல் வேண்டுமா? கனக சுப்பு ரத்தினத்திடம் கேள்” என்பது அன்றைய மொழியாக இருந்தது. (கனக சுப்புரத்தினம் என்பது பாரதிதாசனின் இயற்பெயர்.) பாரதியின் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்பு பாரதிதாசனும் புதிய முறையில் புதிய நடையில் எழுதலானார். பாரதியார், “எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினை யுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய் மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகின்றான். ஓராண்டு படித்து நூற் பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்கள் எல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன், காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவுபடாமலும் நடத்துதல் வேண்டும்” எனப் பாரதியார் தம்முடைய பாஞ்சாலி சபதத்தின் முகவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதே கருத்தைத்தான் பாரதிதாசனும், “தொடக்கப் படிப்பினரும் புரிந்து கொண்டார்கள் இச் செய்யுளின் பொருளை எனின்-அதுதான் எனக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவது. எளிய நடை ‘ஒன்றாலேயே’ தமிழின் மேன்மையைத்-தமிழின் பயனைத் தமிழர்க்கு ஆக்கமுடியும் என்பது என் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை” எனத் தம்முடைய ‘பாண்டியன் பரிசு’ நூலின்

முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார் பாரதி தோற்றுவித்த கவிதை நடைப் புரட்சியைத் தொடர்ந்து வளர்த்தவர் பாவேந்தர் பாரதிதாசனே ஆவார். பாரதி, பாரதிதாசன் ஆகிய இருவரின் இந்த நடைப் புரட்சி குறித்துக் கவிஞர் சுரதா பின்வரும் பாடல்களில் அருமையாகக் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

‘பாட்டேயென் தொழி’லென்று சொல்லிக் கொண்டார்
 பாரதியார், அவ்வாறே எழுதிவந்தார்;
 நீட்டோலைப் பாட்டதனால் இந்த நாட்டின்
 நித்திரையை அவர்கலைத்தார் அவர்க்குப் பின்னர்
 காட்டாற்று வெள்ளத்தின் வேகங் கொண்ட
 கவிதைகளாற் பாவேந்தர் புரட்சி செய்தார்
 ஓட்டாண்டிப் பாட்டெழுதி வந்தார்க் கெல்லாம்
 ஓய்வளித்தார்; தம்பாட்டால் வாழ்வ வித்தார்
 படைநடத்தல் போல்நடக்கும் நடையும் சங்கப்
 பழந்தமிழ்நூல் அடையாள நடையும், பாட்டின்
 இடையிடையே இசையசைவு நடையும், ஓடை
 ஏந்திவரும் அலைநடையும் கூட்டிக் காட்டி
 மடைதிறந்த வெள்ளம்போற் கவிதை தந்தார்
 தடைநடையே அவரெழுத்தில் இல்லை: வாழைத்
 தண்டுக்கா தடுக்கின்ற கணுக்கள் உண்டு”¹

ஆகாதவற்றைப் புரியாத வகையில் தமிழ்ப் புலவர்கள் எழுதிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் புதுச்சொல் புதுநடையில் கவிதைக்கு உயிருட்டியவர் பாரதியார். இருள் நிலையிற் கிடந்த கவியுலகை நாடு, மொழி, மக்கள் வாழ்க்கை நிலை பற்றி எழுதியதன் வாயிலாக அவர் ஒளியுலகிற்குக் கொண்டு வந்தார். அவரையடுத்து வந்த பாவேந்தரோ பாட்டையே படைக்கலனாகக் கொண்டு புரட்சிப் படையை

1. கவிஞர் சுரதா, தேன்மழை, பக். 230, 231

நடத்திச் சென்ற பெருமைக்குரியவர் ஆகிறார். கவிதைக் கென ஓர் இதழை நடத்தியதோடு, பாவேந்தர் பரம்பரை எனும் கவிதைப் பரம்பரை¹ முதன் முதலில் ஏற்பட முன்னோடியாய்த் திகழ்ந்து கவிதையை மக்கள் இயக்கமாக மாற்றிய புரட்சியைச் செய்தவர் பாவேந்தர். அன்றன்றைய செய்திகளைக் கவிதைகளாக்கி அவை கொண்டு மக்கள் மனதை மற்றெவற்றினும் மிகுதியாகக் கவர்ந்திழுக்கும் அரிய புரட்சியை அவர் நடத்திக் காட்டினார்.

-
1. பாரதிதாசன் பரம்பரை : 1. மு. அண்ணாமலை, 2. நாரா. நாச்சியப்பன், 3. புத்தனேரி ரா. சுப்பிரமணியன், 4. சுரதா, 5. நாக. முத்தையா, 6. முடியரசன் 7. இராம. வே. சேதுராமன், 8. வாணிதாசன், 9. சி. இராமசாமி, 10. சாமி. பழனியப்பன், 11. அள. இராமநாதன், 12. கோவை இளஞ்சேரன், 13. சீ. திருநாவுக்கரசு, 14. ச சீதா ராமன், 15. நெ செயராமன் 16. ஞா மாணிக்க வாசகன், 17. கி. மனோகரன் 18. எஸ்.எம்.இராம நாதன், 19. தமிழரசன், 20. கே டி. தேவர், 21. நா. கு. நமச்சிவாயன், 22. இரா. குழுஉத்தலை வன், 23. கு. திரவியம், 24. வழித்துணைராமன். 25. ரங்கதுரைவேலன். 26. டி.கே. கிருட்டிணசாமி, 27. பெ. நாகப்பன், 28. கதி. சுந்தரம், 29. எம். எஸ். மணி 30 நா. கணேசன், 31. தி. அரசமணி, 32 ப. சண்முகசுந்தரம், 33. க. பரமசிவன், 34. மாவண்ணா தேவராசன். 35. மா. குருசாமி, 36. ப. முத்துசாமி, 37. செரீப், 38. சுப்பு ஆறுமுகம், 39. வெ குப்புசாமி, 40. தன. சுந்தரராசன், 41. பெரி. சிவனடியான். 42. எஸ் சிவப்பிரகாசம், 43. சி. அ. சீனிவாசன், 44. மு. ரெங்கநாதன், 45. வே. சண்முகம். 46. வா. செ. குலோத்துங்கன்.

புரட்சி எழுத்தாளர் யார்?

எழுத்தாளர்கள் புரட்சிக் கருத்துகளைச் சொல்பவர்களாய் இருக்க வேண்டும் என்பதைக் கவிஞர் பாரதிதாசன் வலியுறுத்துகிறார். எழுத்தாளர்களுக்குக் கருத்தூற்று மலையூற்று போலத் தடையின்றிப் பெருக வேண்டும். அவர்கள் கண்டதை எழுதிக் குவிக்கக் கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் ஊர் சிரிக்கும்; ஊரென்ன, அவர்கள் உள்ளமே சிரிக்கும்.

“இருக்கும்நிலை மாற்றஒரு புரட்சிமனப் பான்மை ஏற்படுத்தல், பிறர்க்குழைக்கும் எழுத்தாளர் கடனாம்”¹

புரட்சி எழுத்தாளர்களின் பணி எத்தகையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் பாரதிதாசன் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

“பொதுமக்கள் நலம்நாடிப் புதுக் கருத்தைச் சொல்க புன்கருத்தைச் சொல்லுவதில் ஆயிரம் வந்தாலும் அதற்கொப்ப வேண்டாமே! அந்தமிழர் மேன்மை அழிப்பாரைப் போற்றுதற்கும் ஏடுபல வாழ்ந்தால் எதிர்ப்பதன்றோ தமிழர்களின் எழுதுகோல் வேலை”²

புதுப்புதுக் கருத்துகளை எடுத்துச் சொல்லவேண்டும் எனச் சொல்லும் கவிஞர் அதற்குத் தாமே எடுத்துக் காட்டாகவும் விளங்குகிறார். தாலாட்டுப் பாடல்களைப் பண்டுதொட்டு இன்றுவரை பலரும் பாடி வருவதை நாம் அறிவோம்.

தாய்மார்கள் தாலாட்டில் தங்கள் தாய் வீட்டுப் பெருமையையும் புகுந்த வீட்டுச் சிறப்பையும் பாடிக்களிப்பது இயல்பு. ஒரு தாய் தன் புகுந்த வீட்டுச் செல்வச் செழிப்பை இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறாள்:

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 2, பக். 109.
 2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 2, பக். 109-10.

“காடெல்லாம் தேடி கரம்பசு ஒட்டிக்
கொண்டுவந்த பாற்பசுக்குக் கொம்பெல்லாம்
பொன்னிறமாம்
உட்கார்ந்து பால்கறக்க முக்காலி பொன்னாலே
அணைத்துப் பால்கறக்க அணைகயிறு பொன்னாலே
பிடித்துப் பால்கறக்கப் பிடிசெம்பு பொன்னாலே”...

அடடா! எங்கும் பொன்; எதிலும் பொன். இந்தத் தாயின் பெருமிதம்தான் எவ்வளவு? புகுந்த வீடு மட்டுமா? பிறந்த வீட்டின் பெருஞ்சிறப்பு அதற்குக் குறைந்ததா என்ன? குழந்தையின் தாய்மாமனின், அதாவது தன் உடன்பிறந்தானின் ஒங்கிய செல்வத்தை உரத்த குரலிலே பாடுகிறாள்.

“கன்னான் சிறுசதங்கை-என் கண்ணே
காலில் அழுந்துமென்று
வெள்ளிச் சிறுசதங்கை-என் கண்ணே
விரலில் அழுந்துமென்று
தங்கம் உருக்கியல்லோ-என் கண்ணே
உன்மாமன் தனிச்சலங்கை செய்துவந்தான்”.

தாய் வீடும் கணவன் வீடும் செல்வத்தில் ஒன்றையொன்று விஞ்சியிருந்தால் தாலாட்டு மகிழ்ச்சியாகப் பிறக்கத்தானே செய்யும்! எவ்வளவுதான் செல்வச் செழிப்புள்ள குடும்பத்திலே புகுந்திருந்தாலும் தாய் வீட்டிலிருந்து பொருள் களைப் பெறுவதில் பெண்களுக்கு ஒரு தனி மகிழ்ச்சி. ஒரு பெண் பாடுகிறாள்.

“பாட்டனார் எல்லையிலே - என் கண்ணே
பட்டு வந்து விற்குதென்று
பட்டு விலைமதிக்க - என் கண்ணே
பத்துப் பேர் தாதியராம்
பட்டெடுப்பார் உங்கள் ஐயன்-என் பொண்ணே
பணங்கொடுப்பான் உன்மாமன்”

வீதியிலே பட்டு விற்றுச் செல்கிறார்கள். அந்தப் பட்டின் விலை மதிப்பை அறிந்து வர வீட்டில் பத்துப் பணிப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவ்வளவு செல்வாக்குள்ள குடும்பம் இருந்தும் பட்டெடுப்பது குழந்தையின் தகப்பனாராம்; ஆனால் அதற்குரிய பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டியதோ அக் குழந்தையின் மாமனாம்! என்னே ஆசை! அது மட்டுமா? மேலும் பாடலைத் தொடர்கிறாள்.

“முப்பாட்டன் எல்லையிலே-என் கண்ணே
முத்துவந்து விற்குதென்று
முத்து விலைமதிக்க-என் கண்ணே
முப்பது பேர் தாதியராம்
முத்தெடுப்பார் உங்கள் ஐயன்-என் பொன்னே
முடிச்சவிழ்ப்பான் உன்மாமன்!”

பட்டு விலை மதிக்கப் பத்துப் பேர் பணிப் பெண்டிர் இப்போது வீதியில் விலைக்கு வருவதோ முத்து. பட்டினும் சிறந்தது. ஆதலின் அதனை விலை மதிப்பிட பத்தினும் பெரியதாக முப்பது பணிப் பெண்டிர் செல்கிறார்கள். முத்தை விலைக்கு வாங்குவதோ குழந்தையின் தந்தையார். முடிச்சவிழ்ப்பதோ (அதற்குரிய தொகையைக் கொடுப்பதோ) குழந்தையின் தாய்மாமன்! பண்டை நாட்களில் பணத்தைத் துணியில் முடிச்சாகக் கட்டி இடுப்பில் செருகியிருப்பார்கள். அந்த முடிச்சை அவிழ்த்துத்தான் பணத்தை எடுக்க முடியும். ஆகவேதான் “முடிச்சவிழ்ப்பான் உன் மாமன்” என்கிறாள். இவையெல்லாம் செல்வம் மலிந்துள்ள குடும்பத்திலே கேட்கக்கூடிய தாலாட்டுப் பாடல்கள்! ஏழைத்தாய் இவ்விதம் பாட முடியுமா?

“முத்துச் சிரிப்பழகா முல்லைப்பூப் பல்லழகா
வெத்துக் குடிசையிலே விளையாட வந்தாயா?...
பச்சரிச் சோளம் பாதிநாள் பட்டினிதான்
பணக்காரன் வீடிருக்க பஞ்சனிடம் வந்தது ஏன்? ..

பசும்பால் கொடுத்துஉன்னைப் பாதுகாக்க
நினைத்தாலும்
பசுபாலு தரலையடா பருத்திவிதை இல்லையடா!
ஆட்டுப்பால் கொடுத்துஉன்னை ஆதரிக்கப்
பார்த்தாலும்
ஆடுகடிக்கும் மரம் அத்தனையும் மொட்டையடா!
பிள்ளைப்பால் கொடுத்துஉன்னைப் போஷிக்கப்
பார்த்தாலும்
கொள்ளையுத்தப் பஞ்சம் குரங்காகிப் போனேன்டா...
நெல்லைப் பதுக்கி நீட்டூரம் செய்திடுவோர்
கொல்லைவழிப் போகாமல் குடிசைவழி
ஏன் வந்தாய்”...

எனத் தன் குழந்தையைத் தாலாட்டுகிறாள், ஏழைத்தாய் ஒருத்தி.

ஏழை இதைத் தவிர வேறு எவ்வாறு பாட முடியும்? இவ்வாறு தாலாட்டுப் பாடல்கள் தாய்மார்களின் குடும்ப வளர்ப்பு, குடும்பச் சூழல் இவற்றைக் கொண்டு அமைவதே வழக்கமாகத் தொடர்ந்து இருந்து வந்தது. பாவேந்தர் பாரதிதாசனும் தாலாட்டுப் பாடலைப் பாடுகிறார்.

“தேக்குமரம் கடைந்து செய்ததொரு தொட்டிலிலே
ஈக்கள் நுழையாமல் இட்டதிரை நடுவில்
பொன்முகத்திலே யிழைத்த புத்தம் புதுநீலச்
சின்னமணிக் கண்ணை இமைக்கவதால் மூடி
வைப்பாய்!”¹

இவ்வாறு வெறும் அழகுத் தாலாட்டு மட்டும் பாடியிருந்தால் அவரைப் புரட்சிக் கவிஞர் என்பது பொருந்தாததாகி விடும்! அவர் இத்தாலாட்டில் செய்த புதுமைதான் என்ன? தாலாட்டும் தாய் தன் குழந்தை எதிர்காலத்தில் சீர்திருத்த உள்ளம் கொண்டவனாக, பகுத்தறிவுப் பாதையிலே நடை

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 125

போடுபவனாக இருக்க வேண்டுமெனும் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள்.

ஆண் குழந்தைக்கு,

“எல்லாம் அவன்செயலே என்று பிறர் பொருளை வெல்லம்போல் அள்ளி விழுங்கும் மனிதருக்கும் காப்பார் கடவுள் உமைக் கட்டையிலே போகும்பீர் வேர்ப்பீர் உழைப்பீர் என உரைக்கும் வீணருக்கும் மானிடரின் தோளின் மகத்துவத்தைக் காட்டவந்த தேனின் பெருக்கேளன் செந்தமிழே கண்ணுறங்கு”¹
எனவும், பெண் குழந்தைத் தாலாட்டில்

“வேண்டாத சாதி இருட்டு வெளுப்பதற்குத் தூண்டா விளக்காய்த் துலங்கும் பெருமாட்டி!
புண்ணிற் சரம்விடுக்கும் பொய்ம்மதத்தின் கூட்டத்தைக் கண்ணிற் கனல்சிந்திக் கட்டழிக்க வந்தவளே!
தெய்விகத்தை நம்பும் திருந்தாத பெண்குலத்தை உய்விக்க வந்த உவப்பே பகுத்தறிவே!...
சாணிக்குப் பொட்டிட்டுச் சாமிஎன்பார் செய்கைக்கு நாணி உறங்கு; நகைத்துநீ கண்ணுறங்கு”²

எனப் புரட்சிக் கருத்துகளைப் பாடுகின்ற தாய்மார்களைப் பாரதிதாசன் படைத்திருப்பதைக் காணலாம். ஆண் குழந்தைகள் உழைப்பின் மேன்மையை உணர்ந்தவர்களாகவும் பெண் குழந்தைகள் சீர்திருத்த எண்ணம் கொண்டவர்களாகவும் வளர்ந்தால்தான் சமூகம் சிறப்புற்று வாழ முடியும் என்பதைத் தாலாட்டு வழியாகக் கூறும் தனித்தன்

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக் 126
2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 127-128

மையை இக்கவிதைகளில் காண்கிறோம்.

தாலாட்டுப் பாட்டில் மட்டுமின்றிப் படுக்கையறை யிலும் நாட்டு முன்னேற்றம் பற்றிச் சிந்திக்கின்ற மங்கையப் பாவேந்தர் தம் குடும்ப விளக்கில் படைத்துக் காட்டுகிறார். இரவு மணி பத்து. வீட்டு வேலைகளை யெல்லாம் முடித்த பின்னர் மனைவி படுக்கையறை வருகிறாள். “தொண்டையிலே ஒன்றுமே அடைக்கவில்லை. என்றாலும் துணைவன் அவன் சிறுகனைப்புக் கனைக்கலாயினன் அண்டையிலே மங்கை போய் ‘அத்தான்’ என்கிறாள். அத்தானா தூங்கிடுவான்; உட்கார் என்கிறான். அவள் அவனுக்குச் சந்தனம் பூசுகிறாள். அவன் அவளுக்கு முல்லை மலர் சூடுகின்றான். அவன் பார்க்கிறான்; அவளும் பார்க்கிறாள்; இந்த மகிழ்ச்சியின் இடையே அவள் ‘கசப்பான சேதி ஒன்று கேட்பீர் அத்தான்’ என்கிறாள். “பாகற்காய் கசக்கும். எனினும் அதன் மேற் கசப்பின் உள்ளேயும் ஒரு சுவை இருக்கும். அது போலே நீ சொல்வது கசப்பான சேதி என்றாலும் அதனுள்ளே ஓர் இனிப்பும் இருக்கும். சொல்வாயாக!” என்கிறான். அவள் கூறுகிறாள்:

“அதிகாலை தொடங்கினாம் இரவு மட்டும்
அடுக்கடுக்காய் நமதுநலம் சேர்ப்ப தல்லால்
இதுவரைக்கும் பொதுநலத்துக் கென்ன செய்தோம்
என்பதைநாம் நினைத்துப்பார்ப்பதுவும் இல்லை”

இன்றைக்கு என்ன கறி? செலவு எவ்வளவு? ஏகாலி வந்தானா? கொழுக்கட்டை செய்யலாமா? செந்தாழை வாங்குவமா? கடைச் சரக்கை ஒன்றுக்கு மூன்றாக விற்பது எந்நாள்? கொடுக்கல் என்ன? வாங்கல் என்ன? என இவ்வாறு நாள் தோறும் நம் நலந்தான் பேசுகின்றோம்; நாடு கின்றோம்.

தமிழரென்று சொல்லிக்கொள் கின்றோம் நாமும்!
தமிழ்நாட்டின் முன்னேற்றம் விரும்பு கின்றோம்!
எமதென்று சொல்கின்றோம் நாடோ றுந்தான்!

எப்போது தமிழனுக்குக் கையா லான
நமதுழைப்பை ஒருகாசைச் செலவு செய்தோம்?

நாம் இதனை வாழ்நாளில் ஒரு நாளாவது நினைத்துப்
பார்த்ததுண்டா? அனைவரும் இவ்வாறு தன்னலமே நாடி
நின்றால் பொது நலம் நிலைபெறுவது எங்கே?

மங்கையின் இந்தப் பொருள் மொழிகளைக் கேட்கின்ற
கணவன் நாட்டுத் தொண்டாற்ற வேண்டியதன் இன்றியமை
யாமையை உணர்கிறான்.

இழந்தபழம் புகழ்மீள வேண்டும், நாட்டில்
எல்லோரும் தமிழர்களாய் வாழ வேண்டும்
வழிந்தொழுகும் சுவைத்தமிழே பெருக வேண்டும்
மாற்றலர்கள் ஏமாற்றம் தொலைய வேண்டும்
விழுந்ததமிழ் நாடுதலை தூக்க என்றன்
உயிர்தனையே வேண்டிடினும் தருவேன்...

எனச் சூளுரைக்கிறான். உலகை மறந்து இன்பம் துய்க்க
வேண்டிய படுக்கையறையில் நாட்டுக்குத் தொண்டாற்றக்
கணவனைத் தூண்டுகின்ற புரட்சி மங்கையைப் பாவேந்தர்
'குடும்ப விளக்கு' எனப் போற்றிப் பாராட்டுகிறார். எந்த
நிகழ்ச்சியாயினும் அதனுடன் மக்கள் முன்னேற்றத்தை
இணைத்துச் சிந்தித்த புரட்சிப் பாவலராகப் பாரதிதாசன்
விளங்குகின்றார்.¹

புரட்சிப் போர்வாள்

பாவேந்தரின் புரட்சிப் போக்கு தந்தை பெரியாரைப்
பின் பற்றியதாகும். உலகின் பல பாகங்களிலும் காலந்
தோறும் புரட்சியாளர்கள் தோன்றியிருக்கின்றனர்.
கிரேக்க நாட்டுச் சாக்ரடீஸ், ஏன் எதற்கு என்று கேட்டே

1. பாரதிதாசன், குடும்பவிளக்கு (5 பகுதிகள் கொண்டது), பக். 29-32

எதையும் நம்ப வேண்டுமெனும் பகுத்தறிவுப் போக்கை நாட்டினார். சீனநாட்டுச் சன்யாட்சென் மூடப்பழக்க வழக்கங்களை முறியடிக்க, குறிப்பாகப் பெண்கள் முன்னேற்றம் குறித்துப்பாடுபட வேண்டியவரானார். பிரெஞ்சு நாட்டில் தோன்றிய வால்டேர், ரூசோ போன்றவர்கள் பிரபுக்களின் கொடுமையிலிருந்து மக்களைக் காக்கும் புரட்சியில் ஈடுபட்டனர். கார்ல்மார்க்ஸ் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வை அகற்றும் அரிய புரட்சிக்கு வித்திட்டார். அமெரிக்க நாட்டு ஆபிரகாம் லிங்கன் நிறுவெறியை எதிர்த்துப் போரிட்டார். ஜெர்மனியில் தோன்றிய மார்ட்டின் லூதர் மதகுருமார்களின் ஆதிக்கத்தை அழிக்கக் கிளர்ந்தார். இவர்களுக்கெல்லாம் குறிப்பிட்ட ஒரு துறையில் மட்டும் மாற்றம் காண வேண்டியநிலை இருந்தது. ஆனால் பெரியார் அவர்களுக்கோ இவையனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்துச் செய்ய வேண்டிய நிலை தமிழ் நாட்டில் நிலவியது. தமிழகத்தைப் பிணித்திருந்த சாதி இருட்டு, தீண்டாமைக் கொடுமை, நால்வருண நஞ்சு, மூடத்தனத்தின் முடை நாற்றம், மதத்தைக் கட்டியமும் வைதீகம், மதகுருமார்களின் சுரண்டல், பெண்ணடிமை, கைம்மைத் துயர், உழைப்பாளர் வேதனை, சிந்தனை முடக்கம், மொழிப்பற்றின்மை, விதியின் பெயரால் மதிமழுக்கம், எல்லாம் கடவுள் செயல் என நடுங்கும் பொல்லாங்கு ஆகிய வலிமைமிக்க கொடுமைகளை ஒருசேர எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய நிலை பெரியாருக்கு ஏற்பட்டது. தந்தை பெரியாரின் இந்தப் புரட்சிப் படைக்குப் போர் வாளாகத் தம் கவிதைகளைத் தந்தவர் பாவேந்தர். இவ்வனைத்துக் கொடுமைகளையும் அகற்றப் பாவேந்தர் விளைத்த புரட்சியினை அரசியல், சமயம், சமுதாயம், பொருளாதாரம் என்னும் தலைப்புகளில் இங்குக் காண முற்படுவோம்.

அரசியல் புரட்சி

18, 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் உலகின் பல பாகங்களில் மன்னராட்சியை நீக்கி மக்களாட்சியை மலர்விக்கப் பல

புரட்சிகள் நடந்தன. 1775 இல் அமெரிக்கப் புரட்சியும், 1789 இல் பிரெஞ்சுப் புரட்சியும் 1917 இல் உருசியப் புரட்சியும் மலர்ந்தன. அமெரிக்கப் புரட்சியையடுத்து உலகெங்கும் கொடுங்கோன்மையை எதிர்த்துப் பல நாடுகள் வெற்றிகண்டன. அமெரிக்கப் புரட்சி நடந்த ஆண்டு தொடங்கி அடுத்து வரும் நூற்றாண்டுகளைக் கொண்ட காலம் வரலாற்றில் புரட்சி நூற்றாண்டு என்றே அழைக்கப்படுகிறது. பிரான்சில் புரட்சியாளர்களை அடைத்து வைத்திருந்த பாஸ்டில் சிறை மக்களால் தகர்க்கப்பட்டது. மன்னர் குடும்பத்தினரும் பிரபுக்களும் 'கில்லடின்' என்னும் கொலைக் கருவிக்கு இரையாயினர்.

“உழுதுவிதைத் தறுப்பாருக் குணவில்லை
பிணிகள் பலவுண்டு; பொய்யைத்
தொழுதடிமை செய்வார்க்குச் செல்வங்கள்
உண்டு, உண்மை சொல்வோர்க் கெல்லாம்
எழுதரிய பெருங்கொடுமைச் சிறையுண்டு
தூக்குண்டே இறப்பதுண்டு...”

எனக் கொடுங்கோல் செலுத்திய ஜார் அரசனுக்கு எதிராக ருசியாவில் மக்கள் சக்தி எழுந்தது. ஜாரரசனைச் சூழ்ந்து,

“சமயமுள படிக்கெல்லாம் பொய்கூறி
அறங்கொன்று சதிகள் செய்த
சுமடர் சடசடவென்று சரிந்திட்டார்
புயற்காற்றுச் சூறை தன்னில்
திழுதிமென மரம்விழுந்து காடெல்லாம்
விறகான செய்தி போல.”

அதன் விளைவாக,

“குடிமக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு
மேன்மையுறக் குடிமை நீதி
கடியொன்றில் எழுந்தது...”¹

1. பாரதியார் பாடல்கள், புதிய ருசியா

இவ்வாறு உலகெங்கும் பல நாடுகளில் கொடுங்கோன்மை தகர்ந்து குடியரசு மலர்ந்த கால கட்டத்தில் தோன்றிய பாவேந்தரை இக்கொள்கை பெரிதும் கவர்ந்தது.

நாட்டு விடுதலைக்காக அனைவரும் பாடுபட வேண்டும். பெருந் தியாகங்களைச் செய்ய வேண்டும் என அவர் குரல் கொடுக்கிறார்.

அடிமை வாழ்வில் கிடைக்கும் அற்ப சுகங்களுக்காக அதையே பெரிதென்று எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்களுக்குக் கூண்டுக் கிளியையும், விண்ணிலே தன்னிச்சையாய்ப் பறந்து திரியும் கிளியையும் சுட்டிக் காட்டிச் சுதந்திரத்தின் பொருளை விளக்குகிறார். கூண்டுக் கிளியிடம், “உனக்குத் தின்னத் தித்திப்புப்பழம் தருவர். மதுரப் பருப்பு வழங்குவர். உன்னைப் பொன்னே மணியே என்று புகழ்வார்கள். ஆனாலும் வானில் பறக்கும் வண்ணக் கிளியைப் பார். தன் விருப்பம்போல் வானவீதியில் வலம் வருகிறது. தென்னங் கீற்றிலே அமர்ந்து பொன்னாசல் ஆடுகிறது. உனக்கு அந்த உரிமை உண்டா? தச்சன் கூட்டினுள்ளேயேதான் அடைந்து கிடக்க வேண்டியிருக்கிறது. உணவு கிடைத்தால் போதுமா? உரிமை வேண்டாமா?” எனக் கூறப்படுகிறது. வாய்ப் பேச்சால் மட்டும் சுதந்திரம் வந்துவிடாது. பெரும் புரட்சியினாலேயே அதைப் பெறமுடியும் என்பதை,

“அக்கா அக்கா என்றுநீ அழைத்தாய்
அக்கா வந்து கொடுக்கச்
சுக்கா மிளகா சுதந்திரம் கிளியே!”

என அந்தக் கிளிக்குச் சொல்லும் பாங்கில் உலகுக்குச் சொல்கிறார்.

இக்குடியரசுக் கோட்பாட்டுக்கு ஆட்பட்டதால்தான், பில்கணீயம் என்னும் வடமொழி நூலைத் தழுவி எழுதிய தம் கதைப்பாட்டில், மூலத்திலிருந்து மாறுபட்டு, கவிஞன்

பேச்சால் நாடு விடுதலை பெற்றதாகக் கதையை முடிக்கிறார். அதனாற்றான் அக்கவிதைக்குப் புரட்சிக் கவி எனும் தலைப்பைத் தந்தார். அதனைப் பாடியதால் இவரும் புரட்சிக் கவி ஆயினார்.

அரசன் மகள் அமுதவல்லி. அவளுக்குத் தமிழிலக்கணம் தமிழிலக்கியம் சொல்லித்தர ஓர் ஆசிரியரை அமர்த்துமாறு அரசன் அமைச்சரிடம் கூறினான். அமைச்சன், “உதாரன் என்பான் உயர் கவிஞன். புதல்விக்குத் தக்க ஆசிரியன் ஆவான். எனினும் அவன் இளமையும் அழகும் வாய்ந்தோன். அரசிளங்குமரியை அவன்பால் கற்கவிட்டால் காதல் வந்து சேர்ந்தாலும் சேர்தல் கூடும்” என்றான். அமுதவல்லியிடம் அவன் ஒரு குருடன், பார்க்கக்கூடாது என்றும், உதாரனிடம் அரசிளங்குமரி ஒரு தொழுநோயாளி, ஆகவே காணக்கூடா தென்றும் சொல்லி இருவர்க்கும் இடையே திரை விடுக்க முடிவு செய்தனர். இடையே திரையிருக்கப் பாடம் இனிதே நடைபெற்று வந்தது. முழு நிலவு நாள். நிலவைக் கண்ட கவிஞன் தன்னை மறந்து நிலவின் எழிலைப் பாடினான். கவிஞன் விழி அற்றவனாயின் ‘நிலாவினை எவ்விதம் பார்த்தனன்; பாடினான். இதில் ஏதோ சூது உள்ளதென்று திரையை விலக்கினாள். குறையின்றித் திருத்திய சித்திரம் போன்ற எழில் ததும்பும் ஆண் மகனாக உதாரனைக் கண்டாள் அவனும் அரசிளங்குமரியின் அழகைக் கண்டு வியந்து போயினான். திரையிட்டு மறைத்த தீமையை எண்ணிக் குமைந்தனர். ஒருவரையொருவர் காதலித்தனர். செய்தி யறிந்த மன்னன் உதாரனுக்குக் கொலைத் தண்டனை விதித்தான். “கவிஞனைக் கொலைசெய்ய உனக்கு அதிகாரமில்லை. அவன் பிழை இழைக்கவில்லை. நான் விரும்பிய பின்னரே அவன் என்னை விரும்பினான்” எனத் தடுத்தாள் அரசிளங்குமரி. இருவரையும் சேர்த்துக் கொல்லுமாறு அரசன் ஆணையிட்டான். கொலைக் களத்தில் கவிஞன் பொதுமக்களை நோக்கிப் பேசினான். அவன் பேசும் பேச்சில் குடியரசுக்

கோட்பாடுகளை மிக அருமையாகக் காட்டுகிறார் கவிஞர். இப்பேச்சு சேக்ஸ்பியரின் ஜூலியஸ் சீசர் நாடகத்தில் அண்டனி இடுகாட்டில் பேசிய பேச்சுக்கு ஒப்பானது என்பர். மக்களைப் புரட்சிக்குத் திருப்புகின்ற அரிய பாங்கிலே அவன் பேச்சு அமைகிறது. மக்களை, “பேரன்பு கொண்டவரே, பெரியோரே, என் பெற்ற தாய்மாரே, நல் இளஞ்சிங்கங்கள்” எனப் பெருமையுடன் விளிக்கிறான் அன்போடு விளிக்கின்ற அவன் பேச்சை மக்கள் ஆர்வத்துடன் கேட்கத் தானே செய்வார். மக்கள் உழைத்து இந்த உலகம் உருவானதைச் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கிறான்.

“நீரோடை நிலங்கிழிக்க நெடும ரங்கள்
 நிறைந்துபெருங் காடாக்கப் பெருவி லங்கு
 நேரோடி வாழ்ந்திருக்கப் பருக்கைக் கல்லின்
 நெடுங்குன்றில் பிலஞ்சேரப் பாம்புக் கூட்டம்
 போராடும் பாழ்நிலத்தை அந்த நாளில்
 புதுக்கியவர் யார்அழகு நகருண் டாக்கி
 சிற்றூரும் வரப்பெடுத்த வயலும் ஆறு
 தேக்கியநல் வாய்க்காலும் வகைப்படுத்தி
 நெற்சேர உழுதுமுது பயன்வி னைக்கும்
 நிறையுழைப்புத் தோள்களெலாம் எவரின்
 தோள்கள்?
 கல்பிளந்து மலைபிளந்து கணிகள் வெட்டிக்
 கருவியெலாம் செய்துதந்த கைதான் யார்கை?
 பொற்றுகளைக் கடல்முத்தை மணிக்கு லத்தைப்
 போயெடுக்க அடக்கியமூச் செவரின் மூச்சு?
 புனலுக்கும் அனலுக்கும் சேற்றினுக்கும்
 கக்கும்விஷப் பாம்பினுக்கும் பிலத்தி னுக்கும்
 கடும்பசிக்கும் இடையறா நோய்க ளுக்கும்
 பலியாகிக் கால்கைகள் உடல்கள் சிந்தும்
 பச்சைரத்தம் பரிமாறி இந்த நாட்டைச்
 சலியாத வருவாயும் உடைய தாகத்
 தந்ததெவர்?.....

மக்கள் இவ்வாறு உழைத்தும் அதன் பயனைத் துய்க்க முடியாதவர்களாய்த் துன்பப்படுவதையும் அவர்களுடைய உழைப்பின் பயனை உறிஞ்சுபவர்கள் ஊராளவோராய் உலவி வருவதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறான்.

மக்களிடம் அவர்கள் சக்தியையும் அது ஆதிக்கக்காரர்களால் சிதறடிக்கப்படுவதையும் எடுத்துக் கூறி அவர்கள் தம் சக்தியை உணரும் நிலையில் பேச்சை மேலும் தொடர்கிறான். “அரசனுக்கும் எனக்கும் வழக்கு உண்டாயிற்று. அதைப் பொதுமக்கள் தீர்க்க வேண்டும் என்றேன். அவன் ஒப்பவில்லை. சாவதற்குத் தீர்ப்பளித்தான். இதோ நானும் அரசன் மகனும் சாக வந்துள்ளோம்.

ஒரு மனிதன் தேவைக்கே இந்தத் தேசம்
உண்டென்றால் அத்தேசம் ஒழிதல் நன்றாம்
இருவர்இதோ சாகின்றோம் நாளை நீங்கள்
இருப்பதுமெய் என்றெண்ணி யிருக்கின் நீர்கள்

என மக்கள் உணர்வைத் தூண்டிவிட்டவன், பேச்சின் முடிவாக,

வாழியஎன் நன்னாடு பொன்னா டாக
வாழியநற் பெருமக்கள் உரிமை வாய்ந்தே
வீழியபோய் மண்ணிடையே விண்வீழ் கொள்ளி
வீழ்வதுபோல் தனித்தாளும் கொடிய ஆட்சி

எனக் குடியாட்சியின் இன்றியமையாமையை எடுத்துரைத்தான். மக்களும்,

கவிஞனுக்கும் காதலிக்கும் மீட்சி தந்தார்
காவலன்பால் தூதொன்று போகச் சொன்னார்
புவியாட்சி தனிஉனக்குத் தாரோம் என்று
போயுரைப்பாய் என்றார்கள்! போகா முன்பே

செவியினிலே ஏறிற்றுப், போனான் வேந்தன்
 செல்வமெல்லாம் உரிமையெலாம் நாட்டா ருக்கே
 நவையின்றி எய்துதற்குச் சட்டம் செய்தார்
 நலிவில்லை! நலமெல்லாம் வாய்ந்த தங்கே

புரட்சிக்கு மக்களைப் பக்குவப்படுத்தி, வழி நடத்திச் செல்ல
 வேண்டிய பாங்கினை இங்குக் கவிஞர் அருமையாக
 எடுத்துக் காட்டுகிறார்.¹

ஒரு சூழ்நிலை, அமைப்பு, எண்ணம் போன்றவற்றில்
 விரிவான அல்லது தலைகீழான மாற்றத்தைச் செய்வது
 புரட்சி எனப்படுகிறது². அரசன் இட்டதே சட்டம்; அவன்
 என்ன கொடுமை செய்தாலும் மக்கள் தலைவணங்கி ஏற்க
 வேண்டும் என்னும் நாட்டு நிலையை, ஆட்சி அமைப்பை,
 அடிமை எண்ணத்தைக் கவிஞன் உதாரனின் பேச்சு தகர்த்
 தெறிந்து, மக்கள் கருத்தே ஆட்சியின் கருத்து எனும் புத்து
 லகக் கோட்பாட்டை உருவாக்கியதால் அக்கவிஞனைப்
 புரட்சிக் கவி என்கிறார் பாரதிதாசன். புரட்சிக் கவி என்
 னும் பாரதிதாசனின் நூல் 1937 இல் முதன் முதலில் வெளி
 யாயிற்று. அந்நூலின் முன்னுரையில் பாரதிதாசனார்
 உதாரனைப் புரட்சிக் கவி எனத் தாம் குறிப்பிடுவதற்குக்
 காரணம் சொல்லுகிறார்.

“கவிதை பயிற்றுவித்த கவிஞனை அரசன் மகள் காத
 லித்தாள். இருவர் உள்ளமும் கலந்தது. மட்ட சாதி ஆள்
 தன் மகளிடம் உறவானது பற்றி அரசன் அவனுக்குக்
 கொலைத் தண்டனை இடுகிறான். இந்த உயர்வு தாழ்வு

1. பாரதிதாசன்—பாரதிதாசன் பாடல்கள், முதல்
 தொகுதி, புரட்சிக் கவி.

2. An extensive or drastic change in a condition,
 method, idea etc., Standard dictionary, Funk and
 Wagnalls.

மனப்பான்மை தீரவேண்டும் என்றுதான் இன்று பாரதநாடு தவம் கிடக்கிறது.

கவிஞன் தன் சொல்லாற்றலால்—சொந்தச் செல்வாக் கால் குடிகளைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு—சாவிலிருந்து மீளுகின்றான். இதுதான் அவன் செய்த புரட்சி. 'புரட்சிக் கவி' என்றது அந்தக் கவிஞனாகிய உதாரனை..."¹ இவ்வாறு செல்கிறது பாரதிதாசனாரின் முன்னுரை.

பழைய கதை பில்ஹணீயத்தில் கவிஞனைக் காப்பாற்றுவது மக்கள் புரட்சியன்று. 'கவிஞன் பிராமணன்; அவனைக் கொல்வது பாவம்; ஆதலால் கொல்லக்கூடாது' என அரசி எடுத்துச் சொல்லி அரசனின் மனத்தை மாற்றினாள். 'பழைய பில்ஹணீயம் உருவாகும் காலத்திலே பிராமணர்கள் பூலோகப் பிரமர்கள் எனப் பிரிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். பிராமணனைக் கொல்வது பஞ்சமா பாதகங்களிலே ஒன்று என்று நம்பப்பட்ட காலம். தன் அந்தஸ்துக்காக ஆசைக்குமாரியின் வாழ்வையே பாழ்படுத்தி விடத் துணிந்த மன்னனைப் பிரம்மஹத்தி தோஷம் என்ற பயந்தான் தடுக்கிறது. தன்னுடைய அந்தஸ்துக்காக ஒருவனை உயிர்வதை செய்யத் துணியும் மன்னனுக்கு ராஜ்யத்தில் இடமில்லை என்பதுதான் இந்தப் புதிய புரட்சிக் கவியின் ஆதாரக் கருத்து. களவையும் நிலவையும் பற்றிப் பாடிக் கொண்டிருந்த கவிஞன், பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு உதய கீதம் பாடிய ரூசோவைப் போலக் கனல் விடுகிறான். 'அன்னையிட்ட தீ அடி வயிற்றிலே' என்று கொண்டு பட்டினத்தார் தம் வீட்டுக்குத்தான் நெருப்பு வைக்கப் பார்க்கிறார். "புரட்சிக் கவியான உதாரனது பேச்சு வீண் கருவம். டம்பம், வரம் பற்ற தன்னிச்சை, கொலை வெறி, அந்தஸ்து என்ற உச்சாணிக் கொப்பு என்ற உளுத்துப் போன கருத்துகளைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்குகின்றது" எனப் புரட்சிக் கவிக்கு விளக்

1. ப. முத்தையா, புரட்சிக் கவிஞர் (தொகுப்பு நூல்), பக். 119, 120

கம் தருகிறார் புதுமைப் பித்தன். பார்ப்பனரைக் கொல்வது பாவம் எனச் சொல்லும் கருத்தமைந்த ஒரு கதையை எடுத்துக் கொண்டு, அதையே,

“சாதி உயர்வென்றும் தனத்தால் உயர்வென்றும் போதாக் குறைக்குப் பொதுத்தொழிலா ளர்சமுகம் மெத்த இழிவென்றும் மிகுபெரும் பாலோரைஎல்லாம் கத்தி முனைகாட்டிக் காலமெல்லாம் ஏய்த்துவரும்*”

கொடுமையைக் களையும் புரட்சிக் கவியாக உருவமைப்புச் செய்கிறார் பாவேந்தர் பாரதிதாசனார்.

ஆதிக்க சக்திகள், ஏதோ அள்ளிக் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லி எளியவர்களின் உழைப்பின் பயனை விழுங்கி வாழ்கிறார்கள். உழைக்கும் சக்தி கிடைத்தது கொண்டு நிறைவடைந்து விடலாகாது; உரிமை பெற்ற சக்தியாக விளங்க வேண்டும் என்பதை வீட்டுக் கோழியும், காட்டுக் கோழியும் உரையாடுவதன் வாயிலாக உணர்த்துகிறார், பாவேந்தர்.

வீட்டுக் கோழி, “வீட்டுக்காரர் காலையில் எனக்குக் கம்பு போடுவர்; மாலையில் தவிடு பிசைந்து தருவர். இட்டளியைப் பிட்டுப் போடுவர். இரவில் இன்னல் வராமல் என்னை அடைத்துக் காப்பர். நோய் நொடி வாராது வளர்க்கின்றனர். அவர்கள் செய்யும் நன்மை சொல்லும் தரமோ!” என்றது. காட்டுக் கோழி, “உன்னால் அவர்கட்கு நன்மை இல்லையா?” எனக் கேட்டது. வீட்டுக் கோழி “முட்டை இடுவேன்;

“வெளிவரும் முட்டையை வெடுக்கென் றெடுத்தே அடைசுட்டு உண்டு மகிழ்வர் அனைவரும்.

மேலும் முட்டைகளை அடைகாப்பேன்; குஞ்சுகள் வெளிப் படும்; வீட்டுக்காரர்,

* பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 25

‘பதினைந்து நாளில்என் பசுங்குஞ் சுகளில்
 இதுநன்று மற்றை யதுநன் றென்று
 வாட்டம் பார்த்தே ஓட்டமாய் ஓடி
 இரண்டு மூன்றைப் பற்றித் தலையைப்
 பாளையிற் பாக்குக் காய்போல் திருகிப்
 பச்சுடம்பின் பஞ்சமயிர் சிரைத்துக்
 குருதி கொட்டக் கூறிட்ட சதையை
 நெய்யொடு நெய்யாய் நீர்ப்பதம் எய்தச்
 செய்யெனத் தாளித்துச் சூப்பென அருந்துவர்
 அப்போது நானோ அழுது கொண்டிருப்பேன்”

என்றது. காட்டுக் கோழி சொல்லும்; “முட்டைக்கும், குஞ்சுச் சூப்புக்குமாகவே உனக்கு இரை போடுகிறார்கள். தங்கள் நலத்திற்காக உன்னையும் உன் இனத்தையும் அழிக்கும் அவர்களா உனக்கு நன்மை செய்பவர்கள்? நம் தாயகமாகிய காட்டிலோ பூச்சி புழுக்களை உண்டு நீயும் உன் இனமும் மகிழ்ந்து வாழலாம். கம்பு போட்டுக் கழுத்தைத் திருகும் வம்பு அங்கில்லை. பற. நம் தாயகம் செல்வோம்” என்றது. ‘இறக்கை இருந்தும் பறக்க முடியவில்லையே’ என்றது வீட்டுக் கோழி. “அவ்வாறாயின் என் முதுகின் மீது ஏறு; எடுத்துச் செல்வேன் நான்” என்றது காட்டுக் கோழி. இது பாவேந்தர் கூறுகின்ற ஓர் உருவகக் கதை.¹ அடிமைப்பட்டவர்கள் தாங்கள் அடிமை என்பதை அறியா நிலையிலும், அறிந்தாலும் உரிமை பெறும் ஆற்றல் அற்றவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆதலின் உரிமையோடு வாழ்பவர்கள் அவ்வடிமைகட்குக் கை கொடுத்து உரிமை பெற உதவ வேண்டும் என்னும் கருத்தை இக்கதை மூலம் அவர் உணர்த்துகிறார்.

“எல்லாரும் இந் நாட்டு மன்னர்” என்றார் பாரதி. பாரதிதாசனோ, “அரசனென ஒரு சாதி; அதற்கு அயலென

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 4, பக். 194-97

வேறு சாதியுண்டோ?" எனக் கேட்கிறார். மக்கள் சக்தி மகத்தானது. ஆட்சியிலிருப்போரை இருக்கச் செய்வதும் இறங்கச் செய்வதும் அச்சக்தியே!

“அரசனின் அதிகா ரந்தான்
அரைநாளில் மாறக் கூடும்
அரசனாய் இருப்போன் நாளை
ஆண்டியாய் அலையக் கூடும்
அரசனின் அதிகா ரத்தை
அறத்தொடும் ஒத்துப் பார்த்துச்
சரிஇரு கீழி றங்கு
சடுதியில் என்பர் மக்கள்”¹

மக்கள் சக்தியை எடுத்துரைக்கும் புரட்சி வரிகள் இவை. அதிகார நிலையால் ஆதிக்க சக்தி ஆட்டம் போடலாம்; மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தாலோ அச்சக்தி தூள் தூளாய் விடும்.

“காட்டிலொரு முயற்குட்டி துள்ளக் கூடும்
கருஞ்சிறுத்தை கண்விழித்தால் தெரியும் சேதி?”²

ஆதிக்க சக்தி முயற்குட்டி; மக்கள் சக்தியோ கருஞ்சிறுத்தை. சிறுத்தை முன் சிறு முயல் நிற்க முடியுமா? இதையே மற்றோர் உவமை மூலமும் விளக்குவார்.

“இந்நி லத்துப் பெருமக்கள் ஓர்கடல்
இடர்செய் மன்னவர் அக்கடற் குமிழிகள்”³

அரசன் அரசியைக் கதை மாந்தர்களாகக் கொண்டுள்ள அவருடைய காப்பியங்கள் எல்லாவற்றிலுமே தனியாட்சி ஒழிந்து குடியாட்சி மலரக் கவிஞர் குரல் கொடுத்திருப்பதை நாம் காண முடிகிறது.

1. பாரதிதாசன், குறிஞ்சித்திட்டு, பக். 84

2. பாரதிதாசன், தமிழ்ச்சியின் கத்தி, பக். 110

3. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 3, பக். 38

சமய எதிர்ப்புப் புரட்சி

மதம் என்ற ஒன்றே மக்கள் நலிவுக்கெல்லாம் காரணம் என்பதைக் கவிஞர் அழுத்தம் திருத்தமாகக் குறிப்பிடுகிறார். “சங்கம் மருவிய காலம் முதல் புதுமைக் கவிஞர் என்று போற்றப்படும் சுப்பிரமணியக் கவிஞர் காலம் வரையில் தமிழ் இலக்கியத்தை அடக்கி, ஆண்டு, வழி நடத்திய மதவெறிச் சிந்தனைகளையும் குருட்டு நம்பிக்கைகளையும் மீறிச் சமயச் சார்பற்ற கருத்துக்களை அந்த இடத்திலே அமர்த்தினார் என்பதே சுப்புரத்தினக் கவிஞர் செய்த முதற் புரட்சி.”¹ “சமயமெனும் சூளையிலே தமிழ் நடடால் முளையாது.” சமயம், மதம் என்ற உணர்வுகள் நல்லறிவைப் பாழ்படுத்துவன. சமய உணர்வு குடி கொண்டுள்ள உள்ளங்களில் நல்லெண்ணங்கள் மலர்வ தில்லை என, எவர் வருந்தினாலும் கவலையில்லை என்கிற துணிவோடு சொல்கிறார்.

‘மதம்என்ற கருங்கற் பாங்கில்
மல்லிகை பூப்ப தில்லை
மதியினில் மயக்கம் என்ற
நஞ்சொன்றே மலரும்! நாட்டில்
புதியதோர் பொல்லாங் கென்னும்
எரிமலை புகையும்; மக்கள்
இதுநலம் இதுதீ தென்னும்
எண்ணமும் இழந்து போவார்’²

மதம் மக்களிடையே பேதத்தை விளைத்து விடுகிறது. மக்களின் ஒன்றிய சக்தி பிளவு பட்டுச் சிதைகிறது சாதி, சமயம் எல்லாம் முன்னேறும் உலகின் கால்களைத் தன்னுள் இழுத்துக் கொள்ளும் உழைச் சேறாக, புதை மணலாகவே

1. டாக்டர் சாலை இளந்திரையன், புரட்சி முழக்கம், பக். 32.
2. பாரதிதாசன், குறிஞ்சித் திட்டு, பக். 123

உள்ளன. இந்நாட்டு மக்கள் ஒன்றுபடாதிருப்பதற்குக் காரணமே மத உணர்வே!

“பேதம் வளர்க்கப் பெரும் பெரும் புராணங்கள் சாதிச்சண் டைவளர்க்கத் தக்கஇதி காசங்கள் கட்டிச் சமூகத்தின் கண்ணவித்துத் தாமுண்ணக் கொட்டி அளக்கும் குருக்கள் கணக்கற்றோர் தேன்சுரக்கப் பேசி,இந்து தேசத்தைத் தின்னுதற்கு வான்சுரரை விட்டுவந்த பூசுரரும் வாழ்கின்றார்”¹

இவை இருக்கையில் மக்கள் எங்கே ஒன்றுபடப் போகிறார்கள்? கடவுள்கள் மக்களின் சிந்தனையை முடக்கிப் பகுத்தறிவை ஒழித்து, உழைப்பிலே நம்பிக்கையில்லாமல் செய்து விட்டனவே!

“தம்தோள் உழைப்பிலே நம்பிக்கை தானுமின்றி ஊறும் பகுத்தறிவை இல்லா தொழித்துவிட்டுச் சாரற்ற சக்கையாய்ச் சத்துடம்பைக் குன்றவைத்துப் பொற்புள்ள மாந்தர்களைக் கல்லாக்கிய அந்தக் கற்கள் கடவுளாய்க் காணப்படும்”²

இந்நாடு முன்னேற வேண்டுமானால் சாதிப் பிரிவு, சமயப் பிரிவு, மூடப் பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை ஒட்ச் செய்யவேண்டும். தங்களை மேன்மையானவர்களாகக் காட்டிக் கொண்டு மற்றவர்களைத் தாழ்ந்தவர்களாக்கி, அவர்தம் உழைப்பை உறிஞ்சி வாழுகின்ற உலுத்தர்கள் நய வஞ்சக எண்ணம் கொண்டோராவர். அவர்கள் பேச்சை நம்பி ஒன்றாய் வாழ வேண்டிய மக்கள் சாதிகளின் பெயரால், மதங்களின் பெயரால் சண்டையிட்டுக் கொள்வது நாய்கள், இனத்துள்ளேயே பகைத்துச் சண்டையிட்டுக்

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 6.
 2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 6

கொள்வது போலாகும். மக்களிடையே உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கும் மதங்கள் நமக்குத் தொல்லையே! அவற்றை அகற்றி அனைவரும் ஒன்றென வாழ்வதே வாழ்வாகும்.

“ஆயிரம் சாதிகள் ஒப்பி-நரி
அன்னவர் காலிடை வீழ்ந்து
நாய்களைப் போல்நமக் குள்ளே-சண்டை
நாளும் வளர்க்கும் மதங்கள்
தூயன வாம்என்று நம்பிப்-பல
தொல்லை யடைகுவ தின்றி
நீஎனல் நானெனல் ஒன்றே-என்ற
நெஞ்சில் விளைவது வாழ்வு”*

‘நீ எனல் நான்எனல் ஒன்றே!’ என்னும் சமத்துவத்தை இல்லாதாக்குவன சாதிகளே. ஆதலின் சாதிக் கட்டிலிருந்து அகன்றால் நாம் அனைத்துக் கட்டிலிருந்தும் அகன்றவர்களாகி விடுவோம்! தன்னை விரும்பிகள் தம்மை உயர்த்திக் கொள்ளவே சாதிப் பிரிவுகளைச் செய்தனர்.

“சாதிப் பிரிவு செய்தார்
தம்மை உயர்த்து தற்கே”²

சாதி, மதக் கொடுமைகள் தமிழ் நாட்டில் இடைக்காலத்தில் புகுந்த கேடுகளாம். சாதி, மதம் என்பன தமிழ் இல்லை.

“சாதிமதம் தமிழ் இல்லை
சாதிமதத்தைத் தமிழ்கொள்வ தில்லை”³

“மிக்குயர்ந்த சாதி கீழ்ச்சாதி என்னும்
வேற்றுமைகள் தமிழ்க்கில்லை தமிழர்க் கில்லை;

* பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 2, பக். 159

2. பாரதிதாசன் பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 3, பக். 187

3. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 67

பொய்க்கூற்றே, சாதிஎனல் ஆரி யச் சொல்
புதுநஞ்சு; பொன்வி லங்கு; பகையின் ஈட்டி”¹

இந்தச் சாதிச் சனியனை விட்டொதுங்கினால் நாம்
நல்வாழ்வடைவோம். நம்மைப் பீடித்திருக்கும் இழிவுகள்
அனைத்துமே நீங்கும்.

“தூ வென்று சாதிமதம் கான்று மிழ்ந்தால்
அடுத்த நொடியே நமது மிடி பறக்கும்”²

சாதிக் கொடுமைகளை விளக்குகின்ற பாவேந்தர்
தம்முடைய பெருங்கடமை இவ்வேற்பாட்டைத் தகர்த்த
தெறிவதே என்கிறார்.

“மெய்ம்மையே புகல்வேன்! மக்கள்
மேல்என்றும் மட்டம் என்றும்
பொய்ம்மையால் புகலும் ஏட்டைப்
புகலுவார் தம்ஏற் பாட்டை
இம்மா நிலத்தில் மாற்ற
ஆவன இயற்றித் தீர்வேன்”³

எனச் சூளுரைக்கிறார் நம் கவிஞர்.

சாதி அமைப்பு, சமய நம்பிக்கை இவை இரண்டுமே
தமிழ் நாட்டார் வறுமைக்குப் பெருங் காரணம். மக்கள்
பலர் ஏழ்மையிலே உழல்வதற்கும் சிலர் வளமுற்று வாழ்
வதற்கும் அவர்கள் முற்பிறவியில் செய்த தீவினை நல்
வினைகளே காரணம் எனச் சொல்லி, சிந்தனா சக்தி
முடமாக்கப்பட்டது. ஏழை பணக்காரன் எனும் ஏற்றத்
தாழ்வு இறைவனால் படைக்கப்பட்டது என்னும் ஏய்ப்

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
3, பக். 81

2. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 222

3. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
3, பக். 34.

புரைகள் மக்களின் ஊக்க உணர்வைச் சிதைத்தன. இத்தகைய நிலை கண்டு கொதிக்கின்ற பாவேந்தர் மக்கள் எல்லோரும் சமம்; உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பது மடமை; மக்களைச் சமமாய் மதியாதவர் இனி இங்கு வாழ இடமில்லை;

‘ உறுதி உறுதி உறுதி

ஒன்றே சமுகம் என்றெண்ணார்க்கே— இறுதி!

(உறுதி).....

பிறவியில் உயர்வும் தாழ்வும் சொல்லல் மடமை—
இந்தப்

பிழை நீங்குவதே உயிருள்ளாரின் கடமை.....

தேசத்தினர்கள் ஓர்தாய் தந்திடு சேய்கள்—

இதனைத்

தெளியா மக்கள் பிறரை நத்தும் நாய்கள்.....

சித்தத்தினிலே இருளைப் போக்கும் சொல்லைக்—

கேளீர்

செனத் தாலே உயர்வும் தாழ்வும் இல்லை”*

எனப் புரட்சி முழக்கம் செய்கிறார்.

சாதி, மதங்களை அகற்றப் பாவேந்தர் செய்த புரட்சியை அவர் வழிவந்த கவிஞர் தமிழன்பன் அழகாக, கீழுள்ள பாடலடிகளில் விளக்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

“சாதிகள் பேசிடும் சமூகரின் நாக்கினைத்

தேதித்தாள் போல்தினமும் தெருவிலே கிழித்தெறிந்தாய்!

மத்தாப்பில் உதிர்ந்திடும் மலர்களைக் கொண்டொரு

சித்திர மாலையைச் செய்திட முடியாது;

புராணப் புளுகுகளால் புதிய சமுதாயம்

வாராது நடைமுறையில் என்று வரையறுத்தாய்!”²

* பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 161.

2. தமிழன்பன், தமிழன்பன் கவிதைகள், புரட்சிக் கவிஞர்.

பாவேந்தரின் சாதி ஒழிப்புப் பணி எத்தன்மையது என்பதை இவ்வடிகள் நன்கு விளக்குகின்றன.

சமுதாய எழுச்சிப் புரட்சி

சமுதாயம் சிறப்புற்றுத் திகழச் சாதி சமயக் கேடுகளை ஒழிப்பது போன்றே பெண் அடிமைத் தனத்தையும் நீக்க வேண்டுமென வற்புறுத்துகின்றார் நம் புரட்சிக் கவிஞர். நாட்டு விடுதலைக்கும், விடுதலை பெற்ற நாட்டில் வளமை மிகு சமுதாயம் அமைவதற்கும் பெண் விடுதலை இன்றி யமையாதது. சமுதாய முன்னேற்றத்தின் அடித்தளம் பெண் விடுதலையே!

“பெண்ணடிமை தீரும்மட்டும் பேசும் திருநாட்டு
மண்ணடிமை தீர்ந்து வருதல் முயற்கொம்பே!”¹

இன்றைய பெண் சமுதாயம் கல்வியின்றி, உரிமையின்றி, கடைத்தேற வழியின்றி விழிக்கின்றது. மக்கட் பகுதியில் சரி பகுதியினராக விளங்கும் பெண் சமூகம் வலிவற்று வாழ்கிறது. ஆடை அணிகலன்களால் அணி செய்யப்படும் பொம்மைகளாய் ஆடவர்க்கு அடங்கி ஒடுங்கி நடப்பதே அவர்கள் கடமை எனக் கருதப்படுகிறது.

“ஆடை அணிகலன் ஆசைக்கு வாசமலர்
தேடுவதும், ஆடவர்க்குச் சேவித் திருப்பதுவும்
அஞ்சுவதும் நாணுவதும் ஆமையைப்போல் வாழுவதும்
கொஞ்சுவது மாகக் கிடக்கும் மகளிர்குலம்
மானிடர் கூட்டத்தில் வலியற்ற ஒர்பகுதி”²

பரந்துபட்ட போக்கின்றிச் சுருங்கிய உள்ளத்தினராய்ப் பெண்கள் வாழ்வு மாறியதற்கு ஆண்களே காரணம் என்பதைப் பாவேந்தர் மயில் பற்றித் தாம் எழுதியுள்ள

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 3
2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 37

பாடலில் நன்கு விளக்குவார். அவர் மயிலைப் பார்த்து, “அழகிய மயிலே! அழகிய மயிலே! நீயும் பெண்களும் நிகர் என்கிறார்கள். உனக்கோ நீண்ட கழுத்து உள்ளது. பெண்கள் கழுத்தோ குட்டைக் கழுத்தாய் இருக்கிறதே! அஃது ஏனோ?” என்னும் வினாவை விடுத்து அவரே விடையும் தருகிறார்.

“அயலான் வீட்டில் அறையில் நடப்பதை
எட்டிப் பார்க்கா திருப்ப தற்கே
இயற்கை அன்னை இப்பெண்கட் கெல்லாம்
குட்டைக் கழுத்தைக் கொடுத்தாள்! உனக்கோ
கறையொன் றில்லாக் கலாப மயிலே
நிமிர்ந்து நிற்க நீள்கழுத் தளித்தாள்!”

மேலும் மயிலிடம். “மயிலே! இதை உன்னிடம் மட்டும் தான் உரைத்தேன். உன் மனத்திலேயே போட்டு வை. இல்லை யேல் மகளிர் கூட்டம் என்னை ஏசும்” எனச் சொல்கிறார். இத்தோடு பாடலை நிறுத்தியிருந்தால், ‘இது ஏதோ வேடிக்கைப் பாடல் போன்றிருக்கிறதே! இப்படியா புரட்சிக் கவிஞர் பாடுவது?’ என வினவத் துடிப்போம். ‘பெண்கள் அயலார் வீட்டில் நடப்பதை எட்டிப் பார்க்கும் சுருங்கிய உள்ளத்தினராக வாழ்வதற்கு’ ஆண்களே காரணம் என ஆண்கள் கூட்டத்தைப் பாவேந்தர் சாடுகிறார். பன்னெடுங் காலமாக ஆடவர்கள் பெண்களை அடக்கி யாண்டு வீட்டினுள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடப்பவர்களாகச் செய்து விட்டார்கள். பரந்த உலகைக் காணாது சுருங்கிய வீட்டினுள்ளேயே வாழ்ந்து வருவதால் அவர்கள் உள்ளமும் விரிவின்றிச் சுருங்கியதாயிற்று.

“புவிக்கொன் றுரைப்பேன் புருஷர் கூட்டம்
பெண்களை ஆதிப் பெருநாள் தொடங்கி
திருந்தா வகையிற் செலுத்தலால்
சுருங்கிய உள்ளம் விரிந்த பாடில்லையே!”¹

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 54

அடிமையுற்றுக் கிடக்கும் பெண் சமுதாயம் விடுதலை பெற்று வீறு நடைபோட அவர்கட்கு முதலில் ஊட்டப்பட வேண்டியது கல்வியே! “கல்வியில்லாத பெண்கள் களர் நிலம். அங்கே நற்குழந்தைகளாகிய விளைவை நாம் காண முடியாது. கல்வியை உடைய பெண்கள் திருந்திய கழனி. அங்கே நல்லறிவையுடைய மக்கள்தோன்றி நாளும் செழித்து வளர்வர். குடித்தனத்தைப் பேணுதற்கும், மக்களை நன்முறையில் வளர்ப்பதற்கும் அவர்கட்குக் கல்வி வேண்டும்.”§

பெண்கள் சமைப்பது, உடைகள் தைப்பது போன்ற வீட்டு வேலைகளைச் செய்து வீட்டினுள்ளேயே அடைபட்டுக்கிடப்பதும், ஆண்கள் புறவுலகப் பணிகளில் ஈடுபட்டுப் பொருளீட்டி வருவதுமே பெண்ணடிமைக்குக் காரணமாகிறது இந்நிலை மாறவேண்டும் எனத்துடிக்கிறது கவிஞரின் புரட்சியுள்ளம். சமையல் வேலையைப் பெண்கள் மட்டும் ஏன் செய்யவேண்டும்? ஆண்களும் அதைச் செய்யவேண்டும். பெண்களும் ஆண்களைப்போல் பிற பணிகளில் ஈடுபட்டுப் பொருளீட்ட வேண்டும். இவ்வாறான நிலை உருவாகுமானால் பெண்ணடிமை என்னும் பேச்சுக்கு இடமிரா தல்லவா? ஆகவேதான் புரட்சிக் கவிஞர்,

“சமைப்பது பெண்க ளுக்குத்
தவிர்க் கொணாக் கடமை என்றும்
சமைத்திடும் தொழிலோ நல்ல
தாய்மார்க்குத் தக்க, தென்றும்
தமிழ்த்திரு நாடு தன்னில்
இருக்குமோர் சட்டந் தன்னை

§ பாரதிதாசன், குடும்ப விளக்கு (ஐந்து பகுதிகளும்) பக். 69, 70

இமைப்போதில் நீக்க வேண்டில்
பெண்கல்வி யாண்டும் வேண்டும்’’*

என வெடிப்புறப் பேசுகிறார்.

பெண் விடுதலை விரும்பும் கவிஞர் அதற்கான வழிகள் பலவற்றையும் தெளிவாக விளக்குகிறார். ‘மறுமணம் பூண்டு வாழும் உரிமையை ஆணுக்குத் தந்துள்ள சமுதாயம் அதைப் பெண்ணுக்கு மறுக்கிறது. உணர்ச்சி என்பது இருவர்க்கும் பொதுதானே! ஆடவர்கள் மனைவி இறந்தால் மறுமணம் செய்து கொள்ளும்போது பெண்களுக்கு அந்த உரிமை மறுக்கப்படுவதேன்?’ எனக் கேட்கிறார்.

“ஆடவரின் காதலுக்கும் பெண்கள் கூட்டம்
அடைகின்ற காதலுக்கும் மாற்ற முண்டோ?
பேடகன்ற அன்றிலைப்போல் மனைவி செத்தால்
பெருங்கிழவன் காதல்செய்ப் பெண்கேட் கின்றான்
வாடாத பூப்போன்ற மங்கை நல்லாள்
மணவாளன் இறந்தால்பின் மணத்தல் தீதோ?
பாடாத தேனீக்கள் உலவாத் தென்றல்
பசியாத நல்வயிறு பார்த்த துண்டோ?’’‡

என்பது பாவேந்தர் வினா. இவ்வினாவிற்குச் சமுதாயம் விடை சொல்லியே ஆகவேண்டும். தேனீக்கள் பாடுவதும், தென்றல் உலவுவதும், வயிறு பசிப்பதும் இயல்பு! அது போன்றே இளமையுணர்வுள்ள பெண் ஆண் துணையுடன் வாழ விரும்புவதும் இயல்பான ஆசையே! இதைத் தடுப்பது அறமாகாது என்பதைக் கவிஞர் இங்கே தெளிவு படுத்துகிறார்.

* பாரதிதாசன், குடும்ப விளக்கு (ஐந்து பகுதிகளும்) பக். 71.

‡ பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 82

விதவை மணத்திற்குப் பரிந்துரை பேசும் கவிஞர்
பொருந்தா மணத்தைப் பெரிதும் கண்டிக்கிறார்.
இல்லாமை காரணமாகச் சில பெற்றோர் தம் இளம்
மகளை முதியவர்க்கு மணம் செய்விக்கின்ற கொடுமையும்
இருக்கத்தான் செய்கிறது. இவ்வாறான பொருந்தா மணக்
கொடுமையைப் பாவேந்தர் ஒரு பாடலில் சாடுகிறார். கடல்
கடந்திருக்கும் மகளைக் காண ஆசையோடு செல்லும் ஒரு
தாயின் மனம் மகளைப் பற்றி அரிய கற்பனையில்
முழுகுகிறது.

“முல்லைசூடி நறுமணம் முழுகிப்
பட்டுடை பூண்டு பாலொடு பழங்கள்
ஏந்திய வண்ணம் என்னருமை மகள்
தனது கணவனும் தானு மாகப்
பஞ்சணை சென்று பதைப்புறு காதலால்
ஒருவரை ஒருவர் இழுத்துப் போர்த்தும்
முகமல ரோடு முகமலர் ஒற்றியும்
இதழோடு இதழை இனிது சுவைத்தும்
நின்றும் இருந்தும் நேயமொ டாடியும்
பிணங்கியும் கூடியும் பெரிதும் மகிழ்ந்தே
இன்பத் துறையில் இருப்பார்!”

என்பது அவள் எண்ணம். இவ்வெண்ணத்தோடு மகள்
வீட்டைந்த அவள் ஒரு நாள் இரவில் மகளும் மருகனும்
இருந்த அறையின் கதவு சிறிது திறந்திருக்கக் கண்டாள்.
இழுத்துச் சாத்தக் கை சென்றது; கழுத்தோ கதவுக்கு
உட்புறம் நீண்டது; கண்கள் மருகனும் மகளும் கனிந்து
காதல் விளைப்பதைக் காண ஓடின. அங்கு என்ன நிலை?

“வாயின் கடையில் எச்சில் வழியக்
குறட்டை விட்டுக் கண்கள் குழிந்து
நரைத்தலை சோர்ந்த நல்லுடல் எலும்பாய்
சொந்த மருகக் கிழவன் தூங்கினான்”

மகளின் நிலை என்ன? அவளோ காதல் ததும்பக் கண்ணீர்
ததும்பக் கிழவன் அருகில் இருந்தாள்,

“தொண்டு கிழவன் விழிப்பான் என்று
கெண்டை விழிகள் மூடாக் கிளிமகள்
காதலும் தானும் கனலும் புழுவுமாய்
ஏங்கினாள்!”

பின்னர் எழுந்தாள். பாற்செம்பை எடுத்தாள். சர்க்கரைச்
சிமிழியை அதில் சாய்த்தாள். குடிக்கப் போகும் சமயம்
தாய் அதைத் தட்டி விட்டாள். மகளோ,

“பாமுந் தாயே பாமுந் தாயே
என்சாவுக் கேஉன்னை இங்கு அழைத்தேன்
சாதலைத் தடுக்கவோ தாய்யமன் வந்தாய்”

என்று வைதாள். அதற்குள் சிந்திய பாலை நக்கிய பூனை
செத்து மடிந்தது. இம்மூடத் திருமணத்தைக் காணும்
கவிஞர்,

“மண்ணாய்ப் போக மண்ணாய்ப் போக
மனம்பொருந்தா மணம் மண்ணாய்ப் போக”

எனக் கொதித்துக் கூறுகிறார்.¹

“மூடத் திருமணத்தைக் கண்டித்துக் கூறிய கவிஞன்
குழந்தை மணத்தின் கொடுமையையும் கண்டிக்கிறார். ஏழு
வயதே நிறைந்த எழில் சிறுமி ஒருத்தி. அவளோ கூவத் தெரி
யாத குயிலின் குஞ்சு தாவாச் சிறுமான் மோவா அரும்பு.
ஆயினும் தாலியறுத்தவளாய்த்தந்தைவீட்டில் இருக்கிறாள்.
மனைவியை இழந்த அவள் தந்தையோ மறுதாரமாய் ஒரு
மங்கையை மணக்கிறான். தந்தையும் தன் சிறிய தாயும்
மகிழ்ந்திருப்பதைக் காணும் சிறுமி, பாட்டியிடம் ‘தந்தை
என்னை விலக்கி அவளிடம் கொஞ்சுகிறார். அவள் தலை

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், தொகுதி
2, பக். 115

மீது பூச்சூடுகிறார். நான் அவர் மகள். எனக்குப் பூக் கொடுக்க மறுக்கிறார். எதிரில் சென்றால் எட்டிப் போ என்கிறார்' எனச் சொல்லி அழுகிறாள். குழந்தை இன்றைய நிலைக்கு அழுகிறாள்; பாட்டியோ பின் நிலை எண்ணிப் பெரிதும் அழுகிறாள்.”¹

இக் கொடுமைகளை விவரித்ததோடு கவிஞர் விட்டுவிடவில்லை. இத்தகைய கொடுமைகள் நடக்க இடமளிக்கும் சமூகப் பழக்கங்கள் தவிடுபொடியாக வேண்டுமென வெகுண்டு எழுகின்றார்.

“சமூகச் சட்டமே! சமூக வழக்கமே
நீங்கள் மக்கள் அனைவரும்
ஏங்கா திருக்க மண்ணாய்ப் போகவே”²

மக்கள் நலனுக்கு எதிரான 'கண்மூடிப் பழக்கமெலாம் மண்மூடிப் போக' வேண்டுமெனும் புரட்சிக் குரல் இங்கே ஒலிக்கக் காண்கிறோம்.

காதலிருவர் கருத்தொருமித்த பின் வாதுகள் ஏன்? வம்புகள் ஏன்? சாதி ஏன்? இவை இளம் உள்ளங்களின் காதலுக்குக் குறுக்கே நிற்பானேன்? பேடி வழக்கங்களும், மூடத் தனமும் பீடைச் சாத்திரமும் காதலைத் தடை செய்யச் சமுதாயம் இடமளிக்கக் கூடாது என்கிறார் பாவேந்தர். “காதலுக்கு வழி வைத்துக் கருப்பாதை சாத்தக் கதவொன்று கண்டறிவோம் இதிலென்ன குற்றம்?” என அவர் கருத்தடைப் பரப்புரையும் செய்கிறார் பெண்ணினம் பெருமை பெற்றுத் திகழ ஆண் பெண் சமத்துவம் வேண்டும்; காதல் மணம் போற்றப்பட வேண்டும்;

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், தொகுதி 1, 110-111
 2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக் 111

பொருந்தா மணம் தடுக்கப்பட வேண்டும்; கைம்மைத் துயர் களையப்பட வேண்டும்; அளவுடன் மக்கட் செல்வத்தை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் எனப் பல அரிய கருத்து களைத் தமிழிலக்கியத்தில் சேர்த்த புரட்சிப் பாவலராகப் பாவேந்தர் இருந்திடக் காண்கிறோம்.

சமுதாயம் சிறப்படைய வேண்டுமானால் கல்வி சிறந்திருக்க வேண்டும். 'எல்லா நலமும் ஈந்திடும் கல்வி இல்லா வீட்டை இருண்ட வீடெனக்' என்றும், 'கல்வி வந்தது வெனில் கடைத்தேறிற்றுலகே'¹ என்றும் கல்வியின் சிறப்பைப் பாவேந்தர் புலப்படுத்துகிறார்.

“விலைபோட்டு வாங்கவா முடியும்?-கல்வி வேளைதோறும் சுற்று வருவதால் படியும் மலைவாழை அல்லவோ கல்வி?-நீ வாயார உண்ணுவாய் போஎன் புதல்வி”²

என மகளுக்கு அறிவுரை கூறும் முறையில் கல்வியின் பெருமையைப் புலப்படுத்துகிறார். வேண்டாத, ஆகாத, பொய்மைக் கருத்துகள் நிறைந்த கல்வி அமைந்து விடக்கூடாது எனப் பாவேந்தர் எச்சரிக்கிறார். குழந்தைக்காகக் கூறிய பாடல்தான் எனினும் அனைவர்க்கும் பொருந்திய பாடல் இது:

நூலைப்படி-சங்கத்தமிழ்
நூலைப் படி-முறைப்படி
நூலைப் படி
காலையில் படி கடும்பகல் படி
மாலை இரவு பொருள்படும்படி (நூலை)

1. பாரதிதாசன், இருண்டவீடு, பக். 46

2. பாரதிதாசன், இசையமுது 1, பக். 50

கற்பவை கற்கும்படி
வள்ளுவர் சொன்னபடி
கற்கத்தான் வேண்டும் அப்படிச்
கல்லாதவர்கள் வாழ்வதெப்படி (நூலை)

அறம்படி பொருளைப்படி
அப்படியே இன்பம்படி
இறந்ததமிழ் நான்மறை
பிறந்ததென்று சொல்லும்படி (நூலை)

அகப்பொருள்படி அதன்படி
புறப்பொருள்படி நல்லபடி
புகப்புகப் படிப்படியாய்
புலமைவரும் என்சொற்படி (நூலை)
சாதியென்னும் தாழ்ந்தபடி
நமக்கெல்லாம் தள்ளுபடி
சேதி அப்படித் தெரிந்துபடி
தீமைவந்திடுமே மறுபடி (நூலை)
பொய்யிலே முக்காற்படி
புரட்டிலே காற்படி
வையகம் ஏமாறும்படி
வைத்துள்ள நூற்களை ஒப்புலதெப்படி?*

(நூலை)

அறிவுக்குப் பொருந்தியவற்றையே கற்க வேண்டும் எனச் சொல்லும் அவர் கல்லாதவர்கட்குக் கற்றுத் தர வேண்டிய பொறுப்பு கற்றவர்களுடையதே எனவும் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்.

‘எல்லோரும் இந்த நாட்டில் கற்றவர்
எனும்நிலை இயற்றுதல் கற்றவர் பொறுப்பே’

* பாரதிதாசன், ஒரு தாயின் உள்ளம் மகிழ்கிறது, பக். 34-35

கல்லாதவனைத் தண்டிப்பதை விட்டு அவனுக்குக் கல்வி கற்றுத் தராதுள்ள கற்றவனையே தண்டிக்க வேண்டுமென் கிறார் நம் கவிஞர்.

‘கல்லாரைக் காணுங்கால் கல்வி நல்காக்
கூசடர்க்குத் தூக்குமரம் அங்கே உண்டாம்!’

என்பது பாவேந்தரின் புரட்சி வாக்கு. கல்லாதவர்கள் இல் லாத நிலையை உண்டாக்க வேண்டுவது கற்றவர்கள் பொறுப்பேயாம்!

தொழிலாளர்கள்

தொழிலாளர் துயர் துடைக்கப் பாவேந்தர் ஆதரவுக் கை கொடுக்கிறார். “சடுகுடு என்றே நெய்வான்: அவனுக்குக் கட்டக் கந்தலில்லை; செல்வந்தர் கட்டுவதோ சரிகை வேட்டி. கடலில் மூழ்கி முத்தெடுப்பான்; அவனுக்குக் கஞ்சியில்லை; அவனெடுத்த முத்துக்களோ பணக்காரர் காதுகளில்! வயலில் களையெடுத்துக் காத்தவன் அடுக்களையி ல் செந்நெல் இல்லை; பண்ணையார் வீட்டிலோ பசுநெய் யில் சீரகச் சம்பாச் சமையல். நாட்டையே படைப்பவன் நாடோடியாக அலைகிறான். இது என்ன நியாயம்? இந்த நாட்டை உருவாக்கிக் காத்து வருபவர்கள் தொழிலாள ரன்றோ? ஒரு குழந்தை தவழ்ந்து, பின் எழுந்து அதன்பின் நடந்து வளர்வது போலப் படிப்படியே தரை, வீடு, தெரு, சிற்றூர், நகரம் ஆக அனைத்தையும் படைத்தவர்கள் தொழிலாளர்களே! அவிழ்ந்த தலையை முடிவதற்குக்கூட நேரமில்லாது அவர்கள் இவற்றைப் படைத்தளித்தனர். ஆனால் அவர்கள் படுத்துறங்க ஓர் ஈச்சம் பாயும் இல்லை. செல்வந்தன் வீட்டிலோ நாய் தூங்குவதற்குத் தங்கக் கட்டில்!

எவன்படைத்தான் இந்நாட்டை? இந்தநாட்டை எவன்காத்தான்? காக்கின்றான்? காப்பான்? கேளீர் தவழ்ந்தெழுந்து நடந்துவளர் குழந்தை போலும் தரை, வீடு, தெரு, சிற்றூர், நகரம் ஆக

அவிழ்ந்ததலை முடிவதற்கும் ஓயாக் கையால்
அணிநாட்டைப் பெற்றவர்கள் கண்ணு றங்கிக்
கவிழ்ந்திடஓர் ஈச்சம்பாய் இல்லை; தங்கக்
கட்டிலிலே ஆளவந்தார் நாயுறங்கும்!''¹

இவ்வுலகம் உழைப்பவருக்குச் சொந்தம். பிறர் உழைப்
பிலே வாழ்பவன் ஒன்று நோயாளியாக இருக்க
வேண்டும்; அவ்வாறின்றி உடல் நலத்துடன் இருப்
பவன் தான் உழைக்காது பிறர் உழைப்பைச் சுரண்டுபவ
னாயின் அவனைத் திருடன் என்றே சொல்ல வேண்டும்.
நோயாளி உழைக்க முடியாது. ஆதலின் அவர் பிறர் உழைப்
பினால் வாழ்வதில் பிழையில்லை. ஆனால் உடல் நலமுள்ள
வன் தான் உழைக்காது பிறர் உழைப்பில் வாழ்வது அற
மல்லவே? ஆகவேதான் பாவேந்தர்,

“உழையானை நோயாளி, ஊர்திருடி என்போம்”²
என்கிறார். இந்நிலை நாட்டிற்கு நல்லதன்று. சிலர் உழைக்
கவும் சிலர் உழையாது உண்ணவும் ஆனநிலைக்கு அவனவன்
முற்பிறப்பில் செய்தவினையே காரணம் எனும் பொய்யுரை
போய் ஒழிய வேண்டும்; ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.

‘விதி’ என்னும் பெயராலும் கடவுள் என்னும் பெயரா
லும் உழைப்போர் ஏமாற்றப்பட இடமிருக்கக்கூடாது.

“நடவுசெய்த தோழர் கூலி
நாலணாவை ஏற்பதும்
உடலுழைப்பி லாத செல்வர்
உலகைஆண் டுலாவலும்

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
3, பக். 55, 56
 2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
3, பக். 86

கடவுள் ஆணை என்றுரைத்த
 சுயவர் கூட்டமீதிலே
 கடவுள் என்ற கட்டறுத்துத்
 தொழிலுளாரை ஏவுவோம்!''¹

“காடு களைந்தும், கழனி திருத்தியும் உழவு புரிந்தும், ஊர்கள் உண்டாக்கியும், வீடுகள் கட்டியும், வேண்டிய பண்டங்களை ஈண்டிடச் செய்தும், புவி வாழ நாளும் உழைப்பவர் தொழிலாளர். மலையைப் பிளந்தும், கடலைத் தூர்த்தும், அலைகடலில் சுப்பல் செலுத்தியும் ஆயிரம் தொல்லையுறுபவர் தொழிலாளர்! பாதாளம் சென்று பசும் பொன் எடுப்பதும், இரும்பை உருக்கி யந்திரம் செய்வதும், ஆடைகள் நெய்வதும், செந்நெலை விளைவிப்பதும் தொழிலாளர்! ஈழை, அசுத்தம், குப்பை இவற்றைத் தலையிற் சுமந்து உலகைத் தூய்மை செய்பவர் தொழிலாளர்! உலகுயர உழைக்கும் அவர்கட்கோ கந்தையும் இல்லை; கையை விரித்து மெய்யைப் போர்த்துகின்றனர் நல்ல உணவில்லை; கூழைக் குடித்துப் பசித்துக் கிடக்கின்றனர். தொழிலாளர் செய்யும் சேவைகட்குச் செய்ந்நன்றி இதுதானா?”

உழைப்பவர் தொகையை எண்ணிப் பார்த்தால் அது கடல் போல் பரந்தது முதல் கொள்வோர் தொகையோ அக்கடலில் மிதக்கும் ஓடத்தை ஒத்தது. கடல் கொந்தளித்துச் சூறை மோதினால் தோணி ஓட முடியுமா? ஆதலால் முதலாளிகளைப் பார்த்துக் கவிஞர்,

“செப்புதல் கேட்பீர்—இந்தச்
 செகத்தொழிலாளர்கள் மிகப்பலர் ஆதலின்
 சுப்பல்களாக—இனித்
 தொழும்பர்களாக மதித்திட வேண்டாம்!

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
 1, பக். 134

இப்பொழுதே நீர்—பொது

இன்பம் விளைத்திட உங்களின் சொத்தை
ஒப்படைப்பீரே—எங்கள்

உடலில் இரத்தம் கொதிப்பேறு முன்பே”†

என எச்சரிக்கிறார். இன்றேல் ஓடப்பராயிருக்கும்
ஏழையப்பர் உதையப்பர் ஆய்விடுவர் என்பதையும்
உணர்த்துகிறார்.

உலகம், சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் இலாது
ஒருபாற் கோடியதாக இருக்க விடக்கூடாது.

“கூழுக்குப் பற்பலர் வாடவும் சிற்சிலர்

கொள்ளையடிப்பதும் நீதியோ—புவி

வாழ்வதுதான் எந்தத் தேதியோ? ”§

‘எந்தத் தேதியோ?’ என்பது கேள்வியாக நின்றுவிடாது.
அந்தத் தேதியை விரைந்தோடி வர வழி வகுப்பனவே
பாவேந்தரின் புரட்சிப் பாடல்கள்

அரசியல் அமைப்பிலும், பெண்கள் முன்னேற்றத்திலும்,
தொழிலாளர் நலத்திலும் புரட்சிகரமான கருத்துகளைத்
தம்முடைய நூல்களில் பாரதிதாசன் நமக்கு அளித்திருக்
கிறார். “பாரதியார் வழித் தோன்றல்கள் எனச் சொல்லத்
தக்க கவிஞர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர் பாரதிதாசன்,
தேசிக விநாயகம் நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் என
மூவர். இம்மூவருடைய பாக்களிலும் எளிய நடையையும்
இனிமையையும் ஒருங்கே கண்டு களிக்கிறோம். தேசிக
விநாயகத்தின் கவிதைகளில் இயற்கையின் எல்லையற்ற
வளமும், இராமலிங்கம் பிள்ளை பாடல்களில் காந்திய,
தேசியக் கருத்துகளும் சிறப்பாக எடுத்தாளப்படுகின்றன.

† பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
1, பக். 137-38

§ பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
1, பக். 150

எனில் 'பாரதி'யின் புரட்சிப் போக்கு அவரது தாசனின் சுவை மிகுந்த கவிதைகளில்தான் அதிகமாக மிளர்கிறது. 'புரட்சி, புரட்சி, எங்கு நோக்கினும் புரட்சி; எதனினும் புரட்சி' - இம்மொழியே இவர் போற்றும் மறை.'¹

இத்தகைய புரட்சிக் கவிஞரின் கருத்துகளை ஏற்று நாம்,
"சாதிமத பேதங்கள் மூட வழக்கங்கள்

தாங்கி நடைபெற்றுவரும் சண்டை உலகிதனை
ஊதையினில் துரும்புபோல் அலக்கழிப்போம் பின்னர்
ஒழித்திடுவோம்; புதியதோர் உலகம் செய்

வோம்!"²

புரட்சி என்பது நாகரிகத்தின் கூட்டுப் புழு என்பார் வித்தர் ஹியூகோ. மக்கள் நல் வாழ்வாகிய பட்டுப் பூச்சி அடக்கமாக உருவாகின்ற இடமே புரட்சி என்பது இதன் பொருள். பாவேந்தர் கூறிய புரட்சிக் கருத்துகள் இன்றைய கூட்டுப்புழு, எதிர்காலத்தில் அவை பன்னிறம் கொண்ட வண்ணத்துப் பூச்சிகளாக வடிவெடுத்துப் பயன் விளைக்கும் என்பது உறுதி. புரட்சி என்பது ஒரு போன்றது என்பான் நெப்போலியன். எருக்குவியலை நிலத்துடன் சேர்க்க அரிய காய்கறிகள் வளமுடன் விளைய அது பெருந்துணை புரியும். பாவேந்தரின் புரட்சிஎருவைத்தமிழர் வாழ்வாகிய நிலத்தில் கலந்து இன்ப வாழ்வாகிய பயனை எய்துவோமாக!

1. இலக்குமி ரதன் பாரதி, பாரதிதாசன் (தொகுப்பு நூல்) பக். 46

2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1,

பாவேந்தர்

ஓர்

உலகக் கவிஞர்

யாவரும் கேளிர்

பாவேந்தர் தமிழகக் கவிஞர்; ஆயினும் உலக நோக்குக் கொண்டவர். தமிழ்த் தேசியம் பாடியவர்; ஆயினும் பல தேசியங்கள் பகையின்றி இணைந்த உலக தேசியத்தை விரும்பியவர். தம் மொழி, தம் நாடு, தம் நாட்டு மக்கள், அவர்கள் வாழ்வு, வளம் பற்றியே பாடிய ஒருவர் உலகச் சிந்தனையாளராக உயரமுடியுமா என்னும் வினா எழலாம். உயர முடியும். அதுவும் அவரால்தான் முடியும் என்பதே அவ்வினாவிிற்கான விடையாம். தன் குழந்தையிடம் பற்று வைத்திருப்பவனால்தான் பிற குழந்தைகளிடம் பற்றுக் காட்ட முடியும். தன் குழந்தையிடமே பற்றில்லாதவன் பிற குழந்தைகளிடம் பற்றுக் கொள்வது எங்ஙனம்? தன் குழந்தையிடம் பற்று வேண்டும்; ஆனால் அது மட்டுமேயாக இருந்துவிடக்கூடாது. தன்னுரிமைப் பற்று பொது உரிமைப் பற்றுக்கு அடித்தளமாக, படிக்கட்டாக அமைய வேண்டும்.

“எல்லா மக்களின் நாடுகளும் என் தாய்நாடு என்றும் என் தாய்நாடு எல்லா மக்களுக்கும் தாய்நாடு என்றும் நாம் கருதுதல் வேண்டும்” என்றார் செனக்கா என்னும் தத்துவஞானி. இதனையே, ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ எனப் பாடினான் கணியன் பூங்குன்றன் எனும் தமிழ்க் கவிஞன். உரோமப் பேரரசர் மார்க்கஸ் அவுரேலியஸ், “நான்

அண்டோனினஸ் ஆதலால் உரோமுக்கு உரியவன்; நான் மனிதன் ஆதலால் உலகுக்கு உரியவன்” என்றார்.

தாய் நாட்டன்பும் உலக நேயமும்

உருசியக் கவிஞர் இரசூல் கம்சதோவ் என்பார் ‘என் தாய்மொழி’ எனும் தலைப்பில் ஒரு கவிதை யாத்துள்ளார்.¹ அதில் அவர் எழுதும் செய்தி வருமாறு: “அவர்குண்டடிபட்டு யாரும் அறியாத ஆழமான பள்ளத்தாக்கில் சாகக் கிடப்பதாகக் கனாக் காண்கிறார்; ஓடை ஒன்று அருகே சலசலத்து ஓடுகிறது; பிறர் உதவி கிட்டுதற்கு எட்டாத ஆழமான பள்ளத்தாக்கு; அவர் அங்குக் கிடப்பதோ யார் கண்ணுக்கும் புலப்படாது. நடுவானில் வட்டமிடும் கழுகு, அருகில் துள்ளிக் குதிக்கும் இரண்டொரு மான் தவிரக் கண்ணிற் படுவன எவையுமில். கேட்பாரற்று மாள இருக்கும் அவருக்காகக் கண்ணீர் விட அங்கு அவர் மனைவியோ, தாயோ, உறவினரோ எவருமில். பிறர் காணாது சாவை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவர் காதுகளில் பள்ளத்தாக்கின் மேல்விளிம்பில் இருவர் அவருடைய தாய்மொழியாகிய ‘அவார்’ மொழியில் பேசிக் கொண்டு செல்வது காதில் விழுகிறது. என்ன விந்தை! போய்க் கொண்டிருக்கும் அவர் உயிர் மீளுகிறது; உடலின் வலிமை திரும்புகிறது. அறிஞர்கள் அறியாத, மருத்துவர்கள் காணாத மருந்தல்லவா இது?

And, as I hear the Avar speech
My strength comes flowing back—
This is a cure which no scholars teach
A balm the doctors lack

இவ்வாறு கூறும் கவிஞர் மேலும் குறிப்பிடுகிறார்:

1. Rasul Gamzatov Poems, central department of oriental literatures, Moscow, pp. 43—46.

May other tongues cure other men
In their particular way
But if tomorrow Avar die
I'd rather die today!

இதைக் கவிஞர் கோவேந்தன் அழகுற மொழி பெயத்
துள்ளார் .

“நீள் உலகில் அவரவர்க்கு ஏற்ற வண்ணம்
நிலவும் அவர் தாய்மொழிகள் நலஞ்செய் யட்டும்
நாளை என்றன் அவார்மொழிதான் அழியு மாயின்
நான் இன்றே இறந்திடுவேன் கணமும் வாழேன்”¹

“எனக்கு என் அவார் மொழி உயர்வாயிருப்பது போல
அவரவர்க்கு அவரவர் தாய்மொழி இருப்பது இயற்கை.
அதை நான் மறுக்கவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை
என் தாய்மொழி நாளை அழியுமென்றால் நான் இன்றே
அழிந்து விடவேண்டும். என் மொழி அரசியலுக்கு ஏற்ற
தாக இல்லாமல் இருக்கலாம். அதுபற்றி எனக்குக் கவலை
யில்லை. எனக்கு என் அவார் மொழியே உலகில் உயர்ந்த
தாகும்.” (To me Avar is great.)

“நான் பரந்துபட்ட இவ்வுலகை உளமார அன்புடன்
நேசிக்கிறேன். ஆனால் அனைத்தினும் மேலாக என் தாய்
நாடாம் சோவியத்தை நேசிக்கிறேன். அச் சோவியத்தையும்
என் தாய்மொழியாகிய அவார் மொழியில் புகழ்கிறேன்.”

I love this life, the whole wide world
I view with loving gaze
But the best I love the Soviet Land
Which I in Avar praise.

“நான் என் நாட்டிற்காக இறக்கவும் அணியமா
யுள்ளேன். ஆனால் என் இடுகாடு அவார் மண்ணாய் அமைய

1. த. கோவேந்தன், சோவியத் கவிஞர் நூற்றுவர்
(தமிழாக்கம்), பக். 58

வேண்டும். நாட்டிற்காக நான் எங்கே இறந்தாலும் என் உடல் அவார் மண்ணில்தான் அடக்கம் செய்யப்பட வேண்டும். என் புதைகுழியைக் காண்பவர்கள் 'இதோ, இங்கேதான் கவிஞன் மகன் கவிஞன் இரசூல் கிடக்கிறான்!' என அவார் மொழியில் பேச வேண்டும் என்பதே என் ஆசை." லெனின் பரிசு பெற்ற கவிஞர் இரசூலின் ஆசை இது.

நேரு தாம் இறந்த பின் தம் சாம்பல் இந்திய மண்ணில் கலக்க வேண்டும் என்று விரும்பினாரல்லவா?

‘சாவிலும் தமிழ் படித்துச் சாகவேண்டும்-என் சாம்பலும் தமிழ் மணந்துவேக வேண்டும்’

எனப் பாடினான் ஓர் ஈழத்து இளங்கவிஞன்.

லாலா லஜபத்ராயை நாடு கடத்திச் சிறையிலிட்ட போது, அவர் எண்ணமாகப் பாரதியார் 'லாஜபதிராயின் பிரலாபம்' எனும் தலைப்பில் பாடியுள்ளதும் இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

“நாடிழந்து மக்களையும் நல்லாளையும் பிரிந்து
வீடிழந்திங் குற்றேன் விதியினையென்

சொல்வேனே!.....

தொண்டுபட்டு வாடுமென்றன் தூய பெருநாட்டிற்
கொண்டுவிட்டங் கென்னையுடன் கொன்றாலும்
இன்புறுவேன்

எத்தனை ஜென்மங்கள் இருட்டறையில்

இட்டாலும்

தத்துபுனல் பாஞ்சாலம் தனில்வைத்தால்

வாடுகிலேன்”¹

1. பாரதியார் கவிதைகள், லாஜபதிராயின் பிரலாபம்.

தேசியப் பார்வை

இரகுல் கம்சதோவ் “உலகை நினைக்கிறேன்; எவற்றினும் மேலாகச் சோவியத்தை நேசிக்கிறேன். அதை அவார் மொழியில் வாழ்த்துகிறேன்” என்று சொல்லும் அதே நிலைதான் பாவேந்தர் நிலையும். பாவேந்தர் உலகை நினைக்கிறார்; எவற்றினும் மேலாகத் தமிழ் மண்ணை நேசிக்கிறார்; அதைத் தமிழால் வாழ்த்துகிறார் இரகுல் சொன்ன படிநிலைகளில் சொல்வதானால் பாவேந்தர், “உலகை நினைக்கிறேன்; எவற்றினுக்கும் மேலாக இந்திய நாட்டை நேசிக்கிறேன்; அதை என் தமிழ் மொழியில் வாழ்த்துகிறேன்” என்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் உருசிய நாட்டிலும் இந்திய நாட்டிலும் நிலவி வந்த அரசியல் அமைப்பும் நிலைகளும் வேறாதலின், இவர் நிலையும் வேறாயிற்று. இவர் கொண்ட அரசியல் நோக்கிற்கேற்ப இவருடைய தமிழ்ப் பார்வை, உலகப் பார்வையாக விரிகிறது. தமிழ்ப் பார்வை, இந்தியப் பார்வை, உலகப் பார்வை என்ற நிலை இவரிடம் அறவே காணப்படவில்லை என்றும் சொல்லிவிட முடியாது. இவரது தேசிய இயக்கப் பாடல்களிலும், சீனா இந்தியா மீது படையெடுத்தபோது பாடிய பாடல்களிலும், பம்பாய்க் கவியரங்கில் பாடிய பாடலிலும் இவருடைய இந்தியப் பார்வையை நாம் காண முடிகிறது.

பாவேந்தர் இந்திய நாட்டினை நாவலந் தீவு எனச் சொல்லிப் பெருமை கொள்கிறார்.

“தென்பால் குமரி வடபால் இமயம்
கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கடலாய்க் கிடந்த
பெருநிலத்தின் பெயரென்ன அத்தான்?
நாவலந் தீவென நவிலுவார் கண்ணே!”

இந்தியப் பெருநாட்டை நாவலந் தீவு என அழைப்பதற்குக் காரணத்தையும் பாவேந்தர் கூறுகிறார்,

“தீவின் நடுவில் நாவல் மரங்கள்
இருந்ததால் அப்பெயர் இட்டனர் முன்னோர்”

இந்தியா என்னும் பெயரை விட, நாவலந் தீவு என்னும் பெயர் பாவேந்தர்க்கு இனிக்கிறது.

“எவ்வினத் தார்க்கும் இப்பெயர் இனிக்கும்
நாவல் நறுங்கனி யாருக்குக் கசக்கும்?”

இந்நாவலந்தீவிலுள்ள மக்களின் இன்றைய நிலையைப் பாவேந்தர் அழகுற எடுத்துக் கூறுகிறார். பல மதங்கள், கடவுளர்களைக் கொண்ட பெருநாடு இந்நாடு கடவுளே நேரில் கூறினார் என்றும், கடவுளின் தூதர் கூறினார் என்றும் மதத்தினர் பலர் இங்கு வாழ்ந்து வருகின்றனர். கடவுள் உண்டென்பாரும், கடவுள் இல்லையென்பாரும் இங்கே இருக்கின்றனர். கடவுள் ஒருவர் எனவும், இல்லை யில்லை மூவர் எனவும் முரண்பட்டு நிற்பவரும் இங்கே உள்ளனர்.

“நாவலந் தீவில் மதங்கள் நனிபல!
கடவுளே வந்து மதம்பல கழறினார்
கடவுளின் தூதரும் கழறினார் மதங்கள்
கடவுளிற் கொஞ்சம் மனிதரிற் கொஞ்சமும்
கலந்த ஒருவரும் ஒருமதம் கழறினார்
கடவுளை நேரிற் கண்டவர் சொன்னார்
கேள்விப் பட்டவரும் கிளத்தினார்
ஒருவர் ‘கடவுள் ஒருவர்’ என்பார்,
ஒருவர் ‘கடவுள் மூவர்’ என்பார்,
ஒருவர் ‘கடவுள் இல்லை’யென் றுரைப்பார்.
நாம்பெற்ற பேறு யார்பெற் றார்கள்!
ஒருமதம் தோன்றி அதன்கிளை ஒன்பதாய்த்
திருவருள் புரிந்த பெரியோரும் பலர்;
மதங்களைப் பலவாய் வகுக்க, அவற்றில்
விதம்பல சேர்த்த வித்தக ரும்பலர்.”

இவ்வாறாகப் பல்வேறு மதங்கள், பல்வேறுபட்ட கடவுள் கொள்கை கொண்டவராக இருந்தாலும் அனைவரும் இந்த மண்ணின் பிள்ளைகள் எனும் எண்ணம் தோன்ற வேண்டும். “மதங்கள் சட்டைகள். சட்டைகளை நீக்கிவிட்டு உட்புறத்துள்ள மனிதரைப் பாருங்கள். அவர்கள் அனைவரும் இம்மண் ஈன்ற மக்கள். இதை உணர்ந்தால் கலகம் நீங்கும். ஒற்றுமை நிலை பெறும்” என்கிறார் பாவேந்தர். இந்திய மக்களனைவரும் ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டும் எனும் கவிஞரின் இந்தியப் பார்வைத் தெளிவை இங்கே நாம் காண்கிறோம்.

நாவலந் தீவில் மதங்கள் அனைத்தும்
 இருக்கலாம், இன்னும் பெருக்கலாம், எனினும்
 மதங்கள் வேறு மக்கள் வேறு
 மதங்கள் மக்களின் மாற்றுச் சட்டைகள்
 இந்நில மக்கள் அவ்வெழிற் சட்டையின்
 உட்புறத் துள்ள மனிதரைக் காண்க;
 அந்த மனிதர் இந்தப் பெருநிலம்
 ஈன்ற பிள்ளைகள் என்னும் எண்ணம்
 அறிந்து பயனிலை உணர்ந்தால் ஒற்றுமை
 நிலைபெறும்; கலகம் அறவே நீங்கும்
 பன்மதம் சேர்ந்த பல்கோடி மக்களும்
 நாங்கள் ஒன்றுபட்டோம் என்று நவீன்றால்
 மதங்களின் தலைவர் விரைந்து வந்து
 பிரிந்தி ருங்கள் என்றா பிதற்றுவர்?
 அவர்கள் அருள்உள்ளம் கொண்டவர் அல்லவோ?.

இந்நாடு ஒரு தங்கத் தேர். அஃது ஊறின்றி இயங்க அனைவரும் ஒன்றுபட்டு இழுக்க வேண்டும்.

“நாட்டியல் என்னும் நல்ல தங்கத்தேர்
 நன்னிலை நண்ண வேண்டாமா? சொல்,
 எல்லாரும் இந்நாட்டு மக்கள் என்றுணர்ந்தால்
 செல்லரும் நிலைக்குச் செல்லல் இலேசு”

இந்திய மக்கள் அனைவரும் ஒன்றென இணைந்தால்
உலகில் பெருநிலை பெறுவது மிக எளிது.

தேசியக் கவி பாரதியார்.

“ஆயிர முண்டிங்கு ஜாதி—எனில்
அன்னியர் வந்து புகலென்ன நீதி—ஒரு
தாயின் வயிற்றிற் பிறந்தோர் —தம்முட்
சண்டை செய்தாலும் சகோதரர் அன்றோ !
ஒன்றுபட் டாலுண்டு வாழ்வு—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த
ஞானம்வந் தாற்பின் நமக்கென்ன வேண்டும்”

என்றார். பாரதியின் இந்திய தேசியப் பார்வைக்குப்
பாவேந்தரின் மேற்கூறியுள்ள தேச ஒற்றுமைக் கருத்து
எந்த வகையிலும் குறைந்ததன்று.

இந்த நாட்டையே ஒரு பல்கலைக் கழகமாகக் காண்
கிறார் கவிஞர் பாரதிதாசன். ‘நல்ல குடும்பம் ஒரு
பல்கலைக் கழகம்’ என்பார் அவர் அதே போல இந்நாட்
டையும்.

“பழம்பெரு நிலத்தில் பலமொழி பலஇனம்
இருப்பதால் இஃதொரு பல்கலைக் கழகம்”

என்கிறார். பல்கலைக் கழகத்தில் பல துறைகள் இருக்கும்.
அந்தந்தத் துறை தன் வளர்ச்சியைப் பெருக்க வேண்டும்.
ஒவ்வொன்றும் அதிலே முனைப்பாக இருக்க வேண்டும்.
பல்துறைகளும் விரிவடையும்போது, பல்கலைக் கழகம்
பெருமைப்படுகிறது. ஒருதுறையை அண்டி மற்றத்துறைகள்
வளர வேண்டுமென்றோ ஒரு துறையை மட்டுமே எல்
லோரும் ஏற்க வேண்டுமென்பதோ பல்கலைக் கழகத்தின்
நோக்கமாக இருக்க முடியாது. ஒரு மொழியைத் திணித்துப்
பிறர் மொழியைக் குறைத்தால் ஒற்றுமை உருவாக முடி

யுமா? உரிமையை இழந்து பொதுமை காப்பதால் பயன் என்ன? இன்றைய இந்திய நாட்டின் ஒற்றுமைக்கு ஊறாக இருப்பது இணைப்பு மொழிக் கொள்கைதான் என்பதைப் பாரதிதாசன் வெளிப்படையாகச் சொல்கிறார்.

“ஒரினத்துக் குள்ள மொழியைப்
பலஇனத் துள்ளும் பரப்ப முயல்வதால்
நாட்டில் ஒற்றுமை நண்ணும் என்ற
கோட்பாடு சரிஎன்று கொள்வதற் கில்லை”

‘எல்லார்க்கும் எல்லாம்’ என்ற பொருளுரிமை மொழியில் மட்டும் வேறா? எல்லார்க்கும் எல்லா உரிமைகளும் உண்டு. சமயம், மொழி, உணவு, உடை, உறையுள், அரசியல் என அவரவர் விரும்புவதை ஏற்றுப் பொது நலம் குன்றாது வாழலாம் அல்லவா? இணைப்பு மொழி பிணைப்பு மொழி என்று பிணக்கு மொழி வளர்ப்பதைவிட அனைத்து மொழியும் சமமான தேசிய மொழிகள் என்பது இணக்க மொழியல்லவா?

இந்தத் திருத்தம் இருந்தால் நாடு எப்படியிருக்கும்?

நானிங்கு நவின்ற திருத்தம் வைத்துப்
பாரடி நாவலந் தீவின் பரப்பைநீ
பிரிந்த பகுதி பிணைந்தது பாரடி
பிரிய நினைத்தவர் பிழைஉணர் கின்றனர்
பெருநிலத்தில் ஒரே கொடி பறந்தது;

பாவேந்தரின் நாட்டொற்றுமைக் கருத்தை இப்பாடல்¹ நன்கு புலப்படுத்துகிறது. பல்வேறு இன மக்கள் ஒன்றாக இணைந்து வாழும்போது எந்த ஓர் இனமும் தன் தனித் தன்மையை இழந்து விடக் கூடாது என்பதிலே பாவேந்தர் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார். பூக்கள் பல ஒன்றாக

1. பாரதி தாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 4, பக். 126-30

இணைதலையும் இணைப்பு எனலாம்; சுண்ணாம்போடு மஞ்சள் இணைதலையும் இணைப்பு எனலாம், எனினும் இரண்டிலும் நிலை வேறுபடுவதை அறியலாம். மல்லிகை, செவ்வந்தி, ரோசா எனும் பல்வேறு பூக்கள் ஒன்றாக இணைந்து ஒரு மாலையாக உருவாகின்றன. மாலையில் உள்ள எந்த ஒரு மலரும் தன் மணத்தையோ நிறத்தையோ இழப்பதில்லை; அனைத்தும் இணைந்து அழகிய மாலையாகக் காட்சி தருகின்றன. சுண்ணாம்போடு மஞ்சள் கலக்கும் போது அவை இரண்டின் நிறமும் மாறுபட்டுப் புதிய சிவப்பு நிறம் தோன்றி விடுகிறது. இந்த இணைப்பில் சுண்ணாம்பு வெண்மையை இழக்கிறது; மஞ்சளின் நிறமும் அழிகிறது. பல்வேறு இன மக்கள் ஒன்று சேர்ந்த இணைப்பு, பல பூக்கள் இணைந்த மாலையாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, சுண்ணாம்பும் மஞ்சளும் கலத்த கோலமாக ஆகி விடக் கூடாது என்பதைப் பாவேந்தர் இங்கே தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

தேசிய ஒருமைப்பாடு

இந்திய தேசிய ஒருமைப் பாட்டுக்குப் பாரதியின் கீழ்வரும் பாடலடிகள் அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லப்படுவதை அறிவோம்.

“சிந்து நதியின் மிசை நிலவினிலே
சேரநன் னாட்டிளம் பெண்களுடனே
சுந்தரத் தெலுங்கினிற் பாட்டிசைத்துத்
தோணிகள் ஒட்டி விளை யாடிவருவோம்”*

சிந்து நதி; பால் வெண்ணிலவு; பக்கத்தே சேர நன்னாட்டிளம் பெண்; சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டு; தோணி ஓடுகிறது. இன்பமான சூழலில் இனம், மொழி வேறுபாடு கருதாத இணைப்பு இங்கே காட்டப்படுகிறது. பாரதி

* பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், பாரததேசம்

தாசனோ துன்ப வேளையில் ஒருவர்க்கொருவர் உதவிக் கொள்ளும் ஒருமைப்பாட்டை எடுத்துரைக்கின்றார். இன்பத்தில் பங்கு கொண்டு மகிழ்ச்சியைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதிலும் துன்பத்தில் துணைநின்று துயர் நீக்குதல் சிறப்புடையதன்றோ? பாரதிதாசன் பாடுகிறார்:

✓ “இமயச் சாரலில் ஒருவன் இருமினான்
குமரி வாழ்பவன் மருந்துகொண்டோடினான்
ஒருவர்க்கு வந்தது அனைவர்க்கும் என்ற
மனப்பாங்கு வளர்ந்தது வேண்டியமட்டும்”¹

இமயச் சாரலில் வாழ்பவன் இருமுகிறான்; அவ்வளவி லேயே குமரியில் இருப்பவன் மருந்து கொண்டு ஓடுகிறான். இந்திய தேசிய ஒருமைப்பாட்டை இதைவிடச் சிறந்த முறையில் கூற முடியாது. இமயச் சாரலில் இருப்பவன் வாயால் சொன்னால், குமரியில் இருப்பவனுக்கு அம் மொழி புரியாமல் போனாலும் போய்விடக் கூடும். அவன் இருமுகிறான். அதனால் உடல் நலமில்லை என்பது புலப் படுகிறது. உடனே குமரியில் இருப்பவன் மருந்து கொண்டு விரைகிறான்.

“எப்பதம் வாய்த்திடு மேனும்—நம்மில்
யாவர்க்கும் அந்த நிலை பொதுவாகும்
முப்பது கோடியும் வாழ்வோம்—வீழில்
முப்பது கோடியும் வீழ்வோம்”²

எனும் பாரதியின் கருத்து சுருக்கமாக ஆயினும் அதைவிட வலிவாக “ஒருவர்க்கு வந்தது அனைவர்க்கும்” எனும் பாரதிதாசனின் தொடரில் அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம்.

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 4, பக். 131
 2. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், வந்தே மாதரம்

“கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப் பண்டம்
காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறு கொள்ளுவோம்”†

என வணிக ஒற்றுமையையும்,

“காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரைதான்
காஞ்சியில் கேட்பதற்கோர் கருவி செய்வோம்”‡

என அறிவுஒற்றுமையையும் பாரதிசுட்டுகிறார். பாவேந்தரோ
நோய்க்கு மருந்து கொண்டோடச் செய்வதன் வழி அருள்
ஒற்றுமையையும் ஆன்மநேய ஒற்றுமையையும் சுட்டுகிறார்.

இந்திய நாடு விளைச்சல் மிகுந்து, தொழில் நலம்
பெருகி, எவ்வித முட்டுப்பாடும் இன்றி, மக்கள் அன்பில்
தோய்ந்து அமைதி சிறந்து வாழ வேண்டும் எனப் பாரதி
தாசன் பெரிதும் விரும்புகிறார்.

“விளைச்சற் குவியல் விண்ணை முட்டியது
தொழில் நலம்காண்போம்—தேவை
முழுமை எய்திற்று—வாழ்க
அழகிய தாய்நிலம் அன்பில் துவைந்தே!”*

பாவேந்தரின் இந்தியப் பார்வையின் விரிவை முற்றிலுமாக
இப்பாடல் காட்டிவிடுகிறது.

உலகப் பார்வை

கவிஞன் தன்னை ஒரு குறுகிய எல்லைக்குள் கட்டுப்
படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது. அவன் சிந்தனை உலகளா
வியதாய் இருக்க வேண்டும் எனும் கொள்கையுடையவர்
பாவேந்தர். அவர் பாரதியாரைப் பற்றி,

† —2. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், பாரதி
தேசம்

* பாரதி தாசன், பாரதி தாசன், கவிதைகள் தொகுதி
4 பக். 131.

“பாரதியார் உலககவி—அகத்தில் அன்பும்
பரந்துயர்ந்த அறிவினிலே ஒளியும் வாய்ந்தோர்!
ஒருருக் கொருநாட்டுக் குரிய தான
ஒட்டைச்சாண் நினைப்புடையவர் அல்லர்”*

எனச் சொல்வதிலிருந்து இதை நாம் அறியலாம். கவிஞர் பாரதிதாசன் வானவில்லைக் காண்கிறார். அதன் வண்ணங்குளிலே எண்ணத்தைப் பறி கொடுக்கிறார். நொடிதோறும் கரைந்து சிறிது நேரத்தில் வானவில் மறைகிறது. இன்பமும் துன்பமும் தோன்றுவதும் மறைவதும் தெரியாது என்பதை வானம் உலக மக்கட்கு எழுதிக் காட்டுவதுபோல அக்காட்சி இருக்கிறதாம். இவ்வாறு தத்துவம் கூறும் கவிஞர் வானவில் தோன்றுகின்ற அந்த வானைப்போல விரிந்த மனோபாவம் கவிஞர்களுக்கு இருக்க வேண்டுமென்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

“புதுமைஇது! வானிடைக் கண்டஅவ் வோவியம்
போய்முகிற் புனலிலே நொடிதோறும் கரைந்ததே!
இதுஅது எனச்சொல்ல ஏலாது ஒழிந்ததே!
இன்பமும் துன்பமும் யாவுமே இவ்வண்ணம்
கதுமெனத் தோன்றிடும் மறைந்திடும் என்பதைக்
கண்ணெதிர்க் காட்டவரும்விண்ணெழுது கவிதையாம்
அதுநமக்குத் தெரியும் அன்றியும் கவிஞருளம்
அவ்வான விரிவினும் பெரிதென்ப தறிவமே!”†

கவிஞருளம் வான விரிவினும் பெரியது. குறுந்தொகை, காதலன்பு

* பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 2, பக். 82

† பாரதிதாசன், குயில் பாடல்கள், பக். 25

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்ததன்று
நீரினும் ஆரளவின்றே.....”¹

எனக் குறிப்பிடும். அது போலவே கவிஞருள்ளமும் நிலத்தினும் பரந்தது; வானினும் உயர்ந்தது. கடலினும் ஆழமானது எனக் கூறலாம். பரந்த உள்ளத்தில் உலகப் பரப்பு முழுவதும் பற்றிய சிந்தனை முகிழ்ப்பது இயல்பேயன்றோ?

‘ஒரு மனிதன் தேவைக்கே இவ்வுலகம்’ என்ற பொல்லாங்கு நீங்கி உலக மக்கள் ஒன்று எனும் எண்ணம் ஏற்பட்டு மனம் விரிவடையும் போது தன்னலம் நீங்கிப் பொது நலம் ஒங்கும் நூலகத்திலுள்ள நூல்களெல்லாம் இத்தகைய உலகளாவிய நேயத்தை நமக்கு ஊட்டுவனவாக இருக்க வேண்டும் எனப் பாவேந்தர் விரும்புகிறார்.

“மனிதரெலாம் அன்புநெறி காண்ப தற்கும்
மனோபாவம் வாணைப்போல் விரிவ டைந்து
தனிமனித தத்துவமாம் இருளைப் போக்கிச்
சகமக்கள் ஒன்றென்ப துணர்வ தற்கும்
இனி தினிதாய் எழுந்த உயர்எண்ண மெல்லாம்
இலகுவது புலவர்தரு சுவடிச் சாலை.”²

சகமக்கள் ஒன்றென உணர்வதுதான் உயர் எண்ணம்.

“உலகம் முழுவதும்—நோக்கின்
ஒருடம் பேயாம்
அலகில் சீவரெல்லாம்—அதன்
அவயவங்களேயாம்”

என்பர் கவிமணி தேசிக விநாயகம். உலகம் உடம்பு. உலக மக்களோ அவ்வுடலின் உறுப்புகள். உறுப்புகள் ஒன்று பட்டால்தான் உடலியங்கும் அது போலவே உலக மக்களின் ஒன்றுபட்ட இயக்கமே உலக இயக்கமாகும்.

1. குறுந்தொகை, பாடல் 3.

2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
1, பக். 170

கடுகு உள்ளம், துவரையுள்ளம், தொன்னையுள்ளம், மாம்பிஞ்சுள்ளம், தாயுள்ளம் என உள்ளத்தின் பல படி நிலைகளைப் பாவேந்தர் காட்டுகிறார். சிறியது, பெரியது என்பதைக் குறிக்கப் பொருள்களைக் காட்டுவது தமிழ் மரபு. “தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக் கொள்வர், பயன்தெரிவார்” என்பது திருக்குறள்.¹ சிறியது பெரியது என்பதைக் குறிக்கத் தினை, பனை இங்கே கூறப்பட்டுள்ளது. இம் முறையில் தான் பாவேந்தரும் சிறியது, பெரியதைக் குறிப்பிடக் கடுகு, துவரை போன்றவற்றைக் காட்டுகிறார்.

“தன்பெண்டு தன்பிள்ளை சோறு வீடு
சம்பாத்தியம் இவையுண்டு தானுண் டென்போன்
சின்னதொரு கடுகுபோல் உள்ளங் கொண்டோன்
தெருவார்க்கும் பயனற்ற சிறிய வீணன்!
கன்னலடா என்சிறுநூர் என்போன் உள்ளம்
கடுகுக்கு நேர்முத்த துவரை உள்ளம்
தொன்னையுள்ளம் ஒன்றுண்டு தனது நாட்டுச்
சுதந்தரத்தால் பிறநாட்டைத் துன்புறுத்தல்!
ஆயுதங்கள் பரிகரிப்பார்! அமைதி காப்பார்,
அவரவர் தம்வீடுநகர் நாடு காக்க
வாயடியும் கையடியும் வளரச் செய்வார்
மாம்பிஞ்சு உள்ளத்தின் பயனும் கண்டோம்!
தூயஉள்ளம் அன்புள்ளம் பெரிய உள்ளம்
தொல்லுலக மக்களெலாம் ‘ஒன்றே’ என்னும்
தாயுள்ளம் தனிலன்றோ இன்பம்! ஆங்கே
சண்டையில்லை தன்னலந்தான் தீர்ந்த தாலே!”²

1. திருக்குறள், 104

2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள்
தொகுதி 1, பக். 131

உலக மக்களெலாம் ஒருவரே எனும் எண்ணம் தாய்மை உள்ளத்தில்தான் தோன்றும் என்கிறார். தாயுள்ளம் தன்னலத்தைத் துறந்தது; ஆதலின் அதுவே அன்பு உள்ளம், பெரிய உள்ளமாகிறது.

தாயுள்ளம் குழந்தைக்குச் சிறு ஊறு விளைவதையும் ஒப்பாது. குடும்ப விளக்கில் பாவேந்தர் ஓர் அரிய காட்சியை விவரிப்பார். இரவு நேரம். நகைமுத்து தன் குழந்தையை அருகே கிடத்தி ஒருக்களித்துப் படுத்தவளாய்த் தன் இடக் கையைக் குழந்தை மீது சின்னக் கூடாரமாக்கித் துயில் கின்றாள். கணவன் இதனைப் பார்க்கிறான்.

✓ ஒரு நூலே புரண்டா ளேனும்
தெருவினை ஒக்கச் செய்யும்
உருளையின் கீழ்ம லர்போல்
ஒழியுமே என்கு ழந்தை!
தெரியவே இல்லை இஃது
தெரிவைக்கு.....”¹

என் நினைந்தான். மங்கையை எழுப்ப நினைக்கிறான். அவள் சூடிக் களைந்தெறிந்திருந்த மலர்க் கண்ணியை எடுத்து அவள் முகத்தில் போடுகிறான். அவள் விழித்தா ளில்லை. சரி, குழந்தையையாவது எழுப்பலாம் என நினைத் தவனாய், மலர்க் கண்ணியிலிருந்த ஓர் மலரை எடுத்து அதன் ஓர் இதழைக் கிள்ளிக் குழந்தை மீது போடுகிறான். உடனே குழந்தை மீது கூடாரமாக நின்றிருந்த தாயின் கை வருகிறது; மலரிதழைத் துடைக்கிறது; மறுபடியும் பழையபடியே சென்று கூடாரமாக நிற்கிறது.

✓ “தலைவனோ இதனைக் கண்டான்
தாய்மையின் ஆற்றல் கண்டான்

1. பாரதிதாசன், குடும்ப விளக்கு (ஐந்து பகுதிகளும்)
பக். 166

தலைவிக்கு மதிப்புச் செய்தான்
தாய்மைக்கு வணக்கம் செய்தான்”¹

தன்னை மறந்த நிலையிலும், குழந்தைக்கு வரும் இடையூற்றினை நீக்குகின்ற இந்தத் தாய்மையுள்ளம் இருந்தால் உலகில் சண்டையேது, சச்சரவு ஏது? இன்பபுரியாகவல்லவா உலகம் இயங்கும்? ஆகவேதான் தொல்லுலக மக்களெல்லாம் ஒன்றே என எண்ணும் உள்ளத்தைக்கவிஞர் தாயுள்ளம் எனக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் தாய் தனக்கென வாழ்பவளல்லள்; குழந்தையின் நலமே அவள் நலம். “தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழுகின்ற பெருமக்கள் இருப்பதாலேயே இவ்வுலகம் இயங்குகிறது”² எனப் புறநானூற்றுப் புலவர் கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெரு வழி கூறுவார். அதனால் தான் கவிஞரும் தாயுள்ளம் உள்ள இடத்தில் தன்னலம் தீரும் என்கிறார்.

தமிழ் இலக்கியங்கள் எல்லாமே உலக நோக்கத்தை உட்கொண்டவையே எனப் பாரதிதாசன் குறிப்பிடுகிறார். “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்றார் பாரதியார்; பாவேந்தர்,

‘ முழங்கிடு கின்றதே அறம்
முட்டுப்படும் உலகே, இன வேற்றுமை
பட்டுக்கெடும் உலகே, நம் திருக்குறள் (முழங்)’³

எனத் திருக்குறள் அறத்தை முழங்குவதாகக் கூறுகிறார். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து சிறக்கின்ற தெய்வ நிலையை அடைய வழிகாட்டும் திருக்குறளோ, ‘மனத்துக்கண் மாசிலானாக வாழ்வதே அறம்’ என்கிறது. மன மாசற்ற

-
1. பாரதிதாசன், குடும்ப விளக்கு (ஐந்து தொகுதிகளும்), பக். 167
 2. புறநானூறு, பாடல் 182
 3. பாரதிதாசன் இசையமுது 2, பக். 28

தன்மை மக்களிடையே நேரிடின் உலகம் ஒன்றெனும்
எண்ணம் தழைப்பது உறுதியன்றோ? அதைத்தான் பாரதி
தாசனாரும்,

“தூய எண்ணம்-மிகு
தூய எண்ணம்-இங்குத்

தோன்றிடில் இன்பங்கள் தோன்றிடும் ஞாலத்தில்”
என்பார்.

‘பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர் தொகுத்த
வற்றுளெல்லாம் தலை’¹ என்கின்ற திருக்குறட் கருத்தை
விடச் சிறந்த உலகச் சிந்தனை வேறென்ன இருக்கிறது!
ஆகவே பாவேந்தர் கூறுகிறார்:

“வள்ளுவனார் இப்பெரிய வையத்தைக் காப்பதற்கோர்
தெள்ளுதமிழ்ப் பாட்டும் செப்பினர்-அஃது
பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை”²

திருவள்ளுவர் மட்டுமன்று; நம் புலவர்கள் அனைவருமே
உலகப் பொன்னிலக்கியம் படைத்தவர்கள்தான்.

“தொடங்குக பணியைத் தொடங்குக அறத்தை
கடலிலும் வானிலும் கவினுறு நிலத்திலும்
வாழ்வுயிர் அனைத்தும் மக்கட் கூட்டமும்
வாழுமாறு-அன்புமணிக் குடையின் கீழ்
உலகினை ஆண்டார் உயர்வுற நம்மவர்.
புலவர்கள் ‘உலகப் பொன்னிலக்கியம்’
ஆக்கினார்! மறவரோ அறிவு-அறியாமையைத்
தாக்குமாறு அமைதியைத் தாழாது காக்கக்

1. திருக்குறள் 322

2. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 311

கண்கள் மூடாமல் எண்டிசை வைத்தும்
அறம்புரிந்து இன்ப அருவி ஆடினார்”¹

இவ்வாறு பண்டையத்தமிழர்கள் உலக நலங்கருதி நாட்டை
ஆண்டும், இலக்கியம் படைத்தும் வாழ்ந்தனர். தமிழே
வையகம் உய்வதற்காக எழுந்த மொழிதான் எனப் பேசு
கிறார் பாவேந்தர்.

“வையகமே உய்யு மாறு
வாய்ந்த தமிழ் என் அரும்பேறு!”²

கவிஞர் பாரதிதாசன் இவ்வாறாக உலகை நினைந்து,
உலக நேயம் வளர்வதற்காக, உலகளாவிய பார்வையுடன்
பாடியுள்ள பாக்கள் பற்பலவாம்.

புதியதோர் உலகு செய்வோம்

கொடுமைகள் இல்லாத, சாதிப் பிரிவுகள் மாய்ந்
தொழிந்த, பகுத்தறிவு அரசோச்சுகின்ற, பிறர் நலத்தைத்
தனதாக்கும் பொல்லாங்கு இல்லாத, எல்லார்க்கும் எல்
லாம் என்றிருப்பதான பாதையில் பீடுநடை போட்டுச்
செல்லுகின்ற புதிய உலகைப் படைக்கப் பாரதிதாசன்
விரும்புகிறார். இப்புதிய உலகைப் படைக்கத் தடைகளாக
இருப்பனவற்றைத் தகர்த்தெறிய வேண்டுமென்கிறார்.

“இருட்டறையில் உள்ளதடா உலகம்-சாதி
இருக்கின்ற தென்பானும் இருக்கின் றானே
மருட்டுகின்ற மதத்தலைவர் வாழ்கின் றாரே
வாயடியும் கையடியும் மறைவது எந்நாள்

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
2, பக். 121
 2. பாரதிதாசன், இசையமுது 1, பக். 46

சுருட்டுகின்றார் தம்கையில் கிடைத்த வற்றைச்
 சொத்தெல்லாம் தமதென்று சொல்வார் தம்மை
 வெருட்டுவது பகுத்தறிவே இல்லை யாயின்
 விடுதலையும் கெடுதலையும் ஒன்றே யாகும்.
 எல்லார்க்கும் எல்லாமென் றிருப்பதான
 இடம்நோக்கி நடக்கின்ற திந்த வையம்
 கல்லாரைக் காணுங்கால் கல்வி நல்காக்
 கசடர்க்குத் தூக்குமரம் அங்கே உண்டாம்
 இல்லாரும் அங்கில்லை; பிறன் நலத்தை
 எனதென்று தனியொருவன் சொல்லான் அங்கே
 நல்லாரே எல்லாரும் அவ்வை யத்தில்
 நமக்கென்ன கிழியட்டும் பழம்பஞ் சாங்கம்!"¹

இதே கருத்தை இன்னுமிரு பாடல்களிலும் அவர் கூறியிருக்
 கின்றார்.

“புதியதோர் உலகம் செய்வோம்-கெட்ட
 போரிடும் உலகத்தை வேரொடு சாய்ப்போம்!”²

இவ்வுலகு பொதுவுடைமைக் கொள்கையைப் புனிதமெனக்
 கொண்டதாக. இது எனது எனச் சொல்லும் கொடுமை
 தவிர்ந்ததாக, மக்களின் இதயமெலாம் அன்பில் நனைந்ததாக
 இருக்க வேண்டும் எனப் பாவேந்தர் விரும்புகிறார். புது
 உலகத்தில் சுயமரியாதைக் கொள்கையே அரசோச்ச
 வேண்டுமெனவும் விழைகிறார்.

‘ சாதிமத பேதங்கள் மூட வழக்கங்கள்
 தாங்கி நடைபெற்றுவரும் சண்டை உலகிதனை
 ஊதையில் துரும்புபோல் அலக்கழிப்போம்; பின்னர்
 ஒழித்திடுவோம்; புதியதோர் உலகம் செய்வோம்

-
1. பாரதிதாசன், பாண்டியன் பரிசு, பக் 99
 2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
 1, பக். 158

பேதமிலா அறிவுடைய அவ்வுலகத் திற்குப்
 பேசுசுய மரியாதை உலகெனப் பேர்வைப்போம்
 ஈதேகாண்! சமூகமே யாம்சொன்ன வழியில்
 ஏறுநீ! ஏறுநீ! ஏறுநீ! ஏறே''¹

உலகம் அனைவர்க்கும் பொது

பகுத்தறிவு மன்றத்தில் உலகம் என்னும் பழைய
 முதலாளியினைக் குற்றக் கூண்டில் நிறுத்திக் கவிஞர்
 விசாரிக்கிறார். 'உலகத்தில் உள்ள நன்செய் புன்செய்
 களை வெகுகாலத்திற்கு முன்பே மக்களுக்குக் குத்தகைக்கு
 விட்டதுண்டா?' என்று கேட்கிறார். உலகப்பன் 'ஆம்'
 என்கிறான். அவ்வாறாயின் 'அதற்கு வகுத்த குத்தகைச்
 சீட்டு உண்டா? அல்லது வாய்ச்சொல்தானா?' எனக்கேட்
 கிறார் கவிஞர். உலகப்பனோ 'வாய்ச்சொல்' என்கிறான்.
 'நீ வகுத்துக் கொடுத்தாயே, அவ்வாறே எல்லைகள்
 உள்ளனவா; ஏதாவது மாற்றமுண்டா?' - இது கவிஞர்
 கேள்வி. உலகப்பன், 'கைத்திறனும் வாய்த்திறனும் மிக்க
 வர்கள் தங்கள் திறமைக்கேற்றவாறு நிலத்தை அகப்படுத்தி
 வகைப்படுத்திக் கொண்டார்கள். அவர்களெல்லாம் நில
 முதலாளிகளாகி விட்டனர். மக்களில் பல பேர் கூலிகளாகி
 விட்டனர்' என்கிறான். அது மட்டுமன்று.

'அதிகரித்த தொகைதொகையாய்ச் செல்வமெல்லாம்
 அடுக்கடுக்காய்ச் சிலரிடம்போய் ஏறிக்கொண்டு
 சதிராடு தேவடியாள்போல் ஆடிற்றுத்
 தரித்திரரோ புழுப்போலேத் துடிக்கின்றார்கள்''²

இதுதான் இந்நாள் நிலை'' என்கிறான். "நீதானே பழைய
 முதலாளி; உன்னிடமிருந்துதானே அவர்கள் நிலத்தைப்

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
 1, பக். 146.
 2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1,
 பக். 147.

பெற்றார்கள். ஆதலால் நீ புதுக் கணக்குப் போட்டு இப்போதைய நிலைக்கு ஏற்ப எல்லார்க்கும் பொதுவாகக் குத்தகை செய். ஏழை-முதலாளி என்பது இல்லாமற் செய்' என்கிறார் கவிஞர். உலகப்பன் இதைக்கேட்டு 'ஆழமப்பா உன் வார்த்தை! உண்மையப்பா! அழகான கருத்தப்பா! இப்படிச் செய்தால் தாழ்வுயர்வு நீங்குமப்பா' என்று சொல்லித் துள்ளிக் குதித்து ஆடுகிறான், பாடுகிறான். கவிஞர் சொல்கிறார்: 'உலகப்பா! குதிக்கிறாயே தவிர ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள், அகப்பட்டதைச் சுருட்டி வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள், இந்தக்கருத்தை ஏற்கமாட்டாரப்பா! ஆகவே அதற்கு ஒருவழி தேடப்பா' என்கிறார். உலகப்பன் சிந்திக்கிறான், சிந்திக்கிறான்; வழி ஒன்றுமே அவனுக்குப் புலப்படவில்லை கவிஞரே அவனுக்கு வழி சொல்லுகிறார்:

“ஓடப்ப ராயிருக்கும் ஏழை யப்பர்
உதையப்ப ராகி விட்டால் ஒர்நொடிக்குள்
ஓடப்பர் உதையப்பர் எல்லாம் மாறி
ஓப்பப்பர் ஆய்விடுவர் உணரப்பாநீ”*

பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தை வன்முறையிலேயாயினும் உலகில் அமைத்தாக வேண்டுமெனும் கவிஞரின் வேகம் இங்கே புலனாகிறது.

உலகம் பரந்து கிடக்கிறது. மானிடப் பரப்போ விரிந்த பரப்பு. மானிடப் பரப்பு முழுவதையும் 'என்குலம்' என்றெண்ணும் உணர்வு வேண்டும் மக்களோடு மக்களாக எம் குலம் என்று சங்கமமாகும் போது பேதம் ஏது? பிரிவு ஏது? பிரிவற்ற மக்கட் கூட்டம் அடங்கிய புவியில் பொதுமை அரசோச்ச வேண்டும். இதை உணர்ந்தோர் உள்ளம் வாணைப்போல விரிந்த உள்ளமாகும். உணராத குள்ள மனிதரும் இதனை உணர்ந்து நடக்க வேண்டும்.

* பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, பக். 148.

“உன்வீடு—உனது பக்கத்து வீட்டின்
 இடையில் வைத்த சுவரை இடித்து
 வீதிகள் இடையில் திரையை விலக்கி
 நாட்டோடு நாட்டை இணைத்து மேலே
 ஏறு! வாளை இடிக்கும் மலைமேல்
 ஏறு! விடாமல் ஏறு மேன்மேல்!
 ஏறி நின்று பாரடா எங்கும்;
 எங்கும் பாரடா இப்புவி மக்களைப்
 பாரடா உன்னுடன் பிறந்த பட்டாளம்!
 என்குலம் என்றுனைத் தன்னிடம் ஒட்டிய
 மக்கட் பெருங்கடல் பார்த்து மகிழ்ச்சிகொள்!
 அறிவை விரிவுசெய்! அகண்ட மாக்கு!
 சாலப் பார்வையால் விழுங்கு மக்களை!
 அணைந்து கொள், உன்னைச் சங்கம மாக்கு!
 மானிட சமுத்திரம் நானென்று கூவு!
 பிரிவிலை; எங்கும் பேத மில்லை;
 உலகம் உண்ணுண்! உடுத்த உடுப்பாய்!
 புகல்வேன் உடைமை மக்களுக்குப் பொது!
 புவியை நடத்து; பொதுவில் நடத்து!
 வாளைப் போல மக்களைத் தாவும்
 வெள்ள அன்பால் இதனைக்
 குள்ள மனிதர்க்கும் கூறடா தோழனே!”¹

தமிழின் இனிமையும் தமிழர் பெருமையும் தமிழகப்
 பண்பாடும் உலகப் பொதுமையும் மாந்தரின் ஒருமையும்
 பாரதிதாசனிடம் உயிர் மூச்சாக விளங்குகின்றன.

‘மக்கள் யாவரும் சரிநிகர்’ என்ற இந்த எண்ணம் இல்லா
 விடில் புவி முன்னேற முடியாது. சம நோக்கம் இல்லாத

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
 1, பக் 150

போது உலகைச் சுதந்திரமான உலகம் என்றும் கூற முடியாது.

“புவியில் சமூகம் இன்பம்
பூணல் சமத்து வத்தால்
கவிழ்தல் பேதத்தாலடி!—சகியே
கவிழ்தல் பேதத்தாலடி!
இதந்தரும் சமநோக்கம்
இல்லா நிலத்தில் நல்ல
சுதந்தரம் உண்டாகுமோ—சகியே
சுதந்தரம் உண்டாகுமோ?”¹

உலக மக்கள் ஒன்று

உலகில் பல மதத்தினர் இருக்கலாம்; சாதிகள் இருக்கலாம். இருந்தாலும், அவர்கள் இணைந்து வாழ்வதற்குத் தடையொன்றுமில்லையே! நாட்டால், மதத்தால், மொழியால் வேறுபட்டிருந்தாலும் அனைவரும் ஒன்று எனக் கருதி வாழ வேண்டும் என்பதை இயற்கைக் காட்சி கொண்டு புலப்படுத்துகிறார். அந்தி வானத்தை நோக்குங்கள்! “தங்கத்தை உருக்கி விட்டது போன்ற வான ஓடையிலே மாணிக்கப் பழம் முழுகுவது போன்று பகலவன் முழுகும் அந்தி நேரம்”² அந்த அந்தி வானில்தான் எத்தனை வண்ணங்கள்.

“பார்! சுடர்ப் பரிதியைச் சூழவே படர்முகில்
எத்தனை தீப்பட் டெரிவன! ஓகோ!
என்னடி இந்த வன்னத் தியல்புகள்!
தீயின் குழம்புகள்!—செழும்பொன் காய்ச்சி

-
1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 3. பக். 181—82
 2. பாரதிதாசன், அழகின் சிரிப்பு, குன்றம்

விட்ட ஓடைகள்!—வெம்மை தோன்றாமே
 எரிந்திடும் தங்கத் தீவுகள்—பாரடி!
 நீலப் பொய்கைகள்!—அடடா, நீல
 வன்னமொன்றில் எத்தனை வகையடி!
 எத்தனை செம்மை! பசுமையும் கருமையும்!
 எத்தனை—கரிய பெரும் பெரும் பூதம்
 நீலப் பொய்கையில் மிதந்திடும் தங்கத்
 தோணிகள்! சுடரொளிப் பொற்கரை யிட்ட
 கருஞ் சிகரங்கள்!—காண்டி, ஆங்கு
 தங்கத் திமிங்கலம் தாம்பல மிதக்கும்
 இருட்கடல்—ஆஹா எங்கு நோக்கினும்
 ஒளித்திரள்! ஒளித்திரள்! வன்ன களஞ்சியம்”¹

இந்த வன்னக் களஞ்சியத்தில் ஒரு நூறு நிறங்கள்
 கலக்கின்றன! இதே காட்சியைப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனும்
 காட்டுகிறார் அந்தி வானத்தில் தோன்றும் நூற்றுக்கணக்
 கான நிறங்களும் ஒன்றில் ஒன்று ஒன்றி அனைத்தும்
 வானத்து ஊதா நிறத்தில் கலந்து விடுகின்றனவே!

“உயர்ந்த வானிடை உற்ற மேற்கில்
 ஒளிப் பிரவாகம் ஒருநூறு நிறங்கள்!
 தகத்தகாயம் சார்ந்த அந்நிறங்களில்
 ஒன்றில் ஒன்று சங்கமம் அங்கே
 ஊதா வண்ணத் தடாகம் பொன்னின்
 உருக்கு வெள்ளத்தில் ஆடிக் கலந்ததே!”²

இயற்கை வரையும் இந்தக் காட்சியைக் கண்டாவது உலக
 மக்கள் ஒன்றுபட வேண்டுமல்லவா? வானத்தில் நிறங்கள்
 ஒன்று கலந்து நிற்பது போல உலகமெனும் வானத்தில்
 பல்வேறு பிரிவினராய் மக்களினம் ஒன்றிச் சிறக்க வேண்டு
 மென்பதே கவிஞரின் விருப்பம்!

-
1. பாரதியார், பாஞ்சாலி சபதம், மாலை வர்ணனை
 2. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 200

உலக நலமே நம் நலம்

உலக நலத்தை எவன் நாடுகிறானோ அவனே அறிவாளி. ‘அரம்போலும் கூர்மையரேனும் மரம் போல்வர் மக்கட்பண் பில்லாதவர்’ எனக் குறளும் கூறு கிறது. பாவேந்தரோ,

“பொய்யுரைப்போன் பயங்காளி—பிறர்
பூமிசுரண் டிடுவோன் பெருச்சாளி
வையக மக்கள் எல்லோரும்—நலம்
வாய்ந்திட எண்ணிடு வோன் அறி வாளி”*

என்கிறார் ‘நல்லவே எண்ணல் வேண்டும்’ என்றும் ‘வல்லமை தாராயோ இந்த மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கு’ என்றும் வேண்டிக் கொள்ளும் பாரதியார் தன் ‘பாட்டுத் திறத்தாலே இந்த வையத்தைப் பாலித்திட வேண்டும்’ என உறுதி கொள்கிறார். அறிவு கெட்டவரும் நன்னெறி கெட்டவரும் உலகை அழிக்கவே நினைப்பர். நன் மனத்தவரோ எந்நிலையிலும் உலகத்தைக் காக்கவே முனைவர் என்பார் பாவேந்தர்.

‘அறிவு கெட்டவன் பணம் படைத்தால்
அணுகு குண்டு செய்வான்—நல்ல
நெறி உணர்ந்தவன் பணம் படைத்தால்
பொதுத் தொண்டு செய்வான்
குறிகெட்டவன் பணம் படைத்தால்
கொடும்படை சேர்ப்பான்—நல்ல
நிறை மனத்தவன் பணம் படைத்தால்
படுந்துயர் தீர்ப்பான்
கன் மனத்தான் பணம் படைத்தால்
கல கத்தைச் சேர்ப்பான்—மிக
நன் மனத்தான் பணம் படைத்தால்
உலகத்தைக் காப்பான்’’²

* பாரதிதாசன், இசையமுது 2, பக். 50

2. பாரதிதாசன், தேனருவி, பக். 116

எனப் பாரதிதாசன் உலக நலம் காப்பவரை நன் மனத்தவர்
எனப் பாராட்டக் காண்கிறோம்!

உலகத்தவர் நம் உறவினர் என எண்ணி வாழ்வதே
உண்மையான வாழ்வாகும். அதில் கிடைக்கும் இன்பமே
உண்மையான இன்பம் என்றும் அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

‘தமைக் காக்க! தம் குடும்பம்
காக்க! உலகைத்
தமர் என்று தாமுழைக்க
வேண்டும்—அமைவான
இன்பம் அதுதான்’

தற்காத்து, தன் குடும்பம் காத்துப் பின் தன் சாதி, மதம்,
குலம், இனம் எனப் பாராது, இன்னோர் என்னாது,
பின்னோர் சிந்தனையின்றி, மண்ணோர் யாவரும் கேளிர்
நமக்கெனக் காத்தல் வேண்டும். உலகின்புறக் கண்டு
தாமின்புறுவதே உண்மை இன்பமாம்!

இவ்வாறு உலக நலம் கருதி உழைக்கும் போது நேரிடும்
இடர் கண்டு தளரக் கூடாது ‘காய்த்த மரம் கல்லடி படுவது
இயற்கையே! ஆனாலும் பொதுத் தொண்டு புரியும்
கனிந்த உள்ளத்தைச் சொல்லாலும் செயலாலும் அடிப்பார்
கள். கட்டாயம் தாமே துடிப்பார்கள்

உலகில் இடர் ஒன்று நேர்ந்தால் அதில் நமக்கென்ன
தொடர்பு என்று ஒதுங்கி இருக்கக் கூடாது. பொது
வாழ்வில் இடர் வரும் என்று ஒதுங்கிப் போவது பக்கத்துக்
குடிசையில் தீயணைக்கப் போனால் நமக்குத் தீக்காயம்
படுமே என அஞ்சித்தன் குடிசையில் தூங்குவது போன்றது.
ஒரு நாடு வேறொரு நாட்டின் மீது படையெடுக்குமாயின்
அது நமக்குத் தொடர்பில்லையாயினும், பிறர் துன்பம்
தானே என்று விட்டு விடக்கூடாது. அப்போதைக்குப்
போரை நிறுத்துவது மட்டுமன்று; போர் நேரிட்டதற்கான
காரணத்தை அறிந்து போரே நிகழாதிருக்கவும் வழி செய்ய
வேண்டும்.

“நானிலத்தின் நன்மைக்குப்

பாடுபடவேண்டும் எப்போதும்-நாடோ

ஒருதீமை கண்டால் ஒதுங்கி நின்றல் தீமை

எருதுமேல் ஈமொய்த்தபோது-பெருவால்

சுழற்றுவதால் துன்பம் தொலையுமா?-ஈக்கள்

புழுக்குமிடம் தூய்தாகிப் போகுமா?-இழுக்

கொன்று

காணில் நமக்கென்ன என்னாமல் கண்ட அதன்

ஆணியேர் கல்லி அழகுலகைப்-பேணுவதில்

நேருற்ற துன்பமெலாம் இன்பம்! கவலையின்றிச்

சோருவோன் இன்பமெலாம் துன்பமென்க!”¹

புண்ணின் மேல் உட்காரும் ஈயை எருது வாலால் சுழற்றி அப்புறப்படுத்தும் துன்ப நீக்கம் தற்காலிகம்தான். புண் இருக்கும் வரை ஈ மொய்க்கத்தான் செய்யும். ஈ உட்காரும் துன்பத்தை நிரந்தரமாக அகற்றப் புண்ணைக் குணப்படுத்துவதே வழியாகும் அதுபோல் உலகில் துன்பங்கள் தோன்றிய பின்னர் அதைத் தற்காலிகமாக நீக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்வதை விட, துன்பங்கள் தோன்றும் அடிப்படையை அகற்றிவிட வேண்டும்.

“விலங்குகள் பறவைகள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன மரஞ் செடி கொடிகள் ஆகிய இவ்வுயிரினங்கள் மனிதரைவிட அறிவு குறைந்தவை என்றும் அவைகட்கு மனிதருக்கு இருப்பது போலக் கைகால் பேச்சு முதலிய கருவிகள் இல்லையென்றும் கூறுகிறார்கள். இவ்வாறு கூறிக் தாங்களே அதாவது மனிதர்களே எல்லா உயிர்களையும்விட உயர்ந்தவர்கள் என்றும் கூறிக் கொள்கிறார்கள். இவ்வாறு கூறிக் கொள்ளும் மனிதர்களே தங்களில் இளைத்தவர்களை வலுத்தவர்கள் அடிமைப் படுத்தலாமா? துன்பப்படுத்தலாமா?

1. பாரதிதாசன், குடும்பவிளக்கு, விருந்தோம்பல்

அறிவுடையவன் தங்களைப்போல் பிறரையும் எண்ணு
வானே! எங்கே எண்ணுகிறான்? இதனால் இளைத்தவர்கள்
என்ன செய்ய வேண்டும்? ஒற்றுமையடைய வேண்டும்!
இதனால் இளைஞர்கள் உணர வேண்டுவது ஒன்றுபட்டால்
உண்டு வாழ்வே என்பதாம்!

ஈயைப் பார்த்தது பல்லி! பல்லியை
இருந்து பார்த்தது பாம்பு! பாம்பைப்
பாயப் பார்த்தது கோழி! கோழியைப்
பசிக்குப் பார்த்தது காட்டுப் பூனை!
ஈயைப் பல்லி விழுங்கி விட்டது
இருந்த பல்லியைப் பாம்பு கொன்றது!
தீய பாம்பைக் கோழி கொன்றது!
திருட்டுக் கோழியைப் பூனை கொன்றது!
வாயில் லாத உயிரி னங்கள்
பெரிது சின்னதை விழுங்கி வாழும்!
தூய மனிதர் அறிவு பெற்றவர்
தோற்றங் களில் உயர்ச்சி என்பவர்
நாய மின்றி வலுத்த வர்கள்
இளைத்த வர்களை நசுக்கு வதா?
நேயங் கொண்டே இளைத்த வர்கள்
நெஞ்சில் ஒற்றுமை கொள்ள வேண்டும்”¹

என்பது பாவேந்தர் கூறிய மொழியாம்.

இளைத்ததை வலுத்தது கொல்வது பகுத்தறி
வற்ற விலங்குகளின் செயல். ஆற்றிவு படைத்த
மனித இனம் இதைச் செய்யலாமா? செய்கிறதே!
இளைத்தவர்களை அழிக்கும் ஆற்றல் பெற்ற வலுத்த
அரசுகள்தானே இன்று வல்லரசுகள் எனப்படுகின்றன.
மை புரிவதற்குப் பெயர் வலிமையா?

1. பாரதிதாசன், குயில் 7-7-59

உலக மக்களுக்கு நன்மை செய்வதில் சிறந்த அரசைத் தான் வல்லரசு எனச் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் பிற நாட்டை அழிக்கும் போர்க்கருவிகளையும் ஆட்சி அதிகாரத்தையும் வைத்திருக்கும் நாடுகள்தானே 'வல்லரசுகள்' எனப்படுகின்றன.

“பிறரை ஆள்வதைப் பெரும்படை உள்ளதை வல்லரசு சென்று வழித்துவார்; அவர்கள் மூன்று சந்தையில் முடிச்சவிழ்த் தவனைத் தக்கவன் என்று சாற்றுவார் போலும்”*

என்கிறார் பாரதிதாசன்.

“மூன்றாம் உலகப்போர் மூண்டால் அதில் என்னென்ன போர்க் கருவிகள் பயன்படுத்தப்படும்?” என அறிவியல் அறிஞர் ஐன்ஸ்டீனை ஒருவர் கேட்டார். அதற்கு அவர், “மூன்றாம் உலகப் போரில் பயன்படப்போகும் கருவிகள் என்னவாக இருக்கும் என எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நான்காம் உலகப் போரில் கற்கருவிகளே பயன்படுத்தப்படும்” என்று கூறினார். மூன்றாம் உலகப் போர் நேரிட்டால் மனித நாகரிகமே அழிந்து அவன் கற்காலத்து மனிதனாக மாறிவிடுவான் என்பதே இதன் கருத்து. யாரோ சில முதலாளிகட்காகப் பாடுபட்டு எத்தனை தோழர்கள் இரத்தம் சிந்துகின்றனர். அதுபோல் உலக அரசியல் முதலாளிகட்காகப் பாடுபட்டுப் பன்னாட்டு மக்களும் வீரர்களும் மடிவதா?

வல்லரசு எனப்படும் அரசுகளைப் பார்த்துப் பாவேந்தர் சொல்கிறார்: “அரசியல் முதலாளிகளே! உங்கள் பகைக்கு எங்கள் தோழர்கள் பலியாவதா? உங்கட்குள் போட்டி யிருந்தால் தலைவர்கள் மட்டுமே தனித்துச் சண்டையிட்டு வெற்றி தோல்வியை நிர்ணயித்துக் கொள்ளுங்கள்.

* பாரதிதாசன், குறிஞ்சித் திட்டு, பக். 9

அநியாயமாக மக்களை ஏன் கொல்கிறீர்கள்?" எனச் சாடுகிறார்! "போர்ப் பித்தர்களே! உலகப் போர் மூட்டுவதை விட நீங்கள் உயிர் விடுதல் நன்று!" என்கிறார்.

"எத்துணை ஆயிரம் கோடி இழக்கின்றார்
ஒத்துலக மக்களெலாம் உங்களால்—பித்தர்களே
வீம்புண்டு சண்டை விளைக்கின்றீர் வீட்டில் முழுத்
தாம்புண்டு சாதலே நன்று"¹

எனப் போர் வெறியர்களைச் சாடுகிறார்.

பசிப்பிணி அகன்று பார் தழைக்கட்டும்

உலகெங்கும் பசித் தொல்லை அழிய வேண்டும்;
பாரெங்கும் பசிக் கொடுமை நீங்க வேண்டுமென்ற
தணியாத ஆர்வமுள்ளவர் பாவேந்தர். சிறு குழந்தைகட்குச்
சொல்வதாய் வளராத மனங்களுக்குச் சொல்லுகிறார்:

"பசிஎன்று வந்தால் ஒருபிடி சோறு
புசிஎன்று தந்துபார் அப்பா!
பசியற்றவன் நெஞ்சில் இன்பம் உண்டாகும்
பாருக் குழைப்பதே மேலான போகம்"²

பாருக்குழைப்பது பசிப் பிணியை நீக்குவதுதான். அதனாற்
றான் பழைய காப்பியங்களிலே அவருக்கு 'மணிமேகலை'
மிகவும் பிடித்தமானதாக இருந்திருக்கிறது.

"ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்
ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே"³

1. பாரதிதாசன், குயில் 30-9-1958

2. பாரதிதாசன், இசையமுது 1, பக். 18

3. சீத்தலைச் சாத்தனார், மணிமேகலை, பாத்திரம்
பெற்ற...92—96

உலகிலேயே சிறந்த அறம் பசிப்பிணி தீர்த்தலே என்கிறது மணிமேகலை. இதில் பெரிதும் ஈடுபட்ட பாவேந்தர், தம் மணிமேகலை வெண்பாவில் இந்தக் கருத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தி அழகிய வெண்பாக்களில் வடித்துள்ளார். ஆபுத்திரனின் அமுதசுரபியோடு மணிபல்லவத்தில் நின்ற மணிமேகலையைப் பார்த்துத் தீவதிலகை சொல்வதாகப் பாவேந்தர் சொல்கிறார்:

“இளமையில் எய்துமோர் இன்பம் வெறுத்தாய்
வளமையில் போதல் மடக்கி—உளங்காத்தாய்
வையப் புகழுனக்கே வாய்திறந்தால் கோடிவரும்
வெய்ய பசியை விலக்கு!”¹

பசியை விலக்குவோர் வையக மக்களால் வாழ்த்தப்படுவர்.
உலகப் பொதுச் சிந்தனைகள்

மனித நேயத்திற்கு எதிரான நிகழ்ச்சிகள் உலகில் எங்கு நடந்தாலும் உலகச் சிந்தனையாளர்கள் அவற்றைக் கண்டிக்கவே செய்வர். கவிஞர் பாரதிதாசன் தமிழ், தமிழர் எனப் பாடி வந்தாலும், தமிழ் நாட்டிற்கு அப்பால் நடந்த கொடூரங்களை அவர் கண்டிக்கத் தவறியதில்லை. தமிழ் நாடு தனியதிகாரம் பெற்று விளங்க வேண்டுமெனும் கொள்கையுடையவராயிருந்தாலும் சீனா இந்தியா மீது படையெடுத்தபோது வன்மையாகச் சீனாவைச் சாடினார்

“சென்றதடா அமைதி நோக்கி உலகம்—அட
சீனாக்காரா ஏன்டா இந்தக் கலகம்
நன்றாக நீ திருந்த வேண்டும்
ஞாலம் உன்னை மதிக்க வேண்டும்
ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து வாழ வேண்டும்
ஒழுக்கம் கெட்டால் என்ன வேண்டும்?”²

1, பாரதிதாசன், மணிமேகலை வெண்பா 110

2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
4, பக். 201

“சீனனுக்கே இங்கே என்ன வேலை—நம்
சிங்கப்படை கிழிக்கட்டும் அவன் தோலை!”*

“அடிவைத்த இடத்தினிலே சீனர் தம்மை
அடித்துவிரட் டுதல்வேண்டும் விடக்கூ டாது”²

தமிழ்த் தேசியம் பாடியவர் என்றாலும், நீதிக்கு அழிவு
நேரிடும்போது தமிழ்த் தேசியம் உலகின் எந்தத் தேசியத்
திற்கும் துணை நின்று தடுக்க வேண்டும் என்பதை அவர்
பாடல்களில் நிலை நாட்டுகிறார். சீனப் படையெடுப்பை
முறியடிக்க இந்தியத் தேசியமும் தமிழ்த் தேசியமும்
இணைந்து வெற்றி காண வேண்டுமென அவர் முழக்கமிடு
கிறார்.

“இமயத்துக்கே வெற்றி—தென்
குமரிக்கு நல்வெற்றி
கமழும் காவேரிக்கும்—நற்
கங்கைக்குமே வெற்றி”³

தீமையை எதிர்ப்பதில் குமரியும் இமயமும் இணைய
வேண்டும்; கங்கைக்கும் காவிரிக்கும் சம பங்குண்டு.

இடலர் இரண்டாம் உலகப் பெரும் போரின்போது
ஐரோப்பாவின் பெரும் பகுதியை வென்றான். அவன்
உருசிய நாட்டின் மீதும் படையெடுத்தான். பொதுமை
ஆட்சியை நிறுவி மக்கள் நலம் பேணி வந்த உருசியா மீது
வஞ்சக எண்ணத்துடன் இடலர் படையைச் செலுத்திய
போது பாவேந்தர் உள்ளம் குமுறிப் பாடுகிறார்.

உருசிய நாட்டை அழிக்கச் செலுத்தினான்
உலகின் உயிரை ஒழிக்கச் செலுத்தினான்
பெரிதினும் மிகவும் பெருநிலை கண்ட
உருசிய நாட்டை ஒழிக்கச் செலுத்தினான்

* பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
4, பக். 198

2. பாரதிதாசன், வேங்கையே எழு, பக். 83

3. பாரதிதாசன், வேங்கையே எழு, பக். 85

மக்கள் வாழ்வின் மதிப்பு—இன்னதென,
 ஒக்க வாழும் உறுதி இதுவென,
 முதிய பெரிய முழுநிலத் திற்கும்
 புதிய தாகப் புகட்டிய நாட்டில்

செலுத்தினான் இடலர், தீர்ந்தான்; முற்றிற்று' †

உருசியாவைப் பாவேந்தர் புகழ்ந்துள்ள இந்த அளவுக்கு
 வேறு எந்தத் தமிழ்க் கவிஞரும் புகழ்ந்ததில்லை எனலாம்.
 உருசியாவில் நடந்த புரட்சியை, சார் மன்னனின் வீழ்ச்
 சியைப் பாரதியார் எழுச்சியுடன் பாடியுள்ளார்.

'குடிமக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு

மேன்மையுறக் குடிமை நீதி

கடியொன்றில் எழுந்ததுபார்; குடியரசென்று

உலகறியக் கூறிவிட்டார்

அடிமைக்குத் தளையில்லை யாருமிப் போது

அடிமையில்லை அறிக' 2

என உருசியா நாட்டில் குடியரசு தோன்றியுள்ளதை அவர்
 மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கிறார். பாரதி வழி வந்த பாரதி
 தாசன் உருசிய நாட்டுக் குடியரசை உலகத்தின் உயிர் என்
 கிறார். உயிர் அழிந்த பின்னர் உடம்பினால் என்ன பயன் ?
 உருசியா அழிந்தால் உலகமே பயனற்றதாகிவிடும். உருசியா
 கண்ட பொதுவுடைமை ஆட்சியைப் 'பெரிதினும் மிகவும்
 பெருநிலை' எனப் போற்றுகிறார். மேல் கீழ் எனும் வேறு
 பாடற்று மக்கள் அனைவரும் சமம் என ஒக்க வாழும்
 முறையை இந்த உலகுக்கெல்லாம் புதியதாக எடுத்துரைத்த
 பெருநிலமாகிய உருசியா மீதா கொடியவன் படையெடுப்
 பது? உருசியாவை எதிர்த்து அவன் வாழ்ந்து விடமுடியுமா?

† பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
 2, பக். 145

2. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், புதிய
 உருசியா

அழிவு காலம் நெருங்கியதால்தானே அவன் அங்குப் படை
செலுத்துகிறான்.

“.....இட்லர் என்னும்
குருவி நெருப்புக் குழியில் வீழ்ந்தது.” †

ஒழிந்தான் இட்லர் என ஒங்கிய குரலில் ஒலிக்கிறார். முதல்
உலகப் பெரும் போரில் ஆஸ்திரியா—ஹங்கேரி நாடு
செர்பியாவின் மீது போர் தொடுத்தது. செர்பியாவுக்கு
உருசியா உதவியதால் ஆஸ்திரியா—ஹங்கேரிக்குத் துணை
யாகச் செர்மனி போரில் இறங்கியது. பிரான்சு நாடு இப்
போரில் உருசியா பக்கம் சேரக்கூடாதெனச் செர்மனி
கேட்டுக் கொண்டது. பிரான்சு அதை ஒப்பவில்லையாத
லால் செர்மனி பிரான்சின் மீதும் போர் தொடுத்தது.
செர்மனி தனது படைகளைப் பெல்சியத்தின் வழியாகப்
பிரான்சுக்கு அனுப்பப் பெல்சியத்தை அனுமதி கேட்டது.
பெல்சியத்தின் அரசர் முதலாம் நிக்கோலசு, தம் நாடு நடு
நிலை வகிப்பதாகவும் ஆதலின் போர்ப் படைகளைத் தம்
நாட்டின் வழியாக அனுப்பக் கூடாதென்றும் சொன்னார்.
“பெல்சியம் ஒரு நாடு; பாதையன்று” (Belgium is a nation
and not a road) என்றார் அவர். ஆதலின் செர்மனி
பெல்சியத்தைத் தாக்கத் தொடங்கியது. இங்கிலாந்து
பெல்சியத்திற்கு உதவியது. என்றாலும் பெல்சியம் போரில்
வீழ்ந்துபட்டது. தோல்வியே என்றாலும் அநீதிக்கு உடந்
தையாகாது எதிர்த்து நின்ற பெல்சியத்தைப் பாரதியார்
பாராட்டிப் பாடியுள்ளார்.

† பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி
2, பக். 144

அறத்தினால் வீழ்ந்து விட்டாய்!

அன்னியன் வலிய னாகி

மறத்தினால் வந்து செய்த

வன்மையைப் பொறுத்தல் செய்யாய்!...

போருக்குக் கோலம் பூண்டு

புகுந்தவன் செருக்குக் காட்டை

வேருக்கும் இடமில் லாமல்

வெட்டுவேன் என்று நின்றாய்”!¹

என வீழ்ந்துபட்ட பெல்சியத்திற்கு வாழ்த்துக் கூறினார் பாரதியார்.

பாரதி வழி வந்த பாரதிதாசனும் உலகில் எங்கு அநீதி நடந்தாலும் அதைக் கண்டிக்க முற்படுகிறார். வியத்நாம் தென் கிழக்கு ஆசியாவில் உள்ளது. அது 1954 வரை பிரெஞ்சுக்காரர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து வந்தது. விடுதலை பெற்ற வியத்நாம் 1954 இல் தென் வியத்நாம், வட வியத்நாம் என இரண்டாக விளங்கியது. தென் வியத்நாம் 1955 இல் குடியரசு நாடாயிற்று. வட வியத்நாம் பொதுவுடைமை வாதிகளால் ஆளப்பட்டது. அமெரிக்கா தன் வல்லாண்மையை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள வட வியத்நாமைத் தாக்கிய தென் வியத்நாமுக்கு உதவி செய்ததை உலகில் சமாதானம் விரும்பிய அனைவருமே வெறுத்தனர். அமெரிக்காவின் போக்கினால் வியத்நாம் போர்க் கள மாயிற்று; மரணம் விளையாடும் மண்ணாயிற்று. ஊளையிடும் அமெரிக்க விமானங்கள் ஊரைப் பொசுக்கின. பொன்னிறச் செந்நெல் சாய்ந்து கிடக்க வேண்டிய மண்ணிலே போர் வெறியர்களால் கற்பழிக்கப்பட்ட கன்னியர்களின் சவங்கள் கிடந்தன. வல்லரசான அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பாளர்களை எதிர்த்து வீரம், தேச பக்தி ஆகிய

1. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், பெல்சியத்திற்கு வாழ்த்து

இரண்டை மட்டுமே கருவிகளாகக் கொண்டு சின்னஞ் சிறு வியத்நாம் போராடியது. பல்லாயிரம் மைல் தாண்டி ஒரு சிறிய நாட்டின் மீது தன் மிருக பலத்தையெல்லாம் பொழிந்த அமெரிக்கர்களின் அட்டுழியம் கண்டு பாவேந்தர் பாரதிதாசன் பொங்கியெழுகிறார்.

“மனவலிமை குன்றாத வியத்நாம் மக்கள்
மறுவாழ்வில் ஊடுருவும் முதலா ளித்துவ
மனப்போக்கை முறியடித்தல் உலக நாட்டு
மன்றத்தின் முதற்கடமை ஆகும் ஒவ்வோர்
இனமக்கள் வாழ்நாடும் அவ்வ வர்க்கே
எனும்உணர்வு விழிப்புணர்ச்சி இயற்கை; எந்த
இனமற்ற அமெரிக்க வெறிநாய் கட்கே
இனமேது? ஏதுமொழி எச்சிற் சோறே!
அமெரிக்கக் காலடியில் வியத்நாம் மக்கள்
ஆயிரம்ஆண் டானாலும் பணிவ தில்லை;
திமிருற்ற ஏகாதி பத்தி யத்தைத்
திசைதோறும் எதிர்க்கின்றார்...”*

உலக மக்கள் ஒன்றென எண்ணும் பாவேந்தரின் விரிந்த பார்வையையும் போர் வெறியர்களின் ஈவிரக்கமற்ற போக்கை அவர் வேகமாகக் கண்டித்தலையும் இங்குக் காண்கிறோம்!

அந்தப் போரிலேதான் எத்தனை கொடுமை!

“பாவிகள் போட்டனர் நேற்றைக்கு முந்தினம்
பள்ளிஒன் றின்மீது இனிப்புகள்
தாவி எடுத்ததைப் பிஞ்சுக் குழந்தைகள்
வாயிலே போட்டுக் குழைத்தனர்

* பாரதிதாசன் நாள்மலர்கள், பக். 125

சாவி கொடுத்திட்ட பொம்மைகள் போலவே
கூவி மயங்கி விழுந்தனர்
ஆவிகள் பறந்தன! ஆயிரம் ஆயிரம்
அன்பு மலர்கள் உதிர்ந்தன.”¹

போரின் பெயரால் மக்கள் படும் தொல்லை கண்டு
பாவேந்தர் துடிக்கிறார். இரண்டாம் உலகப் பெரும்
போரின் போது 1945 ஆகஸ்டு 6 ஆம் நாளன்று அமெரிக்கர்
கள் சப்பானிலுள்ள இரோசிமா என்னுமிடத்தில் ஓர் அணு
குண்டைப் போட்டனர். சுமார் 5 சதுர மைல் பரப்பு நிலம்
அடியோடு அழிந்தது. எழுபதாயிரம் மக்கள் இறந்தனர்;
70 ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவர் காயமுற்றனர். மூன்று
நாட்கள் கழித்து ஆகஸ்டு 9 ஆம் நாள் நாகசாகி என்னும்
சப்பானியத் துறைமுகத்தின் மீது இரண்டாவது அணு
குண்டை வீசினர் அமெரிக்கர். அங்கு 40 ஆயிரம் மக்கள்
இறந்தனர். காயமுற்றோர் பல்லாயிரவர். அட்டா!
இரண்டு குண்டுகளால் ஏற்பட்ட கொடுமைகள் எத்துணை
எத்துணை? குண்டுகளா அவை?

“இரோசிமா நாகசாகி
எனும்இரு ஊரில் வைய
விரோதிகள் வீசி னாராம்
வெடிகுண்டை; எரிமலைத்தீ
சரேலெனக் கவிழ்ந்ததைப்போல்
சாவில் பல்லாயிரம்பேர்
ஒரேவிஷப் புகைநெருப்பால்
உருவிலா தழிந்தாராமே!”
“நானிலம் அனைத்தும் உள்ள
நச்சுப்பாம் பனைத்தும் கூட்டி
வானில்ஓர் அணுக்குண்டாக

1. பரந்தாமன், வெல்க வியத்நாம் (தொகுப்பு நூல்),
பக். 9.

வன்பகை நெருப்ப முத்தித்
தான்பொழிந் தானோ பாவி?"¹

அந்தக் குண்டுவீச்சினால், அதன் நச்சுப்புகையால் பன்னெடுங்
காலம் அந்தப் பகுதி பாழ்பட்டல்லவா கிடக்கும்? போர்
இருக்கும் வரை இந்தக் கொடுமை இருந்து கொண்டதான்
இருக்கும். ஆதலின் போர் மூலத்தைப் பொசுக்க வேண்டும்.
உயிர்க் குலம் ஒடுக்கும் ஈனார் பலத்தை ஒடுக்க வேண்டும்
என்கிறார் பாவேந்தர்.

பாரதியார் உருசியப் புரட்சியைப் பாடினார். பாரதி
தாசனோ அப்புரட்சிக்குக் காரணமாய் இருந்த இலெனினை
“எல்லார்க்கும் பொருள் என்னும் இன்பமொழியை
நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தவர்; உலகெங்கும் இனி
உழைப்பாளர் ஆட்சியே என்பதை உருவாக்கியவர்; குடி
யாட்சியை என்றுமே அழிவின்றி நிலை நிறுத்தியவர்” என
வாயாரப் புகழ்கிறார்.

நறவூறு கின்ற மொழி பொருளார்க்கும் என்ற வழி
நடைகொண்டு வந்த லெனினே!

உறவாகி உலகெங்கும் உழைப்பாளர் ஆட்சிநெறி
உரமாக்கி வைத்த லெனினே!

இறவாமை கொண்ட ஒரு குடியாட்சி தன்னை இனி
இயல்பாக வேத முடிவாய்

அறவாழி புதிதாக அகிலாண்டம் நின்றுவர
அருளாகி நின்ற லெனினே”²

லெனின் மறைந்த போது உழைப்பாளர் உலகத்தோடு
சேர்ந்து கவிஞரும் அழுகிறார். “பசி ஒரு புறத்தும் குளிர்
ஒரு புறத்தும் வதைக்க வலுவிழந்து அல்லலற்று ஆற்றாது

1. பாரதிதாசன், நாள்மலர்கள், பக். 122

2. பாரதிதாசன், புகழ் மலர்கள், பக். 67

அழுத மக்களின் கண்ணீரைத் துடைத்தாயே! உழைப்பாளர்
புகழ் பெற்று ஒங்க உயரிய வழியை நினைந்து நினைந்து
கண்டாயே! வன்மை, திடம், கலை இவற்றில் உனக்கு நிகர்
எவருமில்லை எனப் புகழ் பெற்று வாழ்ந்தாயே! உழைக்கும்
மக்களின் விடுதலைத் தந்தையான நீ இன்று அவர்கள் கண்
கலங்கி நிற்க மறைந்து விட்டாயே! ' என மாளாத்தாயர்
கொண்டு பாடுகிறார்.

“நீதிமனம் நொந்தன நிலைத்தபல
பௌதீக நிகழ்ச்சியல
றுற்ற நிகரில்
சோதியறி வாளர்கலை வல்லுநர்
கலங்கினர்கள் தூயசம
மாதி துகடர்
பேதறு குணங்கள் பயமுற்றன
சுதந்தர பிதாவென வுயர்ந்த
பெரியோன்
ஏதமகல் எங்கள் லெனின் ஏழையர்
துணைக்குரு இறந்து துயர்
ஈந்த பொழுதே!”*

தனித்தாளும் கொடிய ஆட்சி நீங்கி மக்களாட்சி எங்கும்
மலர வேண்டுமெனும் உலக குடியாட்சிக் கோட்பாட்டைப்
பாரதிதாசன் தன் பாடல்களில் குறிப்பிடக் காணலாம்!
இரண்டாம் உலகப் பெரும் போரில் 1940 இல் செர்மானியப்
படை பிரான்சை நோக்கிச் சென்றது. பாரிசு நகரை அழிவி
லிருந்து காப்பதற்காகப் பிரான்சு அதைத் 'திறந்த நகர'மாக
அதாவது எதிரிகள் தாக்குதலுக்கிடமின்றி நுழையலாம் என
அறிவித்தது. நேச நாடுகளால் 1944 ஆகஸ்டில் பிரான்சு
மீட்கப்பட்டு விடுதலை பெற்றது. அதனை.

* பாரதிதாசன், புகழ் மலர்கள், பக். 68

அதனை,

“தனித்தாளும் ஆட்சி என்னும்
தவிர்ப்பதற் கரிய நோயை
இனித்தாளோம் எனக்கி டந்த
வையத்துக்(கு) இரத்தம் சிந்தி
மனித்தரே ஆள்வ தென்றே
மாண்புறு மருந்தின் நுட்பந்
தனைக்காட்டிப் பிராஞ்சு நாடே
சாற்றரும் பெருமை பெற்றாய்”¹

எனப் போற்றுகிறார். புரட்சி மூலம் ‘பிரபுக்கள்’ ஆட்சியை ஒழித்து, மக்களாட்சியை முதன் முதலில் மலரச் செய்த நாடல்லவா? ஆகவே தனித்தாளும் கொடிய ஆட்சியை நீக்கி மக்களே ஆள்வதென்னும் மரபினை உலகுக்குக் காட்டிய நாடு எனப் பிரான்கைப் பாராட்டுகிறார்.

1935 ஆம் ஆண்டு குவெட்டாவில் ஒரு பெரிய நில நடுக்கம் நேரிட்டது. குவெட்டா இப்போது பாகித்தானில் உள்ளது. அந்நில நடுக்கத்தால் ஏறத்தாழ அறுபதாயிரம் பேர் மாண்டனர். மக்கள் வீடிழந்தார்கள். உடைமைகளை இழந்தும் உற்றார் உறவினரை இழந்தும் அவர்கள் அடைந்த துயர் சொல்லி முடியாது. இயற்கையின் சீற்றத்திற்கு ஆளாகித் தவித்த அவர்களின் துயரிலே பங்கு கொள்கிறார் பாவேந்தர்! மனித இனம் எங்கு, எப்போது தொல்லைக்கு ஆட்பட்டாலும் உலக நேயமுள்ள உள்ளம் வருந்தத்தானே செய்யும்! பாவேந்தரின் உலக நேயம் இந்தக் கொடுமையைக் கண்டு கலங்குகிறது!

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 4, பக். 229

“ஆகும் ஐம்பத்தாறா—யிரம்
 அன்பு மனிதர்களைப்
 பூகம்ப உற்பாதம்—மண்ணிற்
 போட்டு வதைத்ததுவாம்!
 சோகம் புலம்புமடா—இந்தத்
 தொல்லைச் செயல்கண்டால்
 ஊகத்தில் இக்கோரம்—தோன்றி
 உள்ளம் அறுக்குதடா!”¹

மாடங்கள் இடிந்து மண்ணிற் புதைந்தன. பிள்ளையை
 இழந்த அன்னையர் துடிப்பு! அன்னையரை இழந்த பிள்ளை
 களின் துடிப்பு! என்னே கொடுமை!

“பெற்ற பிள்ளை துடிப்பும்—பிள்ளை
 பேணும் அன்னை துடிப்பும்
 எண்ணச் சகிக்கவில்லை—நகர்
 எங்கும் சுடுகாடாம்!”²

இயற்கை செய்த கொடுமையைக் கண்டு கலங்குகின்ற
 கவிஞர் அக்கலக்கத்தினிடையே ஒருதுணியைப்பெறுகிறார்.
 ‘ஓரில்லத்தில் பிணப் பறை ஒலிப்பு; அதே வேளை
 ஓரில்லத்தே மண முரசின் முழக்கம். ஒரு பக்கத்தே
 கணவனோடு கூடி மகிழ்பவர்கள் கூந்தலில் பூச்சூடி மகிழ்ந்
 திருக்கின்றனர். அதே வேளை கணவனைப் பிரிந்ததால்
 பூவைக் களைந்து வருத்தமே உருவாய் வாழ்பவர்கள் ஒரு
 புறம். இவ்வாறு இன்பமும் துன்பமும் கலந்ததுதான் உலகம்
 அதனால் துன்பத்தைக் கண்டு சோர்ந்து விடக்கூடாது.

“இன்னா தம்ம இவ்வுலகம்
 இனியகாண்க இதன் இயல்புணர்ந் தோரே”³

-
1. பாரதிதாசன், முல்லைக்காடு, பக். 14
 2. பாரதிதாசன், முல்லைக்காடு, பக். 15
 3. புறநானூறு 194

என்பார் பக்குடுக்கை நன்கணியார் என்னும் புறநானூற்றுப் புலவர். குவெட்டாவின் நிலநடுக்கக் கொடுமையை விவரித்த பாவேந்தர், துன்பத்திடையேயும் ஒரு துணியைக் கொள்ள வேண்டுமென்கிறார். இயற்கை தரும் உற்பாதத்தில் ஓர் உண்மையையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பிறந்தவர் எவரும் இறப்பது நிச்சயம். இந்தத் தெளிவு இருந்தால் இறப்பைக் கண்டு அஞ்சாத ஆண்மை பிறந்துவிடும்!

✓ “சாவது நிச்சயமாம் — நான்
சாவது நிச்சயமாம்!
சாவது நிச்சயமாம் — என்ற
சத்திய வார்த்தையினைக்
கூவு தம்பி கூவு — இந்தக்
குவலயம் கேட்கக்
கூவுக லட்சமுறை — உன்
கொச்சை மனந் தெளியும்
அந்தத் தெளிவினிலே — உனக்கு
ஆண்மை உதித்துவிடும்
சொந்த உலகினிலே — என்றும்
தொல்லை விளைத்துவரும்
எந்த மனிதனையும் — நீ
ஏறிக் கலக்கிடுவாய்!
சந்ததம் இன்பத்திலே — புவி
சாரும் வகைபுரிவாய்!”*

ஆதலால் இறப்புக்கு அஞ்சாமல், உயிரோடு இருக்கும் காலத்தில் ‘நான் இப்புவி இன்பம் பெற உழைப்பேன்’ என உறுதியைக் கொள் என்கிறார் பாவேந்தர்.

உலகப் பொருளாதார அரசியல் கோட்பாடுகள்

கம்யூனிசம், சோசலிசம், காபிடலிசம் என உலகில் ‘இசம்’கள் பல உள்ளன. அவற்றின் கோட்பாடுகளைப்

* பாரதிதாசன், முல்லைக்காடு, பக். 17

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் மிகவும் தெளிந்த நோக்கில் காணுகிறார்

கம்யூனிசம் (பொதுவுடைமை): கம்யூனிசம் என்பது communis என்னும் இலத்தீன் சொல்லிலிருந்து பிறந்ததாகும். அச்சொல்லின் பொருள் பொது அல்லது எல்லார்க்கும் உரியது என்பதாம். உடைமைகள் சமூகத்துக்கு உரிமையாக்கப் பட்டு அவை அச் சமூக உறுப்பினர் அனைவரின் நன்மைக்காகவும் பயன்படுத்தப்படுவது கம்யூனிசம் எனப்படும். கம்யூனிசம் தமிழில் பொதுவுடைமை எனப்படுகிறது. பொருளாதாரச் சமத்துவமும் சமூகச் சம நிலையுமே பொதுவுடைமையாளர்களின் இலக்காம். “பொதுவுடைமைச் சமூகத்தில் உற்பத்திக் காரணிகள் யாவும் சமூகத்தின் பொதுவுடைமையாக்கப்பட்டுப் பொது நிருவாகம் செய்யப்படும். ஒவ்வொருவரும் அவரவர் சக்திக்கேற்பத் தொழில் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும், ஒவ்வொருவரும் அவரவர் தேவைக்கேற்ப உற்பத்திப் பொருளில் பங்கு பெறுவர். சமூகச் சொத்தைச் சேகரிக்க ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு இயலுமோ அவ்வளவிற்குப் பாடுபடுவர். சேகரித்த சமூகச் சொத்திலிருந்து ஒவ்வொருவரும் அவரது தேவைக்கேற்ப எடுத்துக் கொள்வர்.”

சோசலிசம் (சம தருமம்): சோசலிசம் என்பதும் கம்யூனிசம் என்பதும் ஒன்றேயென ஒரு காலத்தில் கருதப்பட்டது. இன்றோ இவ்விரண்டு சொற்களுக்கும் பல வேறுபாடுகள் கூறப்படுகின்றன. சம தரும வாதிகள் குடியரசுக் கோட்பாட்டில் நம்பிக்கையுடையவர்கள். அவர்கள் உற்பத்திப் பொருள்கள் அனைவருக்கும் சமமான முறையில் பங்கிடப்பட வேண்டுமென்பதில் தனிக் கவனம் செலுத்துகின்றனர். பொதுநலத்தை முன்னிட்டு வாழ்க்கைப் பொருள்களைச் சமூகக் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்படுத்தும் நோக்கமுடையது 'இக்கோட்பாடு. சமூகம் இக் குறிக்கோளை நோக்கிச் செல்ல மக்களின் எண்ணமும் மனமும் மாற

வேண்டுமெனச் சமதருமவாதிகள் கருதுகின்றனர். இத்தகைய மாற்றத்தை நிகழ்த்துவதற்கு அரசாங்கம் ஒரு சிறந்த கருவியாகக் கருதப்படுகிறது. மக்களின் விருப்பப்படி ஏற்படும் அச்சமுகத்தில் போட்டிக்கும் கட்டாயத்திற்கும் இடமில்லை. சொத்து முழுதும் சமுகத்திற்குச் சொந்தம். பாடுபடச் சக்தியுள்ளவர் அனைவரும் சோம்பலின்றிப் பாடுபடுவர். சமுக வருமானம் சமுக மக்களிடையே சமமாகப் பங்கிடப்படும். பொது முயற்சி, சமபகிர்வு என்பன சமதரும சமுதாயத்தின் முக்கிய இயல்புகளாம்.

காபிடலிசம் (முதலாளித்துவம்): முதலாளித்துவ அமைப்பில் தனியார் சொத்துரிமை உடையவர்களாய் உள்ளனர். பொருளீட்டவும், சேர்த்து வைக்கவும் தனியார்க்கு உரிமை உண்டு. கைம்முதல் உடையோர் எல்லாப் பொருளும் உடையோர் ஆகலாம். முதலாளித்துவ முறையில் கைம்முதலைக்கொண்டு இயற்கைவளம், மனிதப் பாடு எனும் உற்பத்திக் காரணிகள் விலைக்கு வாங்கப் படுகின்றன. பொருளீட்ட நடத்தப்படும் பொருளாதார முயற்சியில் செலவு போக மீதியாகும் இலாபம் முதலிட்ட வர்களுடைய சேரும். முதலைக் கொண்டு முதலைப் பெருக்குவது முதலாளித்துவத்தின் அடிப்படையாம்.

பாசிசம் (இத்தாலிய வல்லாண்மையினர்): பாசிசம் ஓர் அரசியல் இயக்கம். எல்லா அதிகாரங்களும் வல்லாண்மையர் (சர்வாதிகாரி) ஒருவரைத் தலைவராகக் கொண்ட ஒரு கட்சி யிடமே இருக்கும். இத்தாலியை 1922 முதல் 1943 வரை ஆண்ட முசோலினி ஒரு பாசிச வல்லாண்மையர் ஆவார். பாசிசத்தில் சமுக, அரசியல், பொருளாதாரத்தை ஆட்சி தன் முழு ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டிருக்கும். தனியார் சொத்துரிமை அனுமதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் உழைப் பாளர் மேலாண்மையர் இருவர்க்குமே உரிமை கிடையாது.

நாசிசம் (செர்மானிய தேசிய சமநெறிக் கட்சி): செர்மனியின் வல்லாண்மையர் இட்லராலும் அவரைப்

பின்பற்றியோராலும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் பொருளாதாரக் கொள்கைக்கு நாசிசம் என்பது பெயர். இட்லர் செர்மனியின் வல்லாண்மையராக 1933 சனவரி 30 இல் ஆனார். 1939 இல் 'போலந்தைத் தாக்கியதன் வழி உலகப் போரினைத் தோற்றுவித்தார். ஐரோப்பாவின் பல பகுதிகளை வென்றார். இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, உருசியா ஆகிய நாடுகள் இட்லரை எதிர்த்தன. முடிவில் இட்லர் தோல்வி கண்டார். 1945 ஏப்ரல் 30 இல் தற்கொலை செய்து கொண்டார். இட்லர் நடத்திய சர்வாதிகார ஆட்சி நாசிசம் எனப்படும்.

இந்த 'இசங்களை' யெல்லாம் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் ஒரு பாடலில் இரண்டு பசு மாடுகளைக் கொண்டு சுவை பட விவரிக்கிறார். இரண்டு கறவைகள் ஒருவனிடம் இருந்தால் அவற்றுள் ஒன்றை அண்டை வீட்டானுக்குத் தருவது சோசலிசம். கறவை இரண்டனுள் ஒன்றை விற்று அதைக் கொண்டு காளை வாங்குவது காபிடலிசம். இரண்டு பசுக்களையுமே ஆட்சியாளர்க்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தம் தேவைக்கேற்பப் பாலைப் பெற்றுக் கொள்வது கம்யூனிசம். இரண்டு பசுக்களையுமே ஆட்சி பறித்துக் கொள்ள அவர்களிடம் தம் தேவைக்குப் பணம் கொடுத்துப் பால் வாங்குவது பாசிசம். உரியவனை ஒழித்துவிட்டு அவனுடைய கறவை இரண்டையும் கைப்பற்றிக் கொள்வது நாசிசம். இரண்டு கறவைகள் தரும் பால் முழுவதையும் பயனின்றிச் சாக்கடையில் கொட்டுவது 'நியூடலிசம்'.

பசு ஒன்றைப் பக்கத்து வீட்டுக்காரனுக்குக் கொடுப்பது பொருட் சமப் பகிர்வு ஆகிய சோசலிசம் எனப்படுகிறது. ஒரு பசுவை விற்றுக் காளை வாங்குவதால் மற்றொரு பசுவையும் காளையையும் கொண்டு இனத்தைப் பெருக்கலாம். இங்குப் பொருளைக்கொண்டு பொருளைப் பெருக்கும் நிலை ஏற்படுவதால் அது காபிடலிசமாகிறது. 'பசுக்கள் இரண்டும் ஆள்வோர்க்குச் சொந்தம் ஆயினும் தேவைக் கேற்ற பால் கிடைக்கிறது.'—சொத்து சமூகத்திற்குச்

சொந்தம்: அவரவர் தேவைக்கேற்ப அதன் பலனை அனுபவிக்கலாம் எனும் கம்யூனிச தத்துவம் இங்கே நன்கு விளக்கம் பெறுகிறது. "பசுக்கள் ஆட்சிக்குச் சொந்தம். தேவையான பாலை விலை கொடுத்தே வாங்க வேண்டும்." சொத்துக்குரியவராயினும் சொத்தை அனுபவிக்க உரிமையில்லாத பாசிசத்திற்கு இது நல்ல விளக்கமாகிறது. எப்போதும் எவரையும் அழித்துச் சொத்தை ஆட்சி எடுத்துக் கொள்ளும் உரிமை பெற்ற நாசிசத்திற்குப் பசுக்களுக்கு உரியவனைக் கொன்று விட்டுப் பசுக்களைக் கைப்பற்றிக் கொள்வது பொருத்தமான உவமையாம். எதையுமே அம்மணப்படுத்துவது, பயனற்றதாக்குவது நியூடிலிசம் எனப்படுகிறது. இதை விளக்கப் பசுவின் பாலைச் சாக்கடையிற் சேர்ப்பது கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தனை 'இசங்களின்' விளக்கங்களும் கொண்ட பாடல் இதோ :

இரண்டு கறவைகள் உன்னிடம் இருந்தால்
 அண்டைவீட்டானுக்கொன்று அளித்தல் 'சோசலிசம்'
 கறவைகள் இரண்டில் கடிதொன்றை விற்றுக்
 காளை வாங்குவது 'காப்ட் லிச'மாம்!
 ஆ, இரண்டினையும் ஆள்வோர்க்கு விற்றுத்
 தேவைக்குப் பால்பெறச் செப்பல் 'கம்யூனிசம்'!
 பகர்இரு கறவையைப் பறித்தஆள் வோரிடம்
 தொகைதந்து பால்பெறச் சொல்வது 'பாசிசம்'!
 உரியவன் தன்னை ஒழித்தே அவனின்
 கறவை இரண்டையும் கைப்பற்றல் 'நாசிசம்'!
 இரண்டு கறவையால் திரண்டபால் அனைத்தையும்
 சாக்கடைக் காக்குவதுதான் 'நியூ டிலிசம்'!
 எதனை இவற்றில் ஏற்பாய்?
 அதனை உன் நாட்டுக்கு ஆக்குக தோழனே!"¹

1. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 149

உலகு முழுதுமுள்ள முக்கியப் பொருளாதார, ஆட்சி முறைக் கோட்பாடுகளை மிகவும் சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லிய கவிஞர் பாரதிதாசன், குடியரசுக் கோட்பாடில் நம்பிக்கையுள்ளவர் ஆதலால், மக்களையே இவற்றில் எந்த 'இசம்' உங்கட்கு நல்லதென்று தோன்றுகின்றதோ அதை உங்கள் நாட்டுக்கு ஆக்குக என்கிறார்.

உலகத் தாய்

நிலத்தைப் பெண்ணாகக் கூறுவது தமிழ் மரபு. ஏன், உலக மரபும் கூட. 'நிலமென்னும் நல்லாள்' என்கிறார் வள்ளுவர். 'மண்ணக மடந்தை' என்பார் இளங்கோ; பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை 'நில மடந்தை' என்கிறார். பாவேந்தர் முதலில் சக்தியைத் தாயாகக் கண்டவர். தம் கவிதைச் சக்தியைத் தம் முதற் பாடலில் இவ்வாறு காட்டினார்.

“எங்கெங்குக் காணினும் சக்தியடா!—தம்பி
ஏழுகடல் அவள் வண்ணமடா! அங்குத்
தங்கும் வெளியினிற் கோடியண்டம்—அந்தத்
தாயின்கைப் பந்தென ஓடுமடா—ஒரு
கங்குலில் ஏழு முகிலினமும்—வந்து
கர்ச்சனை செய்வது கண்டதுண்டோ—எனில்
மங்கை நகைத்த ஒலியெனலாம்—அவள்
மந்த நகையங்கு மின்னு தடா!”¹

'சக்தி சக்தி என்று பாடு' எனப் பாடிய பாரதியாரின் கவிதா மண்டலத்தைச் சேர்ந்த கனக சுப்புரத்தினம் என்னும் பாரதிதாசனும் சக்தியைப் பாடியதில் வியப்பில்லை! தென்னாடுடைய சிவனை எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனாகக் கண்டவர் தமிழர். 'உலகத்து நாயகியே எங்கள் முத்து மாரியம்மா' எனப் பாடுவார் பாரதியார்.

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள்
தொகுதி 1 (முன்னுரைப் பகுதியில் உள்ளது)

சக்தியைப் பாடி, தமிழ்த்தாயைப் பாடி, பாரத தேவியைப் பாடி, உலகத்து நாயகியைப் பாடினார் பாரதி. அதே நிலையில்தான் பாரதிதாசன் பாடல்களும் தொடர்கின்றன.

சக்தியைத் தாயாகக் கண்டு கவிதை பாடத் தொடங்கிய பாரதிதாசன், தேசிய இயக்கப் பாடல்கள் பாடிய காலையில் பாரதத்தைத் தேவியாகக் கண்டு வாழ்த்தினார். இமயம் முடியாக, குமரி பாதமாக, இமயத்திற்கும் குமரிக்கும் இடையே கிடக்கும் நிலமே மேனியாகப் பாரதத்தாய் விளங்குகிறாளாம்!

“விண்கொள் இமயமா வெற்பே திருமுடியாய்
பண்கொள் குமரி பணிதாளாய்—மண்கொள்
வளமேதன் மேனியாய் வாய்ந்த தாய்வீரர்
உளமேதன் மேனிக் குவப்பு”¹

கரும்பின் இனிய சாரும், கதலியும், செந்நெலும்,
தென்றலின் குளிரும், தேன்சுவைப் பழமும் கணக்கின்றித்
தரும் தாயே வாழ்க! விண் முட்டும் இமயமும் வற்றாத
கங்கையும் உடைய தேவியே வாழ்க!

“அறமெனும் வயிரக் குலிசத் தோளுடை
அன்னைநீ வாழ்க அன்னைநீ வாழ்கவே”²

எனப் பாரத தேவியை உளங்குளிர வாழ்த்துகிறார்.

தேசியக் கவிதைகள் பாடி வந்த பாவேந்தர் பின்னர்த்
தமிழ்த் தேசியத்திற்குப் பாடுபட்டபோது தமிழைத்
தாயாகப் பாடுகிறார்.

-
1. பாரதிதாசன், கதர் இராட்டினப்பாட்டு, பாரததேவி
 2. பாரதிதாசன், கதர் இராட்டினப் பாட்டு, பாரத தேவி வாழ்த்து

“வாழ்வினில் செம்மையைச் செய்பவள் நீயே
மாண்புகள் நீயே என் தமிழ்த் தாயே!
வீழ்வாரை வீழாது காப்பவள் நீயே!
வீரனின் வீரமும் வெற்றியும் நீயே”¹
“தமிழே உனக்கு வணக்கம்
தாயுன் புகழ் இந்த உலகில் மணக்கும்”²

தமிழ்த் தாயின் புகழ் உலகெங்கும் பரவிச் சிறக்கும் எனும் நம்பிக்கையோடு வாழ்வினில் செம்மையைச் செய்பவளும் வெற்றியைத் தருபவளும் அத்தாயே என அவளைப் போற்றிப் பரவுகிறார். நாடு, மொழி, இனம் இவற்றைக் கடந்து உலகளாவிய எண்ணம் கொண்ட நிலையில் அவர் உலகையே தாயாகக் காண்கிறார். கருமுகில் உலகத் தாயின் கூந்தல். மின்னல் அவளுடைய புன்னகை. இடியோ அவள் ஆட்டத்தின் அடியொலி. ஒரு கையில் வான வில்லையும், மற்றொரு கையில் சூரியனையும் படைக் கருவிகளாகக் கொண்டு விழிகளில் கனல் சிந்த அவளாடும் திறம் கண்டு பகை ஒடி ஒளிகிறது!

“உவகை உவகை உலகத்தாயின் கூத்து—வந்து
குவியுதடா நெஞ்சில்

எவையும் தன்னுள் ஆக்கிய பெருவெளி
எங்கும் அடடே தாயின் பேரொளி (உவகை)
அவிழும் கூந்தல் வானக் கருமுகிலாய்-இடையினில்
அலையும் பூந்துகில் பெருவெளி யெங்கும்போம்

தவளப் புதுநகை மின்னித் துலங்கும்
தாய்நின் நாடிய அடிஇடி முழங்கும் (உவகை)

தொடுநீள் வானப் பெருவில் ஒருகையில்-பெரும்புறம்
தூளாகிட வரும் கதிர்வேல் ஒருகையில்

1. பாரதிதாசன், இசையமுது 1, பக். 34

2. பாரதிதாசன், தமிழுக்கு அமுதென்று பேர், பக், 17

அடுநீள் விழியில் கனலைப் பெருக்கி

ஆடும் திறல்கண் டோடும் பகைதான் (உலகை)"¹

பாவேந்தர் மக்கட்கு வாளைப் போல் விரிந்த உள்ளம் வேண்டும் என்று சொன்னவர் ஆதலால் வானத்தையே அவர் உலகத் தாயாகக் காண்கிறார். உலகின் எல்லாப் பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியிருப்பது வானே ஆதலின் அவ்வானில் தோன்றுவனவற்றையே அத்தாயின் உறுப்பு களாக உருவகம் செய்வது நினைந்து நினைந்து உணர்ந்து உணர்ந்து நெஞ்சிற் கொள்ள வேண்டியதாம்!

ஓர் உலக ஆட்சி

தாய் மொழிப் பற்று தேசிய ஒற்றுமைக்குத் தடையாகும் என்பாரும், நாட்டுப் பற்று உலகப் பற்றுக்குத் தடையாகும் என்பாரும் உண்டு. நாம் தாயிடம் காட்டும் அன்பு எவ்வாறு பிற மக்களிடம் காட்டும் அன்புக்குத் தடையில்லாததோடு தூண்டலாகவும் அமைகிறதோ, அது போல்தான் மொழிப் பற்றும் இனப் பற்றும் உலக ஒற்றுமை நல்கும் என்கிறார் பாவேந்தர்.

“நவில்இனப் பற்றும் நாட்டுப் பற்றும்

வையப் பற்றை வளர்க்கும் நோக்கத்தன”²

தாய்மொழியையும் தாய் நாட்டையும் விட்டுவிட்டு வந்தால் தான் உலக நேயம் காண முடியும் என்பது, ‘உன் தாயைக் கொண்டு இதயத்தை எடுத்து வா; உன்னை மணக்கிறேன்’ என்ற பெண்ணின் கதையாய்த் தான் முடியும்! தாய்மொழிப் பற்றையும் தாய்நாட்டுப் பற்றையும் இரு கண்களாகக் கொண்டு உலகைக் காணுகிறார் பாரதிதாசன்.

அவரியற்றிய ஆத்திசூடியின் பாயிரம் பின்வருமாறு பகர்கிறது.

1. பாரதிதாசன், இசையமுது 1, பக். 43

2. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் ஆத்திசூடி, பாயிரம்

“நவில் இனப் பற்றும் நாட்டுப் பற்றும்
 வையப் பற்றை வளர்க்கும் நோக்கத்தன.
 இல்லை யாயின் இன்றிவ் வுலகில்
 தொல்லை அணுக்குண்டு தொகுக்கொலைக் கருவி
 பொல்லா நச்சுப் புகைச்சல் இவற்றை
 அகற்றல் எப்படி, அமைதி யாங்ஙனம்?
 உலகில் பொதுவாட்சி ஒன்றே யொன்று
 நிலவுதல் கருதி நிகழ்த்திய இந்நூல்
 ஆத்தி சூடி போறலின்
 ஆத்தி சூடி என் றடைந்தது பெயரே!”¹

இப்பாயிரத்தின் கருத்துரை யாக, “உலகுக்கு ஒரேயொரு
 தனியாட்சி ஏற்பட வேண்டும் என்னும் கருத்தில் இயற்றிய
 இந்நூல், ஒளவை ஆத்திசூடி போல் இருத்தலால் ஆத்திசூடி
 என்னும் பெயரை அடைந்தது” என அவரே எழுதுகிறார்.
 பாவேந்தரே தமது ஆத்திசூடிக்கு உரை, கருத்துரை, ஆய்
 வுரை ஆகியவற்றை எழுதியுள்ளார். உலகு தழுவிய கருத்
 தமைந்த பலவற்றை அந்த ஆத்திசூடியில் அவர் தருகிறார்.

1. அனைவரும் உறவினர்.

கருத்துரை; உலகில் உள்ள மக்கள் யாவரும் உறவினர்.

2. ஆட்சியைப் பொதுமைசெய்.

கருத்துரை: உலகுக்கு ஒரே ஆட்சி வேண்டும்.

3. உடைமை பொதுவே.

கருத்துரை: உலகப் பொருளும் உலக மக்களின் உழைப்
 பின் பயனும் எல்லார்க்கும் பொதுவாக்கப்
 படுதல் முறை

ஆய்வுரை: நூறு பேருள்ளார்; நூறு காணி உண்டு. அந்
 நிலத்தில் நூறு வீடுகள், மக்கள் உழைப்பி
 னால் ஏற்பட்டவை; நூறு கலம் நெல் விளை
 வுண்டு. எனவே ஒருவனுக்கு ஒரு வீடும் ஒரு
 கலம் நெல்லும் உட்பட, ஒரு காணி நிலம்
 விழுக்காடு பெற உரிமையுண்டு.

1. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் ஆத்திசூடி, பாயிரம்

4. ஒற்றுமை அமைதி.

கருத்துரை: மனவொற்றுமைதான் உலகஅமைதியாகும்.

5. குள்ள நினைவு தீர்.

கருத்துரை: குறுகிய நினைவு வேண்டாம்.

ஆய்வுரை; குறுகிய நினைவானது உலகில் மதம் சாதி வளர்வதற்குரிய தாழ்ந்த கருத்து.

6. கொடுத்தோன் பறித்தோன்

கருத்துரை: உடையாரின் பெருஞ்செல்வம் இல்லா ருடைமை.

ஆய்வுரை: வாணிகம் என்பது ஒருவகைச் சுரண்டல்.

இது மக்களாட்சியில் இருக்காது.

7. கோனாட்சி வீழ்ந்தது.

கருத்துரை: குடியாட்சி வேண்டும்.

8. சதுர் பிறர்க்குழைத்தல்.

கருத்துரை: பிறர்க்குழைக்கும் ஆற்றல் பெறவேண்டும்.

9. சேய்மை மாற்று.

உரை: விரிந்த உலகில் உனக்கும் பிறர்க்கும் உள்ள தொலைவை, புதுமை ஊர்தி, தொலையறி கருவி ஏற்படுத்துவதால் இல்லாமற் செய்ய

கருத்துரை: புதிய ஊர்திகள், தொலையறி கருவிகள் உண்டாக்க வேண்டும்.

10. நீனிலம் உன் இல்லம்.

உரை: இவ்வுலகம் உன் இல்லமே.

கருத்துரை: இவ்வுலகம் உன்னுடையது ஆதலின் உன் னுடன் பிறந்தாராகிய உலக மக்களொடு அதில் உனக்கு நிகர் உரிமையுண்டு.

11. நைந்தார்க்கு உதவி செய்.

உரை: உலகில் உரிமை இழந்த நாட்டார்க்குப் படை முதலியவற்றால் உதவி செய்து அவர்கட்கு உரிமை நிலை உண்டாக்கு.

கருத்துரை: உரிமை இழந்த நாட்டிற்கு உதவுதல் வேண்டும்.

12. வையம் வாழ வாழ்.

உரை: உலக மக்கள் நல்வாழ்வு பெறுவதற்காகத்
தொண்டாற்றி வாழ்க.

கருத்துரை: பிறர்க்கென வாழ்க.

உலகம் முழுவதும் ஒரே ஆட்சி நிலவ வேண்டும் என்
னும் கருத்தைத் தமிழிலக்கியத்தில் முதன் முதலில் சொன்ன
வர் பாவேந்தரே!

உலகம் உன் உயிர்

“உலகம் உன் உயிர், உன் உயிர் இவ்வுலகம்” என்னும்
தலைப்பில் பாவேந்தர் பாடியுள்ள பாடலில் உலக
நன்மைக்கே ஒவ்வொருவரும் வாழ வேண்டும் என்னும்
உயரிய நோக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். “உன் வீட்டைப்
போற்ற வேண்டியதுதான்; ஆனால் பிறன் வீட்டை அழிக்க
நினைக்காதே! உன் வீட்டுக் குப்பையை அயல் வீட்டில்
ஒதுக்காதே! உன் ஊரைப் பொன் ஊர் என்று போற்று.
ஆனால் அயலூரை அழிக்க நினைக்காதே! உன் வாய்க்கால்
நீரைத் தூய்மையாக்கித் துய்க்க வேண்டுவது இன்றியமை
யாததே! ஆயினும் அயலூர் நோக்கிப் பாயும் நீரில் நஞ்சைக்
கலக்காதே! தீமை தீர்ந்த நெஞ்சமே வையகம் செழிக்கும்
வித்து! உன் ஒவ்வொரு நினைவும் ஒவ்வொரு செயலும் இவ்
வுலக நன்மைக்கே என்று எண்ணுவாயாகில் தீமை தீர்ந்த
செம்மையான நோக்கம் உண்டாகும். இவ்வுலகமும் செழிக்
கும்” என உலக நலம் கருதிப் பாவேந்தர் சொல்வதை ஒவ்
வொருவரும் நெஞ்சில் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

“ஒவ்வொரு நினைவும் உன்றன்

உலகிற்கே! செயல்ஒவ் வொன்றும்

இவ்வைய நன்மைக் கேஎன்(று)

எண்ணுதல் பெற்றா யாகில்

செவ்வையாம் நினைவுண் டாகும்

செயலெல்லாம் நல்ல வாகும்!

அவ்வானின் நோக்கம் காண்பாய்

அதன்பெருஞ் செயலைக் காண்பாய்!

உன்வீட்டைப் போற்று கின்றாய்
 ஆயினும் உன்றன் வீட்டின்
 பின்வீட்டைக் கெடுக்க எண்ணல்
 பேதமை யாகும் அன்றோ?
 உன்வீட்டுக் குப்பை தன்னை
 அயல்வீட்டில் ஒதுக்க வேண்டா!
 பொன்னன்றே உன்றன் ஊரைப்
 புகல்வதில் பிழையே இல்லை!
 ஆயினும் அயலூர் தன்னை
 அழித்திட எண்ண வேண்டாம்!
 தூயஉன் வாய்க்கால் நீரைத்
 துய்ப்பாய்நீ அயலூர் நோக்கிப்
 பாயும்நீர் அதிலே நஞ்சு
 கரைப்பது பழுதே யன்றோ?
 தீயன தவிர்த்த நெஞ்சம்
 வையகம் செழிக்கும் வித்து.”¹

பாரதிதாசன் மொழி வரையறையால் ஒரு தமிழ்க் கவிஞர்.
 தமிழினம் ஒன்றுபட்டு உலக மக்களோடு சரிநிகர் சமானமாக
 வாழ வேண்டுமென்பதற்காக அவர்களிடம் இருக்கும்
 இல்லாமை, கல்லாமை, பொல்லாமைகளைக் களைந்தெறி
 வதில் ஒரு புரட்சிக் கவிஞர்! எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக
 உயிரின ஒருமைப்பாடு கருதும் கருத்தளவையால் மொழி
 எல்லையையும் நாட்டு எல்லையையும் கால எல்லையையும்
 கடந்த ஓர் உலகக் கவிஞராக விளங்குகிறார்.

“தமிழறத்தில் நாம் வளர்ந்தோம்
 தரையனைத்தும் சேர்ப்போம்!
 தமிழறவில் நாம் செழித்தோம்
 தழுவியுலகு காப்போம்!
 பூங்குன்றன் மொழிப் பொருளாய்ப்
 புத்துலகம் காண்போம்
 பாங்கமைக்கும் பொதுவுடைமைப்
 பண்பனைத்தும் பூண்போம்”²

தரையனைத்தையும் சேர்ப்பதே தமிழறம்! தழுவி உலகு
 காப்பதுவே தமிழ் உறவு! தமிழறமும் தமிழறவும் கூடி
 ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்!’ எனும் பூங்குன்றன்
 வாக்குப்படி புத்துலகு காண்போம்!

1. பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், பக். 136

2. பாரதிதாசன், ஒரு தாயின் உள்ளம் மகிழ்கிறது, பக். 64